

ለዕብራውያን የተጻፈ መልእክት

መግቢያ

ይህን መልእክት የጻፈው ማን መሆኑን በውል ለይቶ ለመናገር አስቸጋሪ ሆኖ ተገኝቷል። መልእክቱ የተጻፈው ከ170 ዓ.ም. ጥቂት ቀደም ብሎ እንደሆነ ታውቋል። 'ዕብራውያን' የአይሁድ ሌላው መታወቂያ ስማቸው ነው። መልእክቱ የተጻፈው ለአይሁድ ክርስቲያኖች ሲሆን፣ መሠረተ አሳቡ በክርስቶስ አማካይነት እግዚአብሔር አዲስ ቃል ኪዳን ያቆመ መሆኑን ያመለክታል። አዲሱ ቃል ኪዳን እግዚአብሔር መጀመሪያ በሙሴ አማካይነት ከሕዝቡ ከእሥራኤል ጋር ካደረገው አሮጌ ኪዳን እጅግ የላቀና እጅግ የተሻለ መሆኑ በዚህ መልእክት ውስጥ በሚገባ ተገልጧል። በዚህ በአዲሱ ቃል ኪዳን አማካይነትም ወደ እግዚአብሔር ዘንድ የሚያደርሱን አዲስና ሕያው የሆነ መንገድ መከፈቱን መልእክቱ ያስረዳል። ስለ አዲሱ ቃል ኪዳን የሚያበሥረውን የምሥራች ቃል ለሚንቀና ለሚያቃ ልሱ ሁሉ፣ አምስት እጅግ ከባድ ማስጠንቀቂያዎች በዚህ መልእክት ውስጥ ተጽፈው ይገኛሉ።

ምዕራፍ 1

¹ እግዚአብሔር ባለፉት ዘመናት፣ በተለያዩ ጊዜያት በልዩ ልዩ መንገድ፣ በራዕይና በሕልም እየተገለጠ፣ በነቢያት አማካይነት ለአባቶቻችን ተናግሯቸው ነበር።

² በዚህ ባለንበት በመጨረሻው ዘመን ግን፣ ሁሉን ወራሽ ባደረገውና ዓለማትን በእርሱ አማካይነት በፈጠረው በልጁ ተናግሮ ነበር።

³ ልጁም የእግዚአብሔር የክብሩ ነጸብራቅና የአምላካዊ ባሕርይ አምላያ ነው። ወልድ አምላክ በመሆኑም ይህን ዓለም በሥልጣኑ ኃይል ይቆጣጠረዋል። በሥርዓት እንዲመራም ያደርገዋል። እኛን ከኃጢአት ለማንጸትና የተመዘገበብንን የበደል ደብዳቤ ለመደምሰስ ከሞተ በኋላ፣ አሁን በአባቱ ጎን ባለው ከፍተኛ ሰማያዊ የክብር ቦታ ተቀምጧል።

⁴ ልጅ በመባልና መልአክ በመባል መካከል ከፍ ያለ ልዩነት አለ። ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ በመሆኑ ክብሩም ሆነ ስሙ ከመላእክት ክብርና ስም ይበልጣል። ⁵ እግዚአብሔር ከመላእክት ማንንም፣ «አንተ ልጄ ነህ፤ እኔ ዛሬ ወልጄ ሃለሁ» አላለም። ወይም፣ «እኔ አባት እሆነዋለሁ፤ እርሱም ልጅ ይሆነኛል» የተባለበት መልአክ የለም። ⁶ እንዲሁም አብ የበኩር ልጁን ወደ ዓለም በላከ ጊዜ፣ «የእግዚአብሔር መላእክት ሁሉ ይሰገዱለት» ብሎለታል።

⁷ ስለመላእክት ሲናገር፣ «እግዚአብሔር መላእክቱን እንደ ነፋስ ፈጣን፣ አገልጋዮቹንም የእሳት ነበልባል ያደርጋቸዋል።»

⁸ ስለ ልጁ ግን፣ «አምላክ ሆይ ዙፋንህ ከዘላለም እስከ ዘላለም ጸንቶ የሚኖር ነው። መንግሥትህም ጽድቅን የተሞላ ናት።»

⁹ ጽድቅን ወደድክ፣ ዓመግን ጠላህ፣ ስለዚህ እግዚአብሔር ከንደኞችህ በላይ አድርጎ ደስታንና ክብርን ሰጠህ» ይላል።

¹⁰ በሌላም ቦታ፣ «ጌታ ሆይ፣ አንተ በመጀመሪያ ምድርን ፈጠርክ፤ ሰማያትም የእጅህ ሥራዎች ናቸው።» ¹¹ ይሁን እንጂ ሁሉም ያልፋሉ፣ ይጠፋሉ፣ አንተ ግን ለዘላለም ትኖራለህ። እንደ ልብስ ያረጃሉ፤

¹² እንደ ብትን ጨርቅም ትጠቀልላቸዋለህ፤ እንደ አሮጌ ልብስም ይለወጣሉ፣ አንተ ግን ምን ጊዜም ለው አንተ ነህ፤ አትለወጥም፤ አታረጅም» ብሎለታል።

¹³ እግዚአብሔር፣ «ጠላቶችህን ደጋ አመድ አድርጌ ከእግርህ ሥር እስካውላቸው ድረስ በቀኝ በክብር ተቀመጥ» ብሎ ከመላእክት ወገን ስለማን ተናገረ? ከልጁ በስተቀር ስለ ማንም እንዲህ ብሎ አልተናገረም። ¹⁴ መላእክትም የሚድኑትን ሰዎች ለመርዳትና ለመጠበቅ ከእግዚአብሔር የሚላኩ አገልጋይ መናፍስት ናቸው።

ምዕራፍ 2

¹ እነዚህን የሰማናቸውን እውነተኛ ነገሮች በጥንቃቄ ሳንጠብቃቸው ቀርተን ከእ

ምነታችን ተንሸራተን እንዳንወድቅ መጠን ቀቅ ይገባናል።² በመላእክት አማካይነት የተላለፈው መልእክት ሁሉ በሰዎች በኩል ተቀባይነት ባጣ ቁጥር + ቅጣት ሲያስከትል መኖሩ መቼም የተረጋገጠ ነው።³ በመላእክት አማካይነት ለተላለፈው መልእክት እንታዘዝም ያሉ ሰዎች ከቅጣት አላመለጡም። እኛም የእግዚአብሔር ልጅ በመጀመሪያ ራሱ፣ ቀጥሎም ከአንደበቱ የሰሙ ተከታዮቹ፣ አረጋግጠው ያስተላለፉትን ታላቅ የደኅንነት ቃል ከምንም የማንቆጥረው ከሆነ፣ የሚጠብቀን ቅጣት የባለ እንደሚሆን መንን ዘብ ይኖርብናል።

⁴ እግዚአብሔርም በየጊዜው ምልክቶችን፣ ድንቅ ነገሮችንና ለትንግርት የሚታዩ ልዩ ልዩ ተአምራትን በማሳየት፣ ለሚያምኑትም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችን እንደፈቃዱ በማደል፣ ስለ ደኅንነት የተነገሩት ቃሎች ሁሉ የታመኑ መሆናቸውን አረጋግጦልናል።

⁵ እንዲሁም እዚህ ላይ አንሥተን የምንናገርለትን የወደፊቱን ዓለም፣ በመላእክት ሥልጣን ሥር እንዲውል እግዚአብሔር አላደረገም።⁶ ይህም ይታወቅ ዘንድ ዳዊት በመዝሙሩ፣ «አቤቱ፣ ይህን ያህል የምታስብለት ሰው ምንድነው? ከፍ ከፍ አድርገህ የምታከብረው የሰው ልጅስ ማነው? ፊትም እንኳ ለአጭር ጊዜ ከመላእክት ብታሳንሰውም፣ እነሆ የምሰጋናና የክብር ዘውድ አቀዳጀኸው።⁸ ሁሉንም ነገር ከሥልጣኑ ሥር አዋልክለት» ብሎለታል። እግዚአብሔር ሁሉን ነገር ከእግሩ ሥር ሲያውልለት፣ ያሳስገዛለት ምንም ነገር የለም። ሆኖም፣ ባሁኑ ጊዜ ሁሉም ነገር ሙሉ በሙሉ እንደተገዛለት አናይም።

⁹ ነገር ግን ለአጭር ጊዜ ከመላእክት አንሶ የነበረው ኢየሱስ፣ ስለ ኃጢአታችን በመሞቱ እነሆ አሁን የድልና የክብር አክሊል ተቀዳጅቶ እናየዋለን። ይህም የሆነው በመላው ዓለም ላሉ ሁሉ በእግዚአብሔር ጸጋ የሞትን ጽዋ መቅመስ ስለነበረበት ነው።¹⁰ ማንኛውንም ነገር ለራሱ ክብር የፈጠረው እግዚአብሔር፣ ኢየሱስን በሥቃይ እንዲፈተን ማድረጉ አስፈላጊ ሆነ። እንዲህ በማድረጉም ቁጥር ስፍር የልላቸው ወገኖቹ ወደ መንግሥት እንዲገቡ እድል ሰጥቶአቸዋል። ከዚህም የተነሣ እግዚአብሔር፣ ኢየሱስን በሥቃይ ሰዎችን ለደኅንነት የሚያበቃ እውነተኛ መሪ አድርጎታል።

¹¹ የቀደሳቸው እርሱና የተቀደሱት እነ

ርሱ ከአንድ የተገኙ ስለሆኑ፣ እነርሱን «ወንድሞቼ» ብሎ መጥራት አላሳፈረውም።¹² ዳዊትም፣ «ስምህን ለወንድሞቼ እነግራቸዋለሁ፣ ምዕመናንን በሚሰበሰቡበት ጊዜ በመዝሙር አመሰግንሃለሁ» ብሎ ተናግሮለታል።¹³ በሌላም ቦታ፣ «እምነቴን በእርሱ ላይ እጥላለሁ» ይላል። ደግሞም፣ «እነሆ፣ እኔና እግዚአብሔር የሰጠኝ ልጆች» ብሏል።

¹⁴ የእግዚአብሔር ልጆች ተብለን የምንጠራ ተፈጥሮአችን ከሥጋና ከደም እንደሆነ ሁሉ፣ ኢየሱስም የሞት ባለቤት የሆነውን የዲያብሎስን ሥልጣን በመስቀሉ ሞት ይሸር ዘንድ፣ እንደ እኛ ሰው ሆነ።¹⁵ በዚህም፣ ባለ ዘመናቸው ሁሉ በሞት ፍርሃት ተይዘው ባርያ ሆነው ይገዙ የነበሩትን ነገ አወጣ።

¹⁶ አመጣጡም የአብርሃምን ዘሮች ለመርዳት እንጂ መላእክትን ለመርዳት አይደለም።¹⁷ ስለ እኛ በእግዚአብሔር ፊት የታመነ ሊቀ ካህናት ሆኖ ለማገልገልና የኃጢአትን ይቅርታ ለማስገኘት በሁሉም መንገድ እኛን ወንድሞቹን መምሰሉ አስፈላጊ ሆነ።¹⁸ እርሱ ራሱ መከራ የተቀበለና የተፈተነ በመሆኑ፣ የመከራን አሰቃቂነት፣ የፈተናን ከባድነት በሚገባ ያውቃልና መከራ የሚቀበሉትንና የሚፈተኑትን ሊረዳ ይችላል።

ምዕራፍ 3

¹ የእግዚአብሔርን ጥሪ የተቀበላችሁ ወንድሞቼ ሆይ፣ የእምነታችን ሐዋርያና ሊቀ ካህናት የሆነውን ኢየሱስን አስቡ።

² ሙሴ የእግዚአብሔርን ቤት በታማኝነት እንዳገለገለ ሁሉ ኢየሱስም ሊቀ ካህናት አድርጎ የሾመውን እግዚአብሔር በታማኝነት አገልግሏል።³ ቤቱን የሠራው ሰው ከቤቱ ይልቅ የበለጠ ክብር እንዳለው ሁሉ፣ የኢየሱስም ክብሩ ከሙሴ ክብር የበለጠ ነው።⁴ እያንዳንዱ ቤት የራሱ ሠሪ አለው። ማናቸውንም ነገር የሠራ ግን እግዚአብሔር ነው።

⁵ ሙሴ በመጨረሻ ዘመናት ሊነገር ላለው ቃል ምስክር ይሆን ዘንድ፣ በእግዚአብሔር ቤት ሁሉ ላይ እንደ አገልጋይ ታማኝ ነበር።⁶ የክርስቶስ ታማኝነቱም ሆነ አገልግሎቱ ግን ከዚህ የተለየ ነው። የእግዚአብሔርን ቤት ያገለገለው እንደ ሙሴ በአገልጋይነት ላይሆን፣ በእግዚአብሔር ልጅነቱ ነው። የእግዚአብሔር ቤት የተባለን ማደሪ

ያውም እኛ ነን። ማደሪያው ሆነን ወደፊት የምንዘልቀውም የምንመካበትንና የምንተማ መንበትን ተስፋ አጽንተን ይዘን ስንገኝ ነው።

⁷⁻⁸ እንግዲህ ክርስቶስ ከሙሴ ይህን ያህል የበለጠ ከሆነ፤ የእሥራኤል ልጆች በበረሃ እየተፈታተኑ እንዳስቆጡት፤ እኛም ዛሬ የእግዚአብሔርን ድምፅ ሰምተን እንዳናስቆጣው መንፈሽ ቅዱስ አበክሮ ያስጠነቅቀናል። ⁹ በዚያን ጊዜ ጌታ እሥራኤልን ለእርባ ዓመት ታገጣቸው። እነርሱ ግን ተፈታተኑት እንጂ ትዕግሥቱን ከምንም አልቆጠሩለትም። ይህም ሁሉ ሆኖ፤ ጌታ ታላላቅ ተአምራትን እያደረገ ከማላየት ወደ ኋላ አላለም። ¹⁰ በመጨረሻም እግዚአብሔር፡ «እነዚህ ሰዎች ልባቸው እንደ ተልባ ስፍር በየጊዜው እየተንሸራተተ የሚከዳኝና ትእዛዜንም የማይፈጽሙ፤ እኔ የማሳያቸውንም መንገድ የማይከተሉ በመሆናቸው በጣም ተቆጣሯቸው» አለ።

¹¹ ከመቆጣቱ የተነሣም ወደ ዕረፍቱ ቦታ እንደማያገባቸው በመወሰን ራሱን በመሐላ አሠረ። ¹² ወንድሞቹ ሆይ፤ እናንተም ይህን አይታችሁ ልባችሁ ክፋኛ የማያምን ሆኖ ከሕያው እግዚአብሔር አንድነት እንዳይለያችሁ ተጠንቀቁ። ¹³ አሁንም ጊዜው ያላለፈ በመሆኑ፤ በኃጢአት ተታሉ ልቡ በከህደት የሚደነድን ሰው እንዳይኖር ይህን ጉዳይ በየዕለቱ እያነሣችሁ ተወያዩበት፤ እንዲሁም ሌላውን ያበረታታው። ¹⁴ የክርስትናን እምነት መጀመሪያ በተቀበልን ጊዜ በእግዚአብሔር ላይ የነበረንን መታመን እስከ መጨረሻው ካዘለቅነው፤ የክርስቶስ የሆነውን ሁሉ እንወርሳለን።

¹⁵ «የእሥራኤል ሕዝብ በበረሃ ላሉ ጌታ በተናገራቸው ጊዜ ድምፁን ሰምተው ልባቸውን እንዳደነደኑ፤ እናንተም ዛሬ ድምፁን ሰምታችሁ ልባችሁን እንዳታደነድኑ» ተብሎ የተሰጠውን ማስጠንቀቂያ በታላቅ ጥንቃቄ ጠብቁት።

¹⁶ ለመሆኑ እነዚያ የጌታን ድምፅ ሰምተው ያመጹበት እነማን ነበሩ? በሙሴ መሪነት ከምድረ ግብፅ የወጡት የእሥራኤል ሕዝብ አይደሉምን? ¹⁷ አርባ ዓመት ሙሉ ሲያስቆጡት የነበሩትስ እነማን ነበሩ? ባለመታዘዛቸው ምክንያት ሬሳቸው በበረሃ ወድቆ የቀረው እነዚህ እሥራኤላውያን አይደሉምን? ¹⁸ «አወርሳችኋለሁ» ብሎ አስቀድሞ ተስፋ ከሰጣቸው በኋላ፤ መልሶ፡ «በጭራሽ አይገቡባትም» ሲል

በመሐላ የተናገረውስ እነማንን ይመስላችኋል? አንታዘዝም ብለው በእምቢተኝነታቸው የጸኑትን እነዚሁ ሰዎች አይደለምን? ¹⁹ እንግዲህ እነዚህን ነገሮች አንድ ባንድ ስንመለከት የእሥራኤል ሕዝብ ወደ ተስፋይቱ ምድር ሊገቡ ያልቻሉት፤ በእግዚአብሔር ላይ ታመኑ በመቅረታቸው መሆኑን እንገነዘባለን።

ምዕራፍ 4

¹ ስለዚህ ወደ ዕረፍቱ እንድንገባ የተሰጠን ተስፋ አሁንም እንደተጠበቀ ነው። ይህም ስለሆነ ከእናንተ መካከል ማንም ከራሱ ጥፋት የተነሣ ተስፋ ወደ ተሰጠው የዕረፍት ቦታ ለመግባት ሳይችል እንዳይቀር መፍራትና መጠንቀቅ ይገባዋል። ² በሙሴ ዘመን ለነበሩት እሥራኤላውያን የተነገረው የምሥራቹ ቃል፤ እንደዚያን ጊዜ ሁሉ ዛሬም ለእኛ ተነግሮናል። ነገር ግን እሥራኤላውያን ያን ጊዜ የሰሙትን ቃል በእምነት ስላልተቀበሉት ጥቅም አላገኙበትም። ³ እኛ ግን በእግዚአብሔር ቃል መሠረት፤ ስለምናምን ወደ ዕረፍቱ ቦታ እንገባለን። እግዚአብሔር፡ «ወደ አዘጋጀሁላቸው የዕረፍቱ ቦታ አይገቡም ብዬ በቁጣዬ ምያለሁ» ብሎ ቢናገርም፤ የዕረፍቱን ሥፍራ ግን ዓለም ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ ዝግጁ እድርገት ይጠብቃቸው እንደነበር ግልጽ ነው።

⁴ ምክንያቱም በአንድ ሥፍራ ስለሰባተኛው ቀን ሲናገር፡ «እግዚአብሔር ፍጥረትን ሁሉ ፈጥሮ ካበቃ በኋላ በሰባተኛው ቀን ዐረፈ» ይላል።

⁵ እንደዚሁም ቀደም ሲል እንደተጠቀሰው፡ «ወደ አዘጋጀሁላቸው የዕረፍቱ ቦታ አይገቡም» ብሎ ተናግሯል። ⁶ የምሥራቹ ቃል በቅድሚያ የተሰበከላቸው እነዚያ በሙሴ መሪነት ከምድረ ግብፅ የወጡት እሥራኤላውያን ባለማመናቸው ምክንያት ቢታገዱም፤ ወደ ዕረፍቱ ገና የሚገቡ ሌሎች አሉ።

⁷ ዳዊት «ዛሬ ድምፁን ስትሰሙ ልባችሁን እንዳታደነድኑት» ሲል መናገሩ ቀደም ሲል ተጠቅሷል። እንግዲህ፡ «ዛሬ» የሚለው ቃል፤ እግዚአብሔር ከብዙ ዘመን በኋላ በዳዊት አንደበት ሆኖ በመናገር እንደገና በውል ቀን መወሰኑን ያሳያል።

⁸ ከፍ ብሎ የተነገረለት የዕረፍት ቦታም እሥራኤላውያን በእያሱ መሪነት የገቡባትን አገር ብቻ የሚመለከት አይደለም። ያን ብቻ የሚመለከት ቢሆንም ኖሮ፤ ጌታ ከስ

ንት ጊዜ በኋላ «ዛሬ» ብሎ በውል ለይቶ ስለ ሌላ ቀን ባልተናገረም ነበር።⁹ ይህም የሚያስረዳን የእግዚአብሔር ሕዝብ የሚያርፍበት ሌላ ፍጹም ዕረፍት ገና እንዳለ ነው።¹⁰ እግዚአብሔር ፍጥረትን ሁሉ ፈጥሮ ካበቃ በኋላ በሰባተኛው ቀን እንዳ ረፈ ሁሉ፣ ወደ እግዚአብሔር ዕረፍት የሚ ገባ ማንኛውም ሰው ከሥራው ሁሉ ያር ፋል።¹¹ ካለመታዘዛቸው የተነሣ ወደ ዕረ ፍቱ መግባት ያልቻሉትን የእሥራኤላውያንን መጥፎ አርአያ በመከተል እንዳንጠፋ፣ ወደዚያ ዕረፍት የምንገባበትን አስፈላጊውን ትጋት ሁሉ እናሳይ።

¹² የእግዚአብሔር ቃል ሕያውና የሚ ሠራ ነው። በሁለት በኩል ስለት ካለው ሰይፍ የበለጠ ይቆራርጣል። ስለዚህም በሠራ አካላችን ጠልቆ በመግባት፣ ልባችን የሚያስበውን፣ መንፈሳችን የሚያውጠነጥነውን ማናቸውንም ነገር የመመርመር ኃይል አለው።¹³ እግዚአብሔር የማያውቀው አንዳችም ነገር የለም። ከራስ ጠጉራችን እስከ እግር ጥፍራችን ያለው የሠራ አካላችን በሙሉ፣ የውስጡም የውጭውም ለጌታ ዓይን የተጋለጠ በመሆኑ፣ ከእርሱ ተሰውሮ ሊቀር የሚችል ምንም ነገር አይኖርም። እንድ ቀንም እፈቱ ቆመን ለሠራነው ነገር ሁሉ ምላሽ እንሰጣለን።

¹⁴ እንግዲህ የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ፣ እኛን ለመርዳት ወደ ሰማይ የወጣ ታላቅ ሊቀ ካህናት ስለሆነ፣ እስከ መጨረሻው ሳናወላውል እርሱን በማመን እንጽና።

¹⁵ ይህም የእኛ ሊቀ ካህናት፣ ኃጢአት ካለ መሥራቱ በቀር እንደ እኛ ሰው ሆኖ በሁሉም ነገር የተፈተነ በመሆኑ ደካማነታችንን በቀላሉ የተፈቱ ይራራልናል።¹⁶ ስለዚህም ምሕረቱን ለመቀበልና በችግራችን ጊዜ የሚረዳንን ጸጋውን ለመታደል እንድንችል፣ ያለ ፍርሃት ወደ ጸጋው ዙፋን ፊት እንቅረብ።

ምዕራፍ 5

¹ እያንዳንዱ ሊቀ ካህናት ሰዎችን በመወከል ስለ ኃጢአታቸው መሥዋዕትንና መባን ለእግዚአብሔር እንዲያቀርብ ከመመረጡ በስተቀር ከሌሎቹ ሰዎች የሚለይበት ሌላ ነገር የለም።² እርሱም እንደ ሌላው ሁሉ ሥጋ የለበሰ ደካማ ፍጡር መሆኑን ስለሚገነዘብ፣ ሰዎች በቀላሉ ሊሳሳቱና ባለማወቅም ኃጢአት ሊሠሩ እንደሚችሉ ስለሚያውቅ ርገራኔ ሊያሳያቸው ይችላል።³ ስለ

ዚህም ለእግዚአብሔር የሚያቀርበው መሥዋዕት ስለ ሕዝቡ ኃጢአት ብቻ ሳይሆን ስለራሱም ኃጢአት ጭምር ነው።

⁴ እንድ ሰው እርሱ ራሱ ስለፈለገ ብቻ ራሱን በራሱ ሊቀ ካህናት አድርጎ ሊሾም አይችልም። እንደዚህ ላለው ክብር ለመብቃት እንደ አርን በእግዚአብሔር መመሪ ጥን ይጠይቃል።

⁵ እንደዚሁም ክርስቶስ የሊቀ ካህናትን ማዕርግ ያገኘው፣ ከራሱ ሳይሆን፣ «አንተ ልጄ ነህ፤ እኔ ዛሬ ወልጄሃለሁ» ካለው ከእግዚአብሔር ነው።⁶ በሌላም ሥፍራ፣ እግዚአብሔር፣ «እንደ መልክ ጺዴቅ ሹመት ለዘላለም ካህን አድርጌ መርጫሃለሁ» ብሎ ታል።

⁷ ክርስቶስ በሥጋ ተገልጦ በዚች ምድር ላይ በተመላለሰበት ጊዜ፣ ነፍሱ ተጨንቃ እንባውን እያፈሰሰ ካለጊዜው ከመሞት ሊጠብቀው ወደሚችለው አባት በጸሎት ልመናውን አቅርቧል። ፍጹም ትሑት ሆኖ በመታዘዙም ጸሎቱ ተሰሚነትን አግኝቷል።

⁸⁻⁹ ምንም እንኳ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ ቢሆንም፣ መከራን በመቀበል መታዘዝ ማለት ምን ማለት እንደሆነ ለማወቅ በቅቷል። እርሱም መከራን ተቀብሎ ፍጹምነትን ከተቀዳጀ በኋላ፣ ለሚታዘዙት ሁሉ የዘላለም ደኅንነትን ይሰጥ ዘንድ ብቁ ሆኖአል።

¹⁰ ስለዚህም እግዚአብሔር እንደ መልክ ጺዴቅ ሊቀ ካህናት አድርጎ ሾሞታል።

¹¹ ስለዚህ ጉዳይ በሰፊው መናገር ይቻል ነበር። ነገር ግን በጥምና የምትከታተሉት መስሎ ስለማይታይ ብንነግራችሁስ እንዴት አድርጋችሁ ልትረዱት ትችላላችሁ?

¹²⁻¹³ እንደምታውቁት የክርስትናን እምነት ከተቀበላችሁ አያሌ ዓመታት አልፈዋል። በእነዚህ ዓመታት ውስጥ እናንተ መምህራን ሆናችሁ ሌሎችን ማስተማር ሲገባችሁ፣ የእግዚአብሔርን ቃል ከሥር 'ሀ' ብሎ እንደገና የሚያስተምራችሁ ሰው የምትፈልጉ ሆናችሁ ተገኝታችኋል። ይህ እንግዲህ፣ በክርስትና እምነት ተከታትሎችሁ አድጋችሁ ዳቦ ለመገርደም፣ ጥሬ ለመቆር ጠም ከበቃችሁ በኋላ፣ ወደ ኋላ ተመልሳችሁ እንደሚደሁ ሕፃን፣ «ወተት ጋቱን፣ ጡጦ አጉርሱን» እንደ ማለት የሚቆጠር ነው። እንደ ሕፃን ልጅ ወተት ብቻ ስንጋት እንጉር ማለት ደግሞ፣ በክርስትና እምነት አለመብሰልንና እውነትን ከሐሰት ለይቶ

አለማወቅን ያሳያል።

¹⁴ ጠንካራ የሆነ መንፈሳዊ ምግብ የሚሰማው ግን፣ ትክክለኛውንና ስሕተት የሆነውን ነገር ለይቶ የማወቅ ልምድ ላላቸው በመንፈስ ጉልማሶች ለሆኑ ነው።

ምዕራፍ 6

¹⁻² የክርስቲናን እምነት መሠረታዊ ትምህርት አልፋችሁት የመጣችሁ ስለሆነ፣ ከእንግዲህ ወዲህ ያንኑ እየደጋገምን ልናስተምራችሁ አይገባንም። ወደ ሌላ ቁም ነገር በመሸጋገር፣ በእምነቱ ጠንካራ የሆነ ክርስቲያን ሊኖረው የሚገባ ሰፊና የበሰለ አስተሳሰብ ሊኖረን ያስፈልጋል። ከእንግዲህ ወዲህ፣ ንስሐ ገብቶ ከኃጢአት ስለመመለስ፣ በእግዚአብሔር ስለ ማመን፣ ስለ ጥምቀቶች፣ እጆችን ጭኖ ስለመጸለይ፣ ስለ ሙታን ትንሣኤና ስለ ዘላለም ፍርድ፣ መልሰን መላል ሰን ልንነግራችሁ አያስፈልግም።

³ ይህን ትተን ቁም ነገር ወዳዘሉ ወደ ሌሎች ጉዳዮች እንድንተላለፍ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው።

⁴⁻⁶ የምሥራቹን ቃል ከተረዱ፣ የሰማያዊውን በረከት ጣዕም ከቀመሱ፣ የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ከተቀበሉና የእግዚአብሔርን ቃል መልካምነት ካወቁ፣ የሚመጣውን ዓለም ታላቅ ኃይል ምንነት ከተገነዘቡ በኋላ፣ እግዚአብሔርን ከደው ከተገኙ፣ እነርሱን በንስሐ ለመመለስ አይቻልም። ለገዛ ጥፋታቸው የእግዚአብሔርን ልጅ ዳግመኛ በመስቀል ላይ ያስቅሉታል፤ ለውርደትና ለመዘባበቻም አሳልፈው ይሰጡታል።

⁷ ዘወትር በሚዘንብባት ዝናብ የምትረካና ለአራሾቿ የሚጠቅም ፍሬ የምታፈራምድር፣ ከእግዚአብሔር በረከትን ትቀበላለች። ⁸ የዘፍባትን ትታ እሾህና አሜክላ ብታበቅል ግን ጠፍ ተብላ ተረገማ በመጨረሻም ትቃጠላለች።

⁹ ወዳጆቹ ሆይ፣ ምንም እንኳ እንደዚህ ብልም፣ የተናገርኩት ነገር እናንተን ይመለከታችኋል ማለቱ አይደለም። ምክንያቱም ከደጎንነታችሁ ጋር ያገኛችሁት በረከት መልካም ፍሬ በማፍራት ላይ በመሆኑ፣

¹⁰ እግዚአብሔር ድካማችሁንና አገልግሎታችሁን በከነቱ የሚያስቀረው አይደለም። በፊትም ሆነ አሁን ቅዱሳንን በመርዳት ስለሰሙ ያላያችሁትን ፍቅር ከቶ ሊረሳው አይችልም። ¹¹ አሁንም የታሰበላችሁ ወርታ እስከሚከፈላችሁ እስከ መጨረሻው ጊዜ ድረስ፣ በዚሁ ፍቅራችሁና አገልግሎታችሁ

ጸንታችሁ እንድትኖሩ እንመክራችኋለን።

¹² በእምነትና በታላቅ ትዕግሥት ጸንተው በመገኘታቸው እግዚአብሔር የሰጣችውን ተስፋ የፈጸመላቸውን ሰዎች ምሳሌ ተከተሉ እንጂ ዳተኞች አትሁኑ።

¹³⁻¹⁴ እግዚአብሔር ለአብርሃም ተስፋ በሰጠው ጊዜ፣ ይህንኑ እንደሚፈጽምለት በራሱ ምሎ አረጋግጦለታል። በራሱ መማሉም፣ ከእርሱ በላይ የሆነ ማንም ወይም ምንም ነገር ባለመኖሩ ነበር። ጌታ ለአብርሃም የሰጠው ተስፋ፣ «በእውነት እግርክሃ ለሁ፣ ዘርህንም አበዛዋለሁ» የሚል ነበር። ¹⁵ አብርሃምም የተሰጠውን ይህን ተስፋ በትዕግሥት በመጠባበቅ፣ ልጁን ይስሐቅን አግኝቷል።

¹⁶ እንደ ሰው ከራሱ በላይ የሆነ ስም ጠርቶ የተናገረውን ቃል በመሐላ ያጸናል። እንዲህ የሚያደርገውም፣ ያንን ተስፋ የገባውን ቃል አስገድዶ የሚያስፈጽመውና ሳይፈጽም ቢቀር ደግሞ፣ ይዞ የሚቀጣው ኃይል መኖሩን ለማረጋገጥ ነው። አንድ ጉዳይ በመሐላ ከተዘጋ በኋላ ዳግመኛ ለክርክር አይቀርብም። ¹⁷ እንደዚሁም እግዚአብሔር ተስፋ ለሰጣቸው ሰዎች የተናገረውን ቃሉን ምን ጊዜም የማያጥፍ መሆኑን በእርግጥ አውቀው በትዕግሥት እንዲቆዩ ቃሉን በመሐላ አረጋግጦላቸዋል።

¹⁸ ይህም በመሆኑ እግዚአብሔር ተስፋውንና ቃል ኪዳኑን ሰጥቶናል። እግዚአብሔር መዋሸት ስለማይችል በተስፋውና በቃል ኪዳኑ የማይናወጥ እምነት ሊኖረን ይገባል። ስለዚህ የሰጠንን ተስፋ ለመጨበጥ ወደ እርሱ የቀረብን ሁሉ በዚህ ደስ ሊለንና ልንጽናና ይገባናል። ምክንያቱም እግዚአብሔር ስለ ደጎንነት የሰጠው ተስፋ ምን ጊዜም አይታጠፍም።

¹⁹⁻²⁰ ይህ ተስፋም ነፍሳችንን ከተቀደሰው መጋረጃ በስተጀርባ ካለው ከእግዚአብሔር ጋር የሚያገናኛት አስተማማኝ መልክቅ ነው። ክርስቶስም የመልክ ጸዴቅን ማዕርግና ክብር በመቀዳጀት ሊቀ ካህናት ሆኖ ቀድሞን ወደሰማይ በመግባት፣ ዘወትር ለእኛ ይማልድልናል።

ምዕራፍ 7

¹ መልክ ጸዴቅ የሳሌም ንጉሥና የልዑል እግዚአብሔር ካህን ነበር። አብርሃም በዙርያው የነበሩትን ነገሥታት ድል አድርጎ ሲመለስ፣ መልክ ጸዴቅ ወጥቶ ተቀብሎ ባረከው። ² አብርሃምም ድል አድርጎ ከማረ

ከው ሀብት ፣ እንደ አሥረኛውን አሥራት አውጥቶ ለመልክ ጸዴቅ ሰጠው። «መልክ ጸዴቅ» የጽድቅ ንጉሥ ማለት ነው። «የሳ ሌም ንጉሥ» ደግሞ ፣ «የሰላም ንጉሥ» ማለት ነው።

³ ስለ መልክ ጸዴቅ ወላጆች ወይም ስለ ትውልድ ሐረጉ በጽሑፍ የሠፈረ ነገር የለም። የተወለደበትም ሆነ የሞተበት ጊዜ በውል ተለይቶ አይታወቅም። በዚህም እንደ እግዚአብሔር ልጅ ለዘላለም ካህን ሆኖ ይኖራል።

⁴ ከከበሩት ይልቅ የከበረ ፣ ከተመረጡት ይልቅ የተመረጠ የትውልድ ሐረጎችን መገኛ የሆነው አብርሃም። ድል ካደረጋቸው ነገሥታት ማርኮ ካገኘው ሀብት አሥራት አውጥቶ ከሰጠው ፣ መልክ ጸዴቅ የቱን ያህል ታላቅ ሰው መሆኑን መገመት አያዳግ ትም። ⁵ የክህነትን ሥራ እንዲያከናውኑ የተመደቡት የሌዊ ተወላጆች፣ እንደ እነእርሱ የአብርሃም ዘር የሆኑት ወገኖቻቸው ከሚያ ፈሩት ሀብት ፣ አሥራት እንዲቀበሉ የሙሴ ሕግ ያዘላቸዋል። ⁶ መልክ ጸዴቅ ግን ትውልዱ ከሌዊ ወገን አልነበረም። ሆኖም አብርሃም አሥራት አውጥቶ ሰጥቶታል። ይሁን እንጂ መልክ ጸዴቅ እግዚአብሔር ተሰፋ የሰጠውን አብርሃምን ሲባርከውና ከምርኮውም አሥራት ሲቀበል እናያለን።

⁷ አንዱ ባራኪ ሌላው ተባራኪ እስከ ሆኑ ድረስ ባራኪው ከተባራኪው መብለጡ የሚያከራክር ነገር አይደለም።

⁸ በአንድ በኩል አሥራት የሚቀበሉት ፣ እንደ ማንኛውም ሰው ሚች የሆኑት ሌዊ ውያን ሲሆኑ ፣ በሌላ በኩል ግን አሥራት የሚቀበለው ለዘላለም ሕያው ሆኖ እንደሚኖር የተነገረለት መልክ ጸዴቅ ነው።

⁹⁻¹⁰ ከዚህ የተነሳም አብርሃም ለመልክ ጸዴቅ አሥራት አውጥቶ ከከፈለ ፣ በሙሴ ሕግ አሥራት እንዲቀበል የተፈቀደለት ሌዊም ገና ሳይወለድ ፣ በአብርሃም አብራክ እያለ ለመልክ ጸዴቅ አሥራት አውጥቶ ከፍሏል ማለት ይቻላል።

¹¹ የሌዊ ክህነትና የሐሪት ሕግ እኛን ለማዳን ብቃት ቢኖራቸው ኖሮ ፣ ከህነቱ እንደ አርን ከህነት ሳይሆን ፣ እንደ መልክ ጸዴቅ ከህነት የሆነው ክርስቶስ መምጣት ባለሰፈለገውም ነበር።

¹² መቼም የክህነቱ ሥርዓት መለወጥ የሕጉን መለወጥ ማስከተሉ እንደማይቀር ግልጽ ነው። ¹³⁻¹⁴ የክርስቶስ ትውልድ ከይሁዳ ነገድ እንጂ የክህነትን አገልግሎት እን

ዲያከናውኑ ከተመደቡት ከሌዊ ነገድ አልነበረም። ከይሁዳ ነገድ ተወልዶ ካህን ሆኖ የክህነትን አገልግሎት ያከናውነ አንድም ሰው የለም። ሙሴም ይህን ተግባር እንዲያከናውኑ አልደለደላቸውም። ¹⁵⁻¹⁶ የክርስቶስ ክህነት የተገኘው ከሌዊ ነገድ በመወለድ ሳይሆን ፣ ወሰን በሌለውና በማይጠፋ ሕይወት ኃይል በመሆኑ ፣ ይህ ራሱ መልክ ጸዴቅን የሚመስል ሌላ ካህን መነሣቱን ቁልጭ አድርጎ ያሳያል። ¹⁷ ዳዊት በመዝሙሩ ፣ «የመልክ ጸዴቅን ማዕርግ የተቀዳ ጀህ የዘላለም ካህን ነህ» ብሎ ስለ ክርስቶስ ተናግሮለታል።

¹⁸⁻¹⁹ የሌዊን ነገድ ብቻ የሚመለከተው የቀድሞው የክህነት ሥርዓት ፣ ጥቅም ያለው ሆኖ ባለመገኘቱና ማንንም ፍጹም ማድረግ ባለመቻሉ ፣ ወደ እግዚአብሔር ሊያቀርቡን በሚችለው የተሻለ ተስፋ ተተክቷል።

²⁰⁻²¹ በመጽሐፍ እንደተጻፈው ፣ «እግዚአብሔር በመሐላ አንድ ጊዜ ተናግሯል ፣ ቃሉን ምን ጊዜም አያጥፍም ፣ እንደ መልክ ጸዴቅ ለዘላለም ካህን ነህ» ብሎ እግዚአብሔር የሾመው ልጁን ክርስቶስን ብቻ እንጂ ፣ ሌላ ማንኛውንም ካህን ሲሾም አልማለም። ²² ይህ በመሆኑም ክርስቶስ ሊቀ ካህናት ሆኖ በመሐላ ለተሾመበት አዲስ ኪዳን መተማመኛ ሰጥቶናል።

²³ ቀድሞ በነበረው ኪዳን መሠረት አገልግሎት የሚሰጡ ብዙ ካህናት ነበሩ። ይህም የሆነው ፣ ካህናቱ ሚቾች ስለሆኑ አንዱ ሲሞት ሌላው እየተተካ እንዲያገለግል ነበር። ²⁴ ክርስቶስ ግን ለዘላለም የሚኖር በመሆኑ ከህነቱ የማይለወጥ ነው። ²⁵ ለዘላለም ሕያው ሆኖ ስለሚኖርም ሁል ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ስለ እኛ እየማለደ በእርሱ በኩል ወደ እግዚአብሔር የሚመጡትን ሁሉ በደሙ ፍጹም አድርጎ ያድናቸዋል።

²⁶ ክርስቶስ ቅዱስ ፣ ነውርና ነቀፋ የማይገኝበት ፣ የኃጢአት ጉድፍ ያልነካውና በኃጢአተኞች ርኩሰት ያልተከለ ፣ ከሰማያት በላይ ከፍ ያለ በመሆኑ ለእኛ የሚጠቅመን እንደዚህ ያለው ሊቀ ካህናት ነው። ²⁷ በመጀመሪያ ስለ ራሳቸው ኃጢአት ፣ ቀጥሎም ስለ ሕዝቡ ኃጢአት ስለት በሰለት በመሆን ሲቃኑ ካህናት አይደለም፤ ምክንያቱም ክርስቶስ ፣ ራሱን በመስቀል ላይ ባቀረበበት ጊዜ አንድ ጊዜ ለዘላለም የኃጢአታችንን መሥዋዕት ከፍሏልና። ²⁸ በሙሴ ሕግ ሊቀ ካህ

ናት ሆነው ይሾሙ የነበሩት ከኃጢአትና ከሰሕተት የተነሣ ደካሞች ነበሩ። በመጨረሻ ግን ከሕግ በኋላ እግዚአብሔር ከኃጢአት፣ ከነውርና ከነቀፋ ጉጹሕ የሆነውን ልጁን በመሐላ ሾሞታል።

ምዕራፍ 8

¹⁻² ስለ ከሆነቱ ደጋግመን የተናገርንለት ክርስቶስ ሊቀ ክህናችን ሆኖ በሰማይ በእግዚአብሔር የክብር ዙፋን ቀኝ ተቀምጧል። ሊቀ ክህናት ሆኖ የሚያገለግለውም እንደ አይሁድ ክህናት በሰው እጅ በተሠራች መቅደስ ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር እጅ በተሠራችው በእውነተኛይቱ ቤተ መቅደስ ነው።

³ እያንዳንዱ ሊቀ ክህናት መባና መሥዋዕት ለማቅረብ እንደ ተሾመ ሁሉ፣ ክርስቶስም ሊቀ ክህናት በመሆኑ የሚያቀርበው ነገር መኖር ነበረበት። ⁴ በአይሁድ የክህነት ሥርዓት መሠረት መሥዋዕት የሚያቀርቡ ብዙ ክህናት ስለነበሩ፣ ክርስቶስ በዚያን ጊዜ በምድር ላይ ቢኖር ኖሮ፣ ከሆነ ሆኖ መሾም ባለስፈለገው ነበር። ⁵ የምድራውያን ክህናት አገልግሎት የሰማያዊው ድንኳን ምሳሌና ጥላ በሆነችው ምድራዊት ቤተ መቅደስ ውስጥ ነበር። ሙሴ የመገናኛውን ድንኳን ለመሥራት በተነሣ ጊዜ፣ ልክ በሲና ተራራ ላይ በተገለጠለት ምሳሌ መሠረት በጥንቃቄ እንዲሠራ የታዘዘው በዚህ ምክንያት ነበር። ⁶ ክርስቶስ ማዕከላዊ አስፈጻሚ የሆነበት አዲስ ኪዳን ግን፣ ከቀድሞው ኪዳን በበለጠና በተሻለ ተስፋ ላይ የተመሠረተ በመሆኑ፣ ለእርሱ የተሰጠው አገልግሎት ለአሪት ክህናት ከተሰጠው አገልግሎት የተሻለ ነው።

⁷ ከዚህ በፊት የነበረው ኪዳን ጉድለት ባይገኝበት ኖሮ በሥፍራው የሚተካ ሌላ ኪዳን ባለስፈለገም ነበር። ⁸⁻⁹ ከዚህ በፊት በተሰጠው ኪዳን አገልግሎት ውስጥ ጉድለት መኖሩን ጌታ ራሱ አመልክቷል። «እነሆ፣ ከእሥራኤልና ከይሁዳ ሕዝብ ጋር አዲስ ቃል ኪዳን የማደርግበት ጊዜ ይመጣል። ይህም አዲስ ቃል ኪዳን፣ ከዚህ በፊት አባቶቻቸውን ከግብፅ ምድር ሳወጣ ያደረገሁትን ኪዳን የመሰለ አይደለም። አባቶቻቸው በቀድሞው ኪዳን መሠረት መኖር ስላልቻሉ፣ እኔም በበኩሌ ተውኳቸው። ¹⁰ ከእሥራኤል ሕዝብ ጋር የማደርገው አዲስ ቃል ኪዳን ይህ ነው፣ ሕጌን በአዕምሮ አቸው ውስጥ አኖረዋለሁ፣ በልባቸውም

ውስጥ እቀርጸዋለሁ፣ እኔ አምላካቸው እሆናለሁ፣ እነርሱም ሕዝቤ ይሆናሉ። ¹¹ ስለዚህ ማንም ቢሆን ወንድሙን ወይም ወዳጁን፣ 'ጌታን ዕወቅ' በማለት አያስተምረውም። ምክንያቱም ከትንሹ አንስቶ እስከ ትልቁ፣ ሁሉም ያውቁኛልና። ¹² በደላቸውንም ሁሉ ይቅር እላለሁ። ኃጢአታቸውንም አላስብባቸውም።»

¹³ እግዚአብሔር ይህን ኪዳን «አዲስ» ብሎ በመጥራቱ፣ ከዚህ በፊት የነበረው ኪዳን «አድጌ» መሆኑን አረጋግጧል። እያረጀና እያፈጀ የሚሄድ ማንኛውም ነገር ደግሞ፣ በፍጥነት ከጥቅም ውጪ ይሆናል።

ምዕራፍ 9

¹ በእግዚአብሔርና በሰዎች መካከል የነበረው የመጀመሪያው ቃል ኪዳን የመንፈሳዊ አገልግሎት ሥርዓትና ምድራዊ መቅደስ ነበረው። ² መቅደሱም በመጋረጃ የተለዩ ሁለት ክፍሎች ነበሩት። ከወርቅ የተሠራ መቅረዝና የመሥዋዕቱ ሕብስት የሚቀመጥበት ጠረጴዛ የነበረበት የመጀመሪያው ክፍል «ቅድስት» ይባል ነበር። ³ ከመጋረጃው ወዲያ የሚገኘው ውስጠኛው ክፍል ደግሞ «ቅድስተ ቅዱሳን» ይባል ነበር። ⁴ በቅድስተ ቅዱሳኑም ውስጥ ከወርቅ የተሠራ ማዕጠንትና ሁለንተናው በወርቅ የተለበጠ የቃል ኪዳኑ ታቦት ነበሩበት። በቃል ኪዳኑ ታቦት ውስጥ ደግሞ መናው የሚቀመጥበት፣ የወርቅ መሰብ፣ የለመለመችው የእርን በትርና አሥሩ ትእዛዛት የተጻፉባቸው ሁለቱ ጽላቶች ነበሩ። ⁵ ከታቦቱም በላይ፣ የኃጢአት ስርየት ይገኝ የነበረበትን ሥፍራ ኪሩቤል የሚባሉ መላእክት በክንፋቸው ይሸፍኑት ነበር። ዋናው ዓላማችን ግን ይኸ ስላይደለ፣ ስለነዚህ ነገሮች መዘርዘሩ ይብቃን።

⁶ ማናቸውም ነገር በዚህ ዓይነት ከተዘጋጀ በኋላ፣ ክህናት አገልግሎታቸውን ለመፈጸም ወደ ድንኳኒቱ የመጀመሪያ ክፍል በየዕለቱ ይገባሉ። ⁷ ወደ ቅድስተ ቅዱሳኑ የሚገባው ግን ሊቀ ክህናቱ ብቻ ነበር። የሚገባውም በዓመት አንድ ጊዜ ሲሆን፣ ይኸውም እርሱና ሕዝቡ ባለማወቅ በስህተት ላደረጉት ኃጢአት ስርየት፣ የሚቀርቡ ውን ደም ይዞ ነበር።

⁸ የመጀመሪያይቱ ድንኳንና ሥርዓቷ ጸንቶ እስካለ ድረስ የእግዚአብሔር ክብር ወዳለበት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚወስደው መንገድ ለተራው ሕዝብ ገና ያልተከ

ፈተ መሆኑን መንፈስ ቅዱስ በምሳሌ ያስረዳል።⁹ በዚህ ዓይነት የሚቀርበው መባና መሥዋዕት ሁሉ፣ የአቅራቢውን ሕሊና ንጹሕ ሊያደርገውና ውስጣዊ ሕይወቱን ፍጹም ሊያደርገው የማይችል መሆኑን ያስገነዝባል።¹⁰ እርጊው ኪዳን መብልና መጠጥን እንዲሁም ውጫዊ የሆኑ የንጽሕና ሥርዓቶችን ይመለከት ነበር። ይህም ኪዳን በጊዜው የነበሩትን ሰዎች ይጠቅም የነበረው ክርስቶስ አዲስና የተሻለ ሥርዓት ይዞ እስከመጣበት ጊዜ ድረስ ብቻ ነበር።

¹¹ ክርስቶስ ለተሻለው የአዲሱ ኪዳን ሊቀ ካህናት ሆኖ መጥቶልናል። በሰው እጅ ወዳልተሠራችውና ከዚህ ዓለም ወዳልሆነችው ታላቂቱ ሰማያዊት ቤተ መቅደስም ገብቶአል።¹² ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የገባውም የፍየልና የኮርማ ደም ይዞ ሳይሆን፣ አንድ ጊዜ ለዘላለም የራሱን ደም ይዞ በመሆኑ ዘላለማዊ ደገንነትን አስገኝቶልናል።

¹³⁻¹⁴ እንግዲህ የኮርማዎችና የፍየሎች ደም እንዲሁም ለመሥዋዕት የተቃጠላችው ጊደር አመድ በውጫዊ ሥርዓት መሠረት እርኩስ የሆኑትን የሚያነጻ ከሆነ፣ የክርስቶስ ደምማ የቱን ያህል ልባችንን ያነጻው! ክርስቶስ ዘላለማዊ በሆነው መንፈስ ቅዱስ ራሱን ነውርና ነቀፋ የሌለበት መሥዋዕት አድርጎ ስላቀረበ «ይህን አድርግ፣ ይህን አታድርግ» ብላ ከምታስጨንቀን ከቀደመችው ሥርዓት ነፃ አድርጎ ሕያው እግዚአብሔርን ለማገልገል ያስችላል።¹⁵ የተጠሩት ሁሉ፣ የእግዚአብሔር ተስፋ ተሳታፊዎች እንዲሆኑ ክርስቶስ የአዲሱ ኪዳን ማዕከላዊ አሰፊ ጸሚ ሆኖ ወደዚህ ዓለም መጣ። ከመጣም በኋላ ከእርጊው ኪዳን ሥር በነበሩበት ጊዜ በሠሩት ኃጢአት ምክንያት ሊደርስባቸው ከሚችሉው ቅጣት ሊያድናቸው ሲል ሞተ።

¹⁶⁻¹⁷ አንድ ሰው ንብረቱን በነዛዜ ለተወሰኑ ሰዎች ቢያወርስ፣ ነዛዜው ተፈጻሚነት የሚኖረው ተናዛዥ ከሞተ በኋላ እንጂ እርሱ በሕይወተ ሥጋ እያለ አይደለም። ስለዚህ ማንም ሰው ተናዛዥ መሞቱ ሳይረጋገጥ፣ ንብረቱ ይገባኛል ማለት አይችልም።

¹⁸ ስለዚህ መጀመሪያ የነበረው ኪዳን እንኳን ያለ ደም የጸና አልነበረም።¹⁹ ሙሴ የሕጉን ትእዛዛት ለሕዝቡ ከተናገረ በኋላ የፍየሎችና የኮርማዎችን ደም ከውኃ ጋር ቀላቅሎ፣ በሂሶጵና በቀይ የበግ ጠጉር መጽሐፉንና ሕዝቡን ሁሉ ረጨ።²⁰ እንዲህም በሚያደርግበት ጊዜ፣ «ይህ ደም፣ በእግዚአብሔርና በእናንተ መካከል የተደረገው

ቃል ኪዳን ማረጋገጫ ነው። እግዚአብሔርም ይህን ቃል ኪዳን እንድትጠብቁ አዝዞ አል» ብሎ ይናገር ነበር።²¹ በዚሁ መንገድ ደሙን በተቀደሰችው ድንኳን ላይ ብቻ ሳይሆን በውስጧ በሚገኙት የአምልኮ ዕቃዎች ሁሉ ላይ ይረጭ ነበር።²² በእርግጥም በእርጊው ቃል ኪዳን መሠረት አብዛኛው ነገር ይነጻ የነበረው በደም ከተረጨ በኋላ ነበር። ምክንያቱም ደም ሳይፈስ ስር የት የለምና።

²³ በሰማያዊ ነገሮች ምሳሌነት የተሠራችው ምድራዊቷ ድንኳንና በውስጧም ይገኙ የነበሩት ዕቃዎች፣ በሙሴ እጅ በእንስሳት ደም መንጸት ነበረባቸው። ሰማያዊና እውነተኛ የሆኑት ነገሮች ግን ከዚህ እጅግ በጣም በሚበልጥ መሥዋዕት ይነጻሉ።

²⁴ ስለዚህም ክርስቶስ የሰማያዊት መቅደስ ምሳሌ ወደ ሆነችውና በሰው እጅ ወደተሠራችው «ቅድስተ ቅዱሳን» ሳይሆን፣ በእኛ ምትክ በእግዚአብሔር ፊት ለመቅረብ ወደ ሰማይ ገብቶአል።²⁵ የአይሁድ ሊቀ ካህናት የእንስሳ ደም ይዞ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በየዓመቱ እንደሚገባ፣ ክርስቶስ ወደ ሰማይ የገባው በተደጋጋሚ ራሱን መሥዋዕት አድርጎ ለማቅረብ አይደለም።

²⁶ በተደጋጋሚ ራሱን መሥዋዕት አድርጎ ማቅረብ የሚያስፈልገው ቢሆን ኖሮ፣ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ በየጊዜው መሠቃየትና መሞት ነበረበት ማለት ነው። ነገር ግን የዘመኑ ፍጻሜ ሲደርስ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ራሱን መሥዋዕት አድርጎ በማቅረቡ ኃጢአታችንን ደመሰሰልን።

²⁷ ሰው አንድ ጊዜ ለመሞት ተወስኖ በታል፣ ከሞተ በኋላም ለፍርድ ይቀርባል።²⁸ እንደዚሁም ክርስቶስ የብዙዎችን ኃጢአት ለማስወገድ መሥዋዕት ሆኖ በመቅረብ አንድ ጊዜ ሞቶአል። ዳግመኛ ግን፣ ስለ ኃጢአት መሥዋዕት ሆኖ ለመሞት ሳይሆን፣ እርሱን በተስፋ የሚጠባበቁትን ለማዳን ይመጣል።

ምዕራፍ 10

¹ የአራት ሕግ ወደፊት የሚመጣውን መልካም ነገር እንደ ጥላ ሆኖ የሚያመለክት እንጂ፣ እርሱ ራሱ ጥላውን የሚያጠላው አካል አይደለም። ስለዚህም ባመት ባመቱ እየተደጋገመ የሚቀርበው መሥዋዕት ሕዝቡን ሊያድናቸው አልቻለም።² ሊያድናቸው የሚችልግ ቢሆን ኖሮ አንድ ጊዜ በሚያቀርቡት መሥዋዕት ኃጢአታ

ቸው ተደምስሶ ንጹሕ በሆኑ ነበር። ከሕ ሊና ወቀላም ነፃ ስለሚሆኑ፣ ደግመው ደጋ ግመው መሥዋዕት ማቅረብ ባላስፈለጋቸውም ነበር።

³ ነገር ግን በየግመቱ የሚያቀርቡት መሥዋዕት ኃጢአታቸውን በማስወገድ ፈንታ፣ በየጊዜው እንዲያስታውሱትና እንዲያሰቡት አደረጋቸው። እንዲያሰቡት ስለሚያደርጋቸውም፣ ምን ጊዜም ከሕሊና ወቀላ ነፃ አልነበሩም። ⁴ የኮርማዎችና የፍየሎች ደም ኃጢአትን ሊያስወግድ አይችልም። ⁵ ክርስቶስ ወደዚች ዓለም በመጣበት ጊዜ፣ «መሥዋዕትንና ስጦታዎችን አልወደድክም፤ ስለዚህም የእኔን ሰውነት አዘጋጀህ። ⁶ በመሠዊያው ላይ ስለ ኃጢአት በሚቀርብ የእንሰሳት መሥዋዕት አልተደሰትክም። ⁷ ስለዚህም እንደዚህ አልኩ፣ 'በመጽሐፍ ስለ እኔ እንደ ተጻፈው፣ እነሆ ፈቃድህን ለመፈጸም መጥቻለሁ。」 ሲል ተናገረ።

⁸ ክርስቶስ በመጀመሪያ፣ «መሥዋዕትንና ስጦታዎችን አልወደድክም፤ በመሠዊያው ላይ ስለ ኃጢአት በሚቀርብ የእንሰሳት መሥዋዕትም አልተደሰትክም» ካለ በኋላ፣ ⁹ «እነሆ ፈቃድህን ለመፈጸም መጥቻለሁ» አለ። ስለዚህም የተሻለውን አዲስ ኪዳን መሥርቶ ቀድሞ የነበረውን አሮጌ ኪዳን ሠረዘው። ¹⁰ ክርስቶስ በማያዳግም ሁኔታ ሰውነቱን መሥዋዕት አድርጎ በማቅረብ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመፈጸሙ፣ ኃጢአታችን ሁሉ ተደምስሶልን ንጹሕ ለመሆን በቅ ተናል። ¹¹ በአሮጌው ኪዳን ዘመን እያንዳንዱ የእይሁድ ካህን ምንም እንኳን ሰለት በሰለት በመሠዊያው አጠገብ ቆሞ መሥዋዕት ቢያቀርብም፣ የሚያቀርበው መሥዋዕት ኃጢአትን ጨርሶ ለመደምሰስ አይችልም ነበር። ¹²⁻¹³ ክርስቶስ ግን ለኃጢአታችን ራሱን በማያዳግም ሁኔታ መሥዋዕት አድርጎ ካቀረበ በኋላ፣ ጠላቶቹ እግሩ ሥር እስኪወድቁ ድረስ በእግዚአብሔር ቀኝ በክብር ተቀመጠ። ¹⁴ በማያዳግም ሁኔታ ራሱን መሥዋዕት አድርጎ በማቅረብ ከኃጢአት ያነጻጽቸውንና የቀደሳቸውን ፍጹማን አድርጎ ችዋል።

¹⁵ መንፈስ ቅዱስም ስለዚህ ነገር የሚከተለውን ምስክርነት ይሰጠናል፤ ¹⁶ «ከእነርሱ ጋር ወደፊት የማደርገው ኪዳን ይህ ነው። ሕይወት በልባቸው ውስጥ አኖራለሁ፣ በአእምሮአቸውም ውስጥ እቀርጸዋለሁ። ¹⁷ ኃጢአታቸውንና ክፉ ሥራቸውንም ዳግ መኖ አላሰብባቸውም።»

¹⁸ ስለዚህም ኃጢአት አንድ ጊዜ እስከወዲያኛው ከተደመሰሰና ከተረሳ በኋላ ስለ ኃጢአት የሚቀርብ መሥዋዕት አይኖርም። ¹⁹⁻²⁰ ወንድሞቼ ሆይ፣ እያሱስ ክርስቶስ ደሙን በማፍሰስ ኃጢአታችንን ለዘላለም በመደምሰሱ፣ በሥጋው መጋረጃነት አዲስ የሕይወት ጉዳዩ ስለ ከፈተልን፣ ቅድስተ ቅዱሳን ወደ ሆነው የእግዚአብሔር ማደሪያ ለመግባት የሚያስችል መብት አግኝተናል። መጋረጃውን ቀይ በከፈተልን አዲስ ጉዳዩንም ወደ እግዚአብሔር መቅረብ እንችላለን። ይህ ወደ እግዚአብሔር እንድንቀርብ የቀደደው መጋረጃ የሚያመለክተው የራሱን አካል ነው።

²¹⁻²² የእግዚአብሔርን ቤት በሙሉ ሥልጣን የሚያስተዳድር እንዲህ ያለ ታላቅ ሊቀ ካህናት ስላለን፣ ልባችንን ተረጭተን ስለነጻንና ሰውነታችንን በንጹሕ ጭታ የታጠብን ስለሆነ፣ እንደሚቀበለን ሙሉ በሙሉ ተማምንን ወደ እግዚአብሔር እንቅረብ።

²³ ተስፋ የሰጠን እርሱ ቃሉን የማያጥፍ ስለሆነ፣ የተናገረውን እንደሚፈጽም በአንድ ልብ በማመን፣ እስጣችንን ለሆንን ደገን ነት እንጠባብቃለን። ²⁴ ስለዚህ እርስ በርሳችን በመተሳሰብ፣ በፍቅርና በመረዳዳት፣ ለበጎ ሥራም በመሸቀዳደም ደስ እናሰናድን።

²⁵ አንዳንድ ሰዎች ወደ ቤተ ክርስቲያን የመሄድ ልምዳቸውን እንደተዉት እኛም እንደ እነርሱ ወደ ቤተ ክርስቲያን መሄዱንና መንፈሳዊ ስብሰባችንን መተው አይገባንም። ይልቁንም ጌታ የሚመጣበት ቀን እየተቃረበ የሚሄድ መሆኑን በማስተዋል እርስ በርስ መበረታታትና መተራረም ያስፈልገናል።

²⁶ እውነትን ካወቅን በኋላ መድኃኒታችን ክርስቶስን በመናቅና በማቃለል ሆን ብለን በድፍረት ኃጢአት ብንሠራ፣ እንዲህ ያለውን ኃጢአት የክርስቶስ ሞት አይሸፍን ውም፣ ይህን ለማስወገድም የሚቀርብልን ሌላ መሥዋዕት አይኖርም። ²⁷ የሚጠብቀን ነገር ቢኖር የሚያስፈራው የእግዚአብሔር ቄጣና ፍርድ፣ እንዲሁም ተቃዋሚዎቹን ሊያቃጥል የተዘጋጀው እሳት ብቻ ነው። ²⁸ የሙሴን ሕግ የተላለፈ ሰው ሁለት ወይም ሦስት ምስክሮች ከመሰከሩበት የሞት ፍርድ ተፈርዶበት ይገደል ነበር። ²⁹ እንደዚሁም የእግዚአብሔርን ልጅ የናቀና ያቃለለ፣ ከኃጢአት ያነጻውን የክርስቶስን ደም እንደ ተራ ነገር የቆጠረና ያረከሰ፣ ጸጋ የሚሰጠውንም መንፈስ ቅዱስ የተሳ

ደበ ፣ የሚጠብቀው ፍርድ እጅግ ከባድ ነው።

³⁰ «በቀል የእኔ ነው፤ እኔ ለእያንዳንዱ እንደ ሥራው እመልሰሁለሁ» ያለውና እንዲሁም፣ «ጌታ በሕዝቡ ላይ ይፈርዳል» ሲል የተናገረው ማን መሆኑን እናውቃለን።

³¹ ስለዚህም በሕያው እግዚአብሔር እጅ መውደቅ እጅግ የሚያስፈራ ነገር ነው።

³² የእግዚአብሔር ብርሃን ከበራላችሁ በኋላ፣ ኢየሱስን ያወቃችሁበትንና ያን ሁሉ መከራ ታግጧችሁ ያላላችሁበትን ጊዜ አትርሱ። ³³ በአደባባይ መዘባባዝ ሆናችኋል፤ ተንገላታችኋል። መከራ ከሚቀበሉትም ጋር መከራን አብራችሁ ተቀብላችኋል። ³⁴ ከታሠሩት ጋር በመንፈስ አብራችሁ ተሠቃያችሁ። ያለ የሌላ ሀብታችሁን ዘርፈው በወሰዱባችሁ ጊዜም፣ የሚበልጥና እስከወዲያኛው የማይጠፋ ሀብት በሰማይ ቤት እንደሚጠብቃችሁ አውቃችሁ ደስ አላችሁ።

³⁵ ስለዚህ ምንም ነገር ቢደርስባችሁ፣ ከፍ ያለ ዋጋ የምታገኙበት በጌታ ላይ ያላችሁ ይህን የመሰለው መታመናችሁ እንዳይቀዘቅዝ አደራ እላችኋለሁ። ³⁶ እግዚአብሔር የገባላችሁን ተስፋ እንዲፈጽምላችሁ የምትሹ ከሆነ፣ በትዕግሥት ፈቃዱን ፈጽሙ። ³⁷ «ሊመጣ ያለው ጌታ በቶሎ ይመጣል፤ አይዘገይምም» ³⁸ ጻድቅ ግን፣ በእምነት ይኖራል። ወደኋላ ቢያፈገፍግ በእርሱ ደስ አይለኝም» ተብሎ ተጽፏል። ³⁹ እኛ ግን አምነው ከሚድኑት ወገን እንጂ ወደኋላ አፈግፍገው ከሚጠፉት ወገን አይደለንም።

ምዕራፍ 11

¹ እምነት ምንድን ነው? እምነት ገና ያላየነውን ነገር፣ «ይሆናል» ብለን ተስፋ የምናደርግበትና ተስፋ ያደረግንውም ነገር እንደሚፈጸም የምንረዳበት ማረጋገጫ ነው። ² በጥንት ዘመን የነበሩ አባቶችም የተመሰከሩላቸው በእግዚአብሔር ላይ በነበራቸው እምነት ነው።

³ ዓለማትና በውስጣቸውም የሚኖሩ ማናቸውም ነገሮች ሁሉ በእግዚአብሔር ቃል መፈጠራቸውንና የምናየውም ነገር ከማይታይ ነገር የተገኘ መሆኑን በእምነት እናውቃለን።

⁴ አቤል፣ ቃየል ካቀረበው ይልቅ ያማረና የተወደደ መሥዋዕት ለእግዚአብሔር በእምነት አቀረበ። መሥዋዕቱንም እግዚአብሔር

ስለ ተቀበለት ጻድቅ መሆኑ ተመሰክረለት። አቤል ከሞተ ዘመናት አልፈዋል። ከመልካም ምሳሌነቱ ትምህርት ስለምናገኝ በት እስከዛሬ ስሙ በእምነቱ ምክንያት ሲነሣ ይኖራል።

⁵ ሄኖክ እግዚአብሔርን ካመኑና ደስ ካሰኙት ሰዎች አንዱ ነው። በእምነቱም እግዚአብሔርን ደስ ያሰኘው መሆኑ በመጽሐፍ ተነግሮለታል። ስለዚህም ሳይሞት በሕይወተ ሥጋ እንዳለ እግዚአብሔር ወደ ሰማይ ወሰድታል። ⁶ ማንም ሰው ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኘው አይችልም። ወደ እግዚአብሔር የሚመጣ ሁሉ፣ በእግዚአብሔር መኖር ማመን አለበት። ይህ ብቻም በቂ አይደለም። እግዚአብሔር አበክረው ለሚፈልጉት ሁሉ ዋጋቸውን የሚከፍላቸው መሆኑንም ማመን ያስፈልጋል።

⁷ በእግዚአብሔር ከሚያምኑት ሰዎች መካከል አንዱ ኖህ ነበር። ኖህ የጥፋትን ውኃ ምልክት ሳይይ እግዚአብሔር አስጠንቅቆ የነገረውን ብቻ አምኖ ወዲያውኑ መርከብ በመሥራቱ፣ ቤተ ሰቡን ከጥፋት ውኃ ለማዳን በቃ። ኖህ አምኖ በመታዘዙ ጽድቅን ሲወርስ በኃጢአት የተተበተበውና እምነት የለሹ ዓለም ግን፣ የኖህ እምነት ተጻራሪ ምሳሌው ሆኗል።

⁸ እንዲሁም አብርሃም፣ «አገርህን ተውና እኔ ወደማወርሱም ምድር ሂድ» ብሎ እግዚአብሔር በጠራው ጊዜ፣ የሚወርሰውን አገር የሚጓዝበትን መንገድ ሳያውቅ፣ «እሺ» ብሎ በእምነት ታዘዘ። ⁹ ወደ ተስፋው ምድር ከደረሰ በኋላም፣ እንደ እንግዳ ባይተዋር ሆኖ በእምነት በድንኳን ኖረ። እንደ እርሱ ያችን ምድር ለመውረስ ባለተስፋ የሆኑት ልጆቹ ይሰሙትና ያዕቆብም እንደዚሁ በድንኳን ዕድሜያቸውን ፈጅተዋል። ¹⁰ አብርሃም በዚህ ዓይነት የኖረው በእግዚአብሔር ጥበብ አምራ ወደ ተሠራችው ሰማያዊት አገር ለመግባት የማይናወጥ እምነት ስለ ነበረው ነው።

¹¹ ሚስቱ ሣራም የመውለድ ዕድሜዋ አልፎ ካረጀችና ካፈጀች በኋላ እግዚአብሔር የሰጣትን ተስፋ እንደሚፈጽምላት በእምነት ባገኘችው ኃይል ፀንሳ ልጅ ለመውለድ በቃች። ¹² ስለዚህም ከእርጅናው የተነሣ ልጅ ይወልዳል ተብሎ ከማይጠበቀው ከአንዱ ከአብርሃም እንደ ሰማይ ከዋክብትና እንደ ባሕር አሸዋ ተቆጥሮ የማያልቅ ዘር ተገኘ።

¹³ ከፍ ብሎ ያነሣኋቸው የእምነት

ሰዎች ሁሉ፣ በሐይወት ዘመናቸው የተሰጣቸውን ተስፋ እውን ሆኖ ማየት ባይችሉም፣ የሞቱት ከእምነታቸው ሳይናወጡ ነው። ሆኖም ይህች ዓለም የዘላለም መኖሪያ ቤታቸው ላትሆን የእንግድነት ማረፊያቸው መሆኗን ስለተረዱ፣ የተሰጣቸውን ተስፋ በሩቁ ለማየት በመቻላቸው የልብ ደስታ አልተለያቸውም።¹⁴ ይህች ዓለም የእንግድነት ማረፊያቸው መሆኗን የሚናገሩ ሁሉ፣ በተስፋ የሚጠባበቁት ሌላ ሰማያዊት አገር እንዳለቻቸው ይገልጻሉ፤

¹⁵ የዚችን ዓለም ተድላና ደስታ እንደ ሌሎቹ ፈልገው በሆን ሆኖ ባላጡም ነበር።¹⁶ እነርሱ ግን ለዚች ዓለም ተድላና ደስታ ግድ ስላልነበራቸው ቀንም ሌትም የሚኖሩ ቋት ሰማያዊት አገራቸውን ነበር። እግዚአብሔርም ተስፋ ያደረጋትን ያችን አገር እዘ ጋጅቶ ያስቀመጠላቸው በመሆኑ «አምላካቸው» ተብሎ በመጠራቱ አያፍርባቸውም።

¹⁷⁻¹⁸ እግዚአብሔር አብርሃምን ሊፈትነው ፈልጎ፣ «ልጅህን ሠዋልኝ» ባለው ጊዜ፣ ዘሩ በእርሱ አማካይነት የሚበዛለት መሆኑን በማመን አስቀድሞ በተስፋው መሠረት ያገኘውን ልጁን በእምነት ለመሠዋት አላመነታም።¹⁹ ስለዚህም እግዚአብሔር ከሞት ሊያስነሳለት እንደሚችል አምኖ አንድ ልጁን ይሰሐቅን ለመሥዋዕትነት አቀረበው። እንዳመነውም ሆኖለት ልጁ ከሞት ዳን።²⁰ ይሰሐቅም እግዚአብሔርን በማመን ወደፊት ስለሚሆነው ነገር ልጆቹን ያዕቆብንና ዔሳውን ባረካቸው።

²¹ ያዕቆብ በሞት እፋፍ ላይ ሳለ፣ እግዚአብሔር ለሁለቱ ልጆቹ የሚያደርግላቸውን አምኖ ዘንጉን ተመርኮዞ ባረካቸው።

²² ዮሴፍ እግዚአብሔር ሕዝብ እሥራኤልን የኋላ ኋላ ከሞቆና አገዛዝ ነፃ አውጥቶ «አውርሳችኋለሁ» ብሎ ተስፋ ወደ ሰጠውም ድር እንደሚያገባቸው ቧላመነ፣ ከዚያ በሚወጡበት ጊዜ አጽሙን ትተው እንዳይወጡ አዘዛቸው።

²³ የሙሴ ወላጆች እግዚአብሔር መልክ መልካም የሆነ ልጅ በሰጣቸው ጊዜ፣ የንጉሡን ትእዛዝ ሳይፈሩ ሕፃኑን ለምስት ወራት የደበቁት እግዚአብሔርን ስላመኑ ነበር።

²⁴⁻²⁶ ሙሴም ባደገ ጊዜ፣ የፈርዖን የልጅ ልጅ ተብሎ በመጠራት ተቀማጥሎና ተንደላቆ ከመኖር ይልቅ ከወጥቶ ጋር መከራ መቀበልን በእምነት መረጠ። የኋላ ኋላ እግዚአብሔር ከፍ ያለ ዋጋ እንደሚሰጠው

አምኖ፣ ከግብፅ ብዙ ሀብት ይልቅ የተስፋ ቃል ስለ ተነገረለት ስለ ክርስቶስ መከራ መቀበል እጅግ የተሻለ መሆኑን ተነነዘበ።²⁷ የንጉሡን ቁጣ ሳይፈራ የግብፅን አገር ለቆ እስከ መሄድ የደረሰውም፣ እግዚአብሔርን በማመኑ ብቻ ነበር። የማይታየውንም አምላክ እንዳየው ያህል አድርጎ በእምነቱ ጸና። ስለዚህም ወደ ፊት ገሠገሠ።²⁸ የፋሲካን በግ አርደው ደሙን በራፋቸው ቢረጨ። የሞት መልአክ የግብፃውያንን የበኩር ልጆች ሲቀስፍ፣ የወገኖቹን ልጆች እንደማይገድልባቸው ሙሴ በማመኑ፣ ይህንኑ እንዲያደርጉ አዘዛቸው።

²⁹ እንዲሁም እሥራኤላውያን ቀይ ባሕርን ሲሻገሩ ውኃው ግራና ቀኝ እንደ ግድ ግዳ ቆሞላቸው በእምነት በደረቅ ምድር አለፉ። የሚከታተሏቸው ግብጻውያን ግን ለመሻገር ሲሞክሩ ባሕሩ አሰጠማቸው።

³⁰ እሥራኤላውያን፣ የኢያሪኮ ከተማ የታጠረችበትን ግንብ ሰባት ቀን ከዘሩዋት በኋላ ለመፍረስ የበቃችው ይህንኑ እንዲያደርጉ ጌታ የተናገራቸውን ቃል በማመናቸው ነው።³¹ ሴተኛ አዳሪ የነበረችው ረዓብም ሰላዮቹን ተቀብላ በቤቷ በመሸሸግዋ የቀሩት የኢያሪኮ ከተማ ነዋሪዎች ሲያልቁ እርሷም ላትሞት የቀረችው እግዚአብሔር እንደሚያድናት በማመና ነው።

³² እረ ስንቱ ተነገሮ ያልቃል? ስለ ጌዬ ምን፣ ስለባርቅ፣ ስለ ሶምሶን፣ ስለ ዮፍታሔ፣ ስለ ዳዊት፣ ስለ ሳሙኤልና ስለ ነቢያት ሁሉ ታሪካቸውን በዝርዝር ማቅረብ ይቻል ነበር። ብቻ ጊዜ ያጥረኛልና እንዲሁ ልለፈው።³³ እነዚህ ሁሉ እግዚአብሔርን በማመናቸው መንግሥታትን ተሞግተው ድል አድርገዋል፤ ሕዝባቸውን በትክክል አስተዳድረዋል፤ ከዚህም የተነሳ እግዚአብሔር የሰጣቸውን ተስፋ ፈጽሞላቸዋል። እንዲባሉ ጭቋቸው ወደ አንበሳች ጉድጓድ ተጥለው የአንበሳችን አፍ በእምነት የዘጉ፣³⁴ እንደ ቃጠሉ በሚነድ እሳት ውስጥ ተወርደው ረው፣ እግዚአብሔርን በማመናቸው የእሳቱ ወላፊን አንዲት ጠጉራቸውን እንኳ ያልነካባቸው አሉ። ደግሞም ከሰይፍ ስለት ያመለጡ፣ ደካሞች ሆነው ሳሉ እግዚአብሔርን በማመናቸው ብርታት ያገኙ አሉ። እንደዚህ ሁም እግዚአብሔርን በማመናቸው በጦር ሚዳ ተሰልፈው ጠላቶቻቸውን መድረሻ ያሳጡ አሉ።³⁵ አንዳንድ ሴቶችም በማመናቸው ምክንያት የሞቱ ዘመዶቻቸው ሊነሡ ላቸው ችለዋል። አንዳንዶችም ቢሞቱ

እንኳ እግዚአብሔር ከሞት እንደሚያሰነግ ችው በማመን 'እግዚአብሔርን፣ አንክድም' ብለው እስከሞት ድረስ መከራ መቀበልን መርጠዋል።

³⁶ በእምነታቸው ምክንያት መሳቂያ መሳለቂያ የሆኑት፣ ጀርባቸው በጅራፍ ተተልጉሎ በወህኒ የማቀቁት፣ ³⁷ በድንጋይ ተወግረው የሞቱት፣ በመጋዝ የተሰነጠቁት፣ በሳንጃ ተወግተው ሕይወታቸውን ያጡት ጥቂቶች አይደሉም። ድሆችና ስደተኞች ሆነው የበግና የፍየል ሌጦ ለብሰው በየአገሩ የተንከራተቱም ብዙ ናቸው። ³⁸ ይህኛ ዓለም ለእነርሱ የተገባች አልነበረችምና መኖሪያቸው በምድረ በዳ፣ በተራራ፣ በሞሻና በጉድጓድ ውስጥ ሆነ። ³⁹ ታዲያ እነዚህ ሁሉ ስለ እምነታቸው የተመሰከረላቸው ቢሆንም፣ ከእግዚአብሔር የተሰጣቸውን ተስፋ አላገኙም። ⁴⁰ እንዲህ የሆነበትም ምክንያት፣ ጌታ ለእኛ ሲል ያዘጋጀውን የተሻለ ስጦታ በተሰፋ እንዲጠብቁ ስለረለገ ነው።

ምዕራፍ 12

¹⁻² እነዚህን የመሳሰሉ ብዙ ምስክሮች በዙሪያችን እንዳሉ ይኸው ከዚህ በላይ ተመልክተናል። ስለዚህ እንቅፋትና ሸክም የሚሆንብንን ነገር ሁሉ፣ በተለይም አሥር የሚይዘንን የኃጢአት ትብታብ ከላያችን አውርደን ጥለን በትዕግሥት እየሮጥን የእምነታችን ጀማሪና ፈጻሚ የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን እንከተለው። እርሱም ወደፊት የሚጠብቀውን ደስታ ብቻ በማየት የመስቀሉን ሞትና ውርደቱንም ጭምር ከምንም ሳይቆጥር በትዕግሥት ተቀብሎ፣ በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጦአል። ³ እንግዲህ እናንተም በሚደርስባችሁ መከራ ተሸንፋችሁ እንዳትገኙ፣ ኃጢአተኞች ያን ሁሉ መከራ ሲያደርሱበት በትዕግሥት የጻናውን ኢየሱስን አስቡት። ⁴ እስካሁን ደማችሁን እስከ ማፍሰስ ድረስ እምቢ ብላችሁ ከኃጢአትና ከፈተና ጋር ገና አልታገላችሁም።

⁵⁻⁶ ልጆቹ በመሆናችሁ እግዚአብሔር እንዲህ ሲል የነገራችሁን የማበረታቻ ቃል ረስታችኋል ማለት ነው? «ልጄ ሆይ፣ የጌታን ቅጣት እንደ ቀላል ነገር አትመልከት! ስለሚገስጽህም ተስፋ አትቁረጥ፣ ምክንያቱም ጌታ የሚቀጣው የሚወደውን ነው። ልጄ ነው የሚለውን ሁሉ ይቀጣዋልና።»

⁷ አባት የሚወደውን ልጁን እንደሚቀጣ እግዚአብሔርም እንደዚሁ የሚወዳቸውን ልጆቹን ይቀጣቸዋል። በጥፋቱ አባቱ የማይ

ቀጣው ልጅ ማን ነው? ⁸ እግዚአብሔርም ልክ እንደ መልካም አባት ሆኖ ካልቀጣችሁ ዲቃሎች እንጂ እውነተኛ ልጆቹ አይደላችሁም ማለት ነው። ⁹ ወላጅ አባቶቻችን ሲቀጡን፣ ለምን ቀጡን ብለን አንጠላቸውም፣ አንንቃቸውም፣ ይህ ሁሉ ሆኖ እነርሱን የምናከብራቸው ከሆነ፣ መንፈሳዊ አባታችን የሆነውን እግዚአብሔር አምላካችንን ማእንዴት አብልጠን አናከብረውም።

¹⁰ ወላጅ አባቶቻችን መልካም መስሎ እንደታያቸው ለተወሰነ ጊዜ ይቀጡናል። እግዚአብሔር የሚቀጣን ግን የቅድስናው ተካፋዮች እንድንሆን ለእኛው ጥቅም ነው። ¹¹ እርግጥ ነው ማናቸውም ቅጣት ለጊዜው ደስ እንደማይል ግልጽ ነው። ነገር ግን ከተቀጣን በኋላ ጠባያችን እየታረመ በጸጋም እያደግን ስንሄድ የሚያስገኘውን ጥቅም ለመረዳት እንችላለን።

¹² ስለዚህ የላሉ እጆቻችሁንና የደከሙ እግሮቻችሁን አበርቱ። ¹³ አንካሳ የሆነው እግር እንዲድን እንጂ የባለ እንዳይናጋ ቀጥተኛ በሆነው መንገድ ተራመዱ። በእምነት ጉዳይ ላይ አብረዋችሁ ከሚንዙት ሰዎች መካከል ደካሞች ቢኖሩም እንዲበራቱ እንጂ ተሰናክለው እንዳይወድቁ ቀናውን መንገድ ቀይሱላቸው።

¹⁴ ከማንም ሰው ጋር ተስማምታችሁ በሰላም ኑሩ። ቅድስና የተሞላበትንም ሕይወት ለመኖር ፈልጉ። ምክንያቱም ያለ ቅድስና ሕይወት ጌታን ለማየት ፈጽሞ አይቻልምና። ¹⁵ ማንም ከእግዚአብሔር ጸጋ ርቆ እንዳይኖር እርስ በእርሳችሁ ተሳሰቡ። መራርነት ሥር ሰድዶና በልባችሁ ውስጥ በቅሎችግር እንዳይፈጥር፣ ሌሎችንም እንዳይመርዝ ተጠንቀቁ። ¹⁶ ከእናንተ ማንም ለፍትወት አይገዛ፣ ብኩርናውን ለጊዜው ብቻ ደስ በሚያሰኘው መብል እንደ ሸጠ እንደ ዓላው ጊዜያዊ ነገር ለማግኘት ስትሉ ለዘላለም የሚሆነውን ተስፋችሁን እንዳታጡ በጥንቃቄ አስቡ። ¹⁷ ዓላው ብኩርናውን ለመብል ከሸጠ በኋላ ተጸጽቶ አልቅሷል። ይሁን እንጂ ጸጸቱና ልቅሶው፣ አንዴ የሸጠውን ብኩርና መልሶ ሊያስገኝለት አልቻለም።

¹⁸⁻¹⁹ እናንተ እንደ ቀድሞዎቹ እሥራኤላውያን በጭጋጣ፣ በእሳት ጢስና በጨለማ ወደ ተሸፈነበት፣ ነጉድጓድና አውሎ ነፋሱ ምድሩን ወዳናወጠበት፣ ኃይለኛ የሆነው የመለኩቱ ድምፅ ወደሚያስተጋባበት፣ የሚናገረው ድምፅ ወደሚሰማበት ወደ ሲና

ተራራ አልደረሳችሁም። እነዚያ ያንን ድምፅ ሲሰሙ፡ «ከእንግዲህ ወዲህ ሙሴ ይናገረን እንጂ እግዚአብሔር አይናገረን» ሲሉ እስከ መለመን ደርሰዋል። ²⁰ ምክንያቱም፡ «እንሰሳ እንኳ ተራራውን ቢነካ በድንጋይ ተወግሮ ይሙት» የሚለው ትእዛዝ ብቻ እንኳ ከባድ ነበርና። ²¹ በዚያ ተራራ የታየው ድርጊት እጅግ የሚያስፈራ በመሆኑ ሙሴ እንኳ በፍርሃት እስከ መንቀጥ ቀጥ ደርሷል።

²² እናንተ ወደዚህ ተራራ ሳይሆን የሕያው እግዚአብሔር ከተማ ወደ ሆነችው ወደ ጽዮን ተራራ ቀርባችኋል። ይህችም ስፍር ቁጥር የሌላቸው መላእክት የተሰበሰቡ ባት ሰማያዊት ኢየሩሳሌም ናት። ²³ እንዲሁም ስሞቻቸው በሰማይ የተመዘገቡላቸው ምዕመናን በደስታ ወደ ተሰበሰቡበትና የሁሉም ፈራጅ ወደ ሆኑት ወደ እግዚአብሔር፡ «ፍጹማን ወደ ሆኑት ወደ ጸድቃን ነፍሳት ቀርባችኋል። ²⁴ እንዲሁም ደግሞ ደሙን አፍሰሶ ከእግዚአብሔር ጋር በማስታረቅ ለአዲስ ኪዳን መካከለኛ ወደ ሆነው ወደ ኢየሱስ ቀርባችኋል። ከጋጢአት የሚያነጸው የጌታ ደም ድምፅ፡ ከአሴል ደም ድምፅ እጅግ ልቆ ይሰማል።

²⁵ ስለዚህ የሚናገራችሁን ያንን የጌታን ድምፅ ለመስማት እምቢ አሻፈረኝ እንዳትሉ ተጠንቀቁ። እነዚያ ከምድር ሆኖ የተናገራቸውን የሙሴን ድምፅ አንሰማም ያሉት ካላመለጡ፡ እኛማ ከሰማይ የመጣልንን መልእክት እንቀበልም፡ አንሰማም ብንል ከፍርዱ እንዴት ልናመልጥ እንችላለን? ²⁶ በሲና ተራራ ላይ ሆኖ በተናገረ ጊዜ ድምፁ ምድርን አናውጧል። ዳግመኛ በሚናገርበት ጊዜ፡ «ምድርን ብቻ ሳይሆን ሰማያትንም ጭምር አናውጣለሁ» ሲል ቃል ገብቶአል። ²⁷ ይህም፡ ጊዜያዊ የሆኑት ነገሮች ሁሉ ተወግደው ጽኑ መሠረት ያላቸው ነገሮች ብቻ እንደሚቀሩ ያመለክታል።

²⁸ እንግዲህ እኛ የማትናወጠውን መንግሥት ስለምንወርስ እግዚአብሔርን እናመስግናለን። እንዲሁም ጌታ የሚደሰትበትን ቅዱስ ፈቃዱን እየፈጸምን በእክብሮትና በፍርሃት እናገልግላለን። ²⁹ ምክንያቱም አምላካችን የሚያቃጥል እሳት ነውና።

ምዕራፍ 13

¹ በእውነተኛ የወንድማማችነት ፍቅር እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ። ² እንግዲህ ተቀ

ብላችሁ ማስተናገድንም አትርሱ። አንዳንድ ሰዎች ማንነታቸውን ሳያውቁ መላእክትን እንኳ በእንግድነት ተቀብለው እስከማስተናገድ ደርሰዋልና። ³ የታሠሩትን እንደራራችሁ በመቁጠር ርኅራኄ አድርጉላቸው። መከራ የሚቀበሉትንም ሰዎች፡ በእነርሱ ላይ የደረሰባቸው መከራ ልክ በእናንተ ላይ እንደ ደረሰ በመቁጠር አስቡአቸው።

⁴ ጋብቻ በሁሉም ዘንድ መከበር እንዳለ በት ታውቆ፡ ባል ለሚሰቱ፡ ሚስትም ለባልዋ ታማኝ መሆን ይገባቸዋል። ምክንያቱም የዝሙት ሥራ የሚፈጽሙትንና የጋብቻን ቃል ኪዳን የሚያረክቡትን እግዚአብሔር ይቀጣቸዋልና።

⁵ የገንዘብ ፍቅር አይግዛችሁ፤ ባላችሁ ነገር ረከታችሁ ለመኖር ጣሩ። ምክንያቱም እግዚአብሔር፡ «ምን ጊዜም ቢሆን በችግራችሁ እደርስላችኋለሁ፤ ምን ጊዜም ቢሆን አልተዋችሁም» ብሎ ተናግሮአልና። ⁶ ስለዚህ እኛም ያለ ምንም ፍርሃት፡ «እግዚአብሔር ረዳቱ ስለሆነ ምንም ነገር አልፈራም፤ ሰው ምንም ሊያደርገኝ አይችልም» ማለት እንደፍራለን።

⁷ የእግዚአብሔርን ቃል ያስተማሩአችሁን መሪዎቻችሁን አትርሱዋቸው። አኗኗራቸውንና መልካሙን ሥራቸውን በማየት እናንተም እንደ እነርሱ በጌታ ላይ ፅኑ እምነት ይኑራችሁ።

⁸ ኢየሱስ ክርስቶስ ትናንት፡ ዛሬና ለዘላለም ያው ነው፤ እያለወጥም። ⁹ ስለዚህ ልዩ ልዩ በሆነ አዲሱን እንግዳ ትምህርት ምክንያት ከእውነተኛው መንገድ እንዳትወጡ ተጠንቀቁ። መንፈሳዊ ሕይወታችን፡ «ይህን ብላ፡ ያን አትብላ» በምትል ባለፈችው ሥርዓት ላይ የተመሠረተ መሆን የለበትም። እንዲህ ያለው አስተሳሰብ እኛን ይቅርና ሥርዓቱን ለመፈጸም የሞከሩትንም አልጠቀማቸውም። ስለዚህ መንፈሳዊ ሕይወታችን በእግዚአብሔር ጸጋ ላይ ብቻ መመሥረት አለበት።

¹⁰ እኛ ክርስቶስ በሞቱ ያስገኘልን መሠዊያ አለን። ለእራት ሕግ በመታዘዝ ደገን ነት እናገኛለን ብለው የሚያስቡ፡ ከዚህ መሠዊያ ሊሳተፉ መብት የላቸውም። ¹¹ የአይሁድ ሊቀ ካህናት የጋጢአት ይቅርታ የሚያስገኘውን የእንሰሳት ደም ይዞ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ሲገባ፡ የእንሰሳዎቹ ሥጋ ግን ከሠፈሩ ውጪ እንዲቃጠል ይደረግ ነበር። ¹² እንዲሁም ኢየሱስ ደሙን በማፍሰስ እኛን ለመቀደስ ሲል ከኢየሩሳ

ሌም ከተማ ውጭ መከራ ተቀብሎልናል።

¹³ ስለዚህ እኛም ከሠፈሩ ውጭ ወዳለው ወደ እርሱ በመሄድ የውርደቱ ተካፋዮች እንሁን። ¹⁴ ይህች ዓለም ዘላለም የምንኖር ባት የመጨረሻ መኖሪያችን አይደለችም። ዘላለማዊ ቤታችንን ልባችን በተስፋ ሞልቶ የምንጠባበቃት ሰማያዊት ከተማ ናት።

¹⁵ እንግዲህ በኢየሱስ ክርስቶስ ለእግዚአብሔር የምስጋና መሥዋዕት ዘወትር እና ቅርብ፣ የምስጋና መሥዋዕት ማለትም ከአንድ ደበታችን የምትወጣና እርሱን ከፍ፣ ከፍ የምታደርገው የውዳሴ ቃል ናት። ¹⁶ አንዱ ለሌላው መልካም ነገር ማድረግና እርስ በእርስ መረዳዳት እንዳለባችሁም አትርሱ። እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኘው መሥዋዕት እንዲህ ያለው በጎ አድራጎት ነው።

¹⁷ ለመንፈሳዊ መሪዎቻችሁ በመታዘዝ፣ የሚሰጡአችሁን ምክር ሁሉ በሥራ ላይ ልታውሉት ይገባል። እነርሱ የሚጠየቁበት ኃላፊነት ስላለባቸው መንፈሳዊ ሕይወታችሁ ጤነኛ እንዲሆን ይተጋሉ። ብትታዘዙቸው ሥራቸውን በደብታ ያከናውናሉ። ያለበለዚያ ግን ታላቅፍቶላችሁ። እናንተም እነርሱን በማሳዘናችሁ የምታተርፉት አንዳችም ጥቅም አይኖርም።

¹⁸ ለእኛም ደግሞ ጸልዩልን። ትክክለኛ

የሆነውን ነገር ለማድረግ በሚቻለን ሁሉ የደከምን በመሆኑ ከሕሊና ወቀሳ ነጻ ነን። ¹⁹ በተለይም እኔ ወደ እናንተ በፍጥነት ለመምጣት እንድችል ተግታችሁ ጸልዩልኝ።

²⁰⁻²¹ በእግዚአብሔርና በእናንተ መካከል በክርስቶስ ደም ጸንቶ ለቆመው ዘላለማዊ ቃል ኪዳን አማካይ የሆነውን ታላቁን የበጎች እረኛ ኢየሱስ ክርስቶስን ከሞት ያስነግው የሰላም አምላክ፣ ፈቃዱን ለመፈጸምና የመልካም ነገር ሁሉ ባለቤቶች ለመሆን ያብቃችሁ። በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነትም በእናንተ ውስጥ ደስ የሚያሰኘውን ሁሉ ያድርግ። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከዘላለም እስከ ዘላለም የተመሰገነ ይሁን። አሜን!

²² ወንድሞቼ ሆይ፣ ይህ የጻፍኩላችሁ ደብዳቤ አጭር ስለሆነ በጥምና አንብቡት።

²³ ጢሞቴዎስ ከአሥር ቤት መውጣቱን ስገልጽላችሁ ደስ ይለኛል። በቶሎ ወደ እኔ ከደረሰም፣ አብረን ወደ እናንተ እንመጣለን።

²⁴ ለመሪዎቻችሁና በኢየሱስ ክርስቶስ ወንድሞቻችሁ ለሆኑት ሁሉ ሰላምታችንን አቅርቦልን። እዚህ በኢጣሊያ አገር ያሉ ወንድሞች ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። ²⁵ የእግዚአብሔር ጸጋ ከሁላችሁ ጋር ይሁን።

የሐዋርያው ያዕቆብ መልእክት

መግቢያ

የዚህ መልእክት ጸሐፊ የሆነው ያዕቆብ የጌታ ወንድም ነው። እርሱም በመጀመሪያው ክፍለ ዘመን ውስጥ የኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን መሪ ነበር። ይህን መልእክት በ45 እና በ50 ዓ.ም. መካከል ባለው ጊዜ ውስጥ፣ ተበትነው ለነበሩት ለአይሁድ ክርስቲያኖች ጽፎ ላቸዋል። የመልእክቱ መሠረተ አሳብ እግዚአብሔርን አምነው ጥበብንና ትዕግሥትን ገንዝባቸው ያደረጉ ምዕመናን፣ እምነታቸውን በበጎ ሥራ መግለጥ፣ እንደ ፈቃዱ እየኖሩም ለቃሉ መታዘዝ የሚገባቸው መሆኑን፣ እንዲገነዘቡት ማድረግ ነው።

ምዕራፍ 1

¹ በዓለም ሁሉ ተበታትነው ለሚኖሩ የአይሁድ ወገን ለሆኑ ክርስቲያኖች። የእግዚአብሔርና የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ ከሆነው ከያዕቆብ የተላከ መልእክት። ሰላም ለእናንተ ይሁን።

² የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ፣ ልዩ ልዩ መከራና ፈተና በሚደርስባችሁ ጊዜ ደስ ይበላችሁ። ³ ምክንያቱም እምነታችሁ በተለያዩ መከራዎች በሚፈተንበት ጊዜ በትዕግሥት የመቋቋምን ልምምድ ታገኙበታላችሁና። ⁴ ምንም እንኳን ሳይኖርባችሁ በሕይወት የበሰላችሁና ፍጹማን ትሆኑ

ዘንድ በፈተናችሁ ሁሉ ትዕግሥት የበዛላችሁ ሁኑ።

⁵ከመካከላችሁ ጥበብ የጎደለው ሰው ሲኖር እግዚአብሔርን በጸሎት ይለምን። እግዚአብሔር ለሚለምኑት ሁሉ ቅር ሳይሰኝ በደስታ የሚሰጥ ቸር አምላክ ስለሆነ፤ ለእርሱም የለመነውን ጥበብ ይሰጠዋል።
⁶ሆኖም አንድ ነገር እንዲደረግላችሁ በምትለምኑበት ጊዜ፤ እግዚአብሔር የለመኑትን የማይነሣ የነገሩትን የማይረሳ መሆኑን አውቃችሁ ። ሳትጠራጠሩ በእምነት ስጠን በሉት። ምክንያቱም የሚጠራጠር ሰው በነፍሱ እንደሚገፋና እንደሚናወጥ የባሕር ሞገድ ነውና።⁷⁻⁸እንዲህ ዓይነቱ ልቡ በሁለት አሳብ የሚዋልልና አቋም የለሽ ሰው፤ ከእግዚአብሔር አንዳችም ነገር አገኛለሁ ብሎ ተስፋ አያድርግ።

⁹ሀብት የሌለው ክርስቲያን አጣሁ ነጣሁ ብሎ አይዘን። እግዚአብሔር የማይጠፋ ሀብት ስለሰጠው ደስ ይበለው።
¹⁰⁻¹¹ሀብታም የሆነ ክርስቲያንም የዚህ ዓለም ሀብት በበጋ ፀሐይ ጠውልን እንደሚረገፍ አበባ መሆኑን ተገንዝቦ፤ እግዚአብሔር ሀብቱን ቢነሳውም አይክፋው። የሣር አበባ ጠውልን ውበቱ እንደሚረገፍ ሁሉ፤ ባለጸጋም ላይና ታች ብሎ ያከማቸውን ሀብት ትቶ ያልፋል።

¹²በሚያጋጥመው ፈተና ውስጥ በትዕግሥት የሚያልፍ ሰው የተባረከ ነው። በፈተናው ውስጥ ጸንቶ በመገኘቱ፤ እግዚአብሔር ለወዳጆቹ ያዘጋጀውን የሕይወት አክሊል ይቀዳጃል።
¹³ማንም ሰው በፈተና ላይ በወደቀ ጊዜ፤ «ፈተናውን ያመጣብኝ እግዚአብሔር ነው» አይበል። እግዚአብሔር በክፉ ነገር አይፈተንም። ሰዎችም ክፉ ነገር እንዲያደርጉ አይፈትናቸውም።
¹⁴እያንዳንዱ ሰው የሚፈተነው ከራሱ ክፉ ምኞት የተነሣ ተታሎ ከወጥሞድ ሲወድቅ ነው።
¹⁵ክፉ ምኞት ኃጢአትን ይወልዳል። ኃጢአትም ሲያድግ ሞትን ይወልዳል።
¹⁶የተወደዳችሁ ወንድሞቹ፤ ስለዚህ ተታላችሁ ስሕተት ላይ እንዳትወድቁ ተጠንቀቁ።

¹⁷በጎና ፍጹም የሆኑ ስጦታዎች ሁሉ የሚመነጨት፤ ምን ጊዜም ከማይለወጠውና የብርሃናት ሁሉ ፈጣሪ ከሆነው ከላይ ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው።
¹⁸እርሱ በክርስቶስ ላዳናቸው አዲስ ፍጥረቶች ሁሉ የመጀመሪያዎቹ እንድንሆን በገዛ ፈቃዱ በእውነት ቃል ልጆቹ አደረገን።

¹⁹የተወደዳችሁ ወንድሞቹ ሆይ፤ ለመስጠት የፈጠናችሁ፤ ለንግግርና ለቁጣ ግን የተቆጠባችሁ ሁኑ።
²⁰ምክንያቱም ቁጣ፤ እግዚአብሔር የሚደሰትበት ቅዱስ ፈቃዱ እንዳይፈጸም፤ እንቅፋት ይሆናል።

²¹ስለዚህ ርኩሰትንና የክፋትን ቅሪት ሁሉ አስወግዳችሁ፤ እግዚአብሔር በልቦናችሁ ውስጥ ለተከለውና ነፍሳችሁን ማዳን ለሚችለው ቃሉ ተገዙ።

²²የሚነገረንን የእግዚአብሔር ቃል ሰምተን በሥራ ላይ እናውለው እንጂ፤ ሰሚዎች ብቻ በመሆን ራሳችንን አናታልል።
²³⁻²⁴ቃሉን ሰምቶ በሥራ ላይ የማያውል ሰው፤ ፊቱን በመስተዋት የሚያይን ሰው ይመስላል። እንዲህ ያለው ሰው፤ መስተዋቱን አይቶ ዞር ሲል የገዛ ፊቱ ምን እንደሚመስል ወዲያው ይረሳዋል።
²⁵ነገር ግን ነፃ የሚያወጣውን ፍጹሙን የእግዚአብሔር ቃል ሰምቶ ሳይረሳ በልቡ ውስጥ በማሰላሰል በሥራ ላይ የሚያውለውን ሰው፤ በሚያደርገው ነገር ሁሉ እግዚአብሔር ይባርክዋል።

²⁶ከአንደበቱ የሚወጣውን ነገር ሳይቆጣጠር 'ሃይማኖተኛ ነኝ' የሚል ሰው ራሱን ያታልላል። ሃይማኖቱም ዋጋ ቢስ ነው።
²⁷በእግዚአብሔር አብ ፊት ነውርና ነቀፋ የሌለበት ሃይማኖት ማለት፤ አባትና እናት የሞቱባቸውን ልጆች፤ እንዲሁም ባሎቻቸው የሞቱባቸውን መበለቶች፤ በችግራቸው መርዳትና ራስንም ከዓለም ርኩሰት በንጽሕና መጠበቅ ማለት ነው።

ምዕራፍ 2

¹ወንድሞቹ ሆይ፤ የክብር ጌታ በሆነው በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ የምታምኑ በመሆናችሁ፤ ሀብታሞችን በማክበር ድሆችን በመናቅ በሰዎች መካከል ልዩነት አታድርጉ።

²በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተሰብስባችሁ ሳለ፤ ሁለት ሰዎች ይመጣሉ፤ አንዱ ሀብታም፤ ሌላው ድሀ። ሀብታሙ በውድ ዋጋ በተገዛ የሚያምር ልብስ ተሽቀርቅሯል። በወርቅ ቀለበትም አጊጧል። ድሀው ግን ድራቶ ለብሷል።
³ሀብታሙን በአክብርት ተቀብላችሁ በማለፊያ ወንበር ላይ በክብር ቦታ ታስቀምጡ፤ ላላችሁ ድሀውን ግን፤ «መቀመጫህ ከዚህ አይደለም፤ ከዚያ ጥግ ቁም። ከፈለግህም በወለሉ ላይ ተቀመጥ» ትሉታላችሁ።
⁴ይህን የመሰለ ልዩነት የምታደርጉ ከሆነ መለኪያችሁ ያልተሰተካከለ፤ አድል

ምን የሚፈጽም ዳኛ መሆናችሁ አይሰማችሁም?

⁵ የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ፣ እግዚአብሔር የዚህ ዓለም ድሆች በእምነት በልጽ ገው፣ ለሚወዱት ሁሉ ተስፋ የሰጣቸውን መንግሥተ ሰማያትን እንዲወርሱ የመረጣቸው መሆኑን ልብ በሉ። ⁶ እናንተ ግን ሀብታሞችን በማክበር ድሆችን በመናቅ ልዩነት ታደርጋላችሁ። እርሶ ለመሆኑ የሚጨቁኗችሁና በየፍርድ ቤቱ እየከሰሱ የሚያንገላቷችሁ ሀብታሞቹ አይደሉምን? ⁷ የተጠራችሁበትን የክርስቶስን ክቡር ስም የሚያዋርዱ ስለ እነርሱ አይደሉምን?

⁸ ዋናው ቁም ነገር፣ «ማንኛውንም ሰው እንደራሱ አድርገህ ውደድ» ተብሎ በመጽሐፍ የተነገረውን የከበረ ሕግ መፈጸም ነው። ⁹ እናንተ ግን በሰዎች መካከል ልዩነት በማድረግ ሀብታሞችንና ድሆችን በእኩል ዓይን ስለማታይዎቸው ሕግን ታፈርሳላችሁ። እንዲህ ያለው አድራጎት ኃጢአት በመሆኑ ሕገራሱ ይፈርድባችኋል።

¹⁰ ሌላውን ሕግ በሙሉ ጠብቆ አንዲቱን ነጥብ ግን የሚያፈርስ፣ ሁሉንም እንዳፈረሰ ይቆጠራል። ¹¹ ጌታ፣ «አታመንዝር» ብቻ አላለም። ነገር ግን «አትግደል» ደግሞ ብሏል። ስለዚህ ከዝሙት ሥራ ተጠብቀህ በንጽሕና ብትኖር፣ በሌላ በኩል ግን የሰውን ነፍስ ብታጠፋ የእግዚአብሔርን ሕግ አፍርሰሃል፤ ኃጢአትም ሠርተሃል።

¹² ሰዎችን ነፃ በሚያደርገው በጌታ ሕግ እንደሚፈረድባችሁ በማወቅ፣ በምትናገሩትም ሆነ በምታደርጉት ሁሉ ጥንቃቄ ይኑራችሁ። ¹³ ምክንያቱም ለሰዎች ምሕረት የማያደርገውን ሰው እግዚአብሔርም ያለ ምሕረት ይፈርድበታልና። ምሕረት ምን ጊዜም ፍርድን ድል ያደርጋል።

¹⁴ የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ፣ አንድ ሰው እምነት አለኝ ቢል፣ ነገር ግን እምነቱን በበጎ ሥራው ባያስመሰክር ምን ፋይዳ አለው? እንዲህ ያለው እምነት ሊያድነው ይችላልን? ¹⁵ ከክርስቲያን ወገኖቻችን መካከል፣ አንድ ወንድም ወይም አንዲት እህት የዕለት ጉርስ የዓመት ልብስ የሌላቸው ያጋ ጥሟችኋል እንበል። ¹⁶ እነዚህን ሰዎች፣ ከእናንተ መካከል አንዱ፣ «በሉ እንግዲህ ይቅናችሁ፣ ብርድ አይንካችሁ፣ ረሃብ አይድረስባችሁ» በማለት፣ አንዳችም እርዳታ ሳያደርግላቸው ቢሸኛቸው ጥቅሙ ምንድን ነው?

¹⁷ እምነትም እንደዚሁ ነው። በበጎ ሥራ የማይገለጥ እምነት ነፍስ እንደተለየችው ሥጋ የሞተ ነው።

¹⁸ ከመካከላችሁ አንዱ፣ «አንተ እምነት ብቻ አለህ፤ እኔ ደግሞ በጎ ሥራ ብቻ አለኝ» የሚል ሰው ይኖር ይሆናል። መልሱ ቀላል ነው። ወንድሜ ሆይ፣ ይህን ካልክ አንተ በጎ ሥራ የሌለበት እምነትህን አሳየኝ። እኔ ግን እምነቴን በበጎ ሥራዬ አሳይሃለሁ።

¹⁹ አንድ እግዚአብሔር እንዳለ ታምናለህን? የምታምን ከሆነ መልካም። ለማመን ለማመኑ ለጋንንትም እግዚአብሔር መኖሩን ያምናሉ። እንዲያውም እርሱን በመፍራት ይንቀጠቀጣሉ። ²⁰ አንተ ሞኝ! በበጎ ሥራ የማይገለጥ እምነት ፋይዳ ቢስ መሆኑን መንገድን ይኖርብሃል። ²¹ አባታችን አብርሃም ልጁን ይስሐቅን መሥዋዕት አድርጎ ባቀረበ ጊዜ፣ ባላየው በጎ ሥራ የጸደቀ መሆኑን አታውቁምን? ²² በዚህም፣ እምነትና በጎ ሥራ የማይነጣጠሉ መሆናቸውን ታያላችሁ። አብርሃም በፈጸመው በጎ ሥራ እምነቱ ሙሉ መሆኑን አስመሰከረ። ²³ ከዚህም የተነሣ፣ «አብርሃም እግዚአብሔርን አመነ፤ እምነቱም ጽድቅ ሆኖ ተቆጠረለት» ተብሎ በመጽሐፍ ተነገረለት። 'የእግዚአብሔር ወዳጅ' የተባለውም በዚሁ ምክንያት ነው። ²⁴ ይህንን ስንመለከት፣ ሰው የሚጸድቀው በእምነት ብቻ ሳይሆን በበጎ ሥራም ጭምር መሆኑን ልንገነዘብ እንችላለን።

²⁵ ረዓብ የተባለችው ሴተኛ-አዳሪ የፈጸመችው በጎ ሥራ ሌላ ምሳሌ ሊሆን ይችላል። ረዓብ የእሥራኤልን መልእክተኞች በቤቷ ተቀብላ፣ የሚፈልጓቸው ሰዎች ሳያገኛቸው እንዲያመልጡ ረድታቸዋለች። በእምነት ባደረገችው በዚህ በጎ ሥራዋም እንደ ጸድቅ ተቆጥራለች። ²⁶ ነፍስ የተለየችው ሥጋ በድን እንደሆነ ሁሉ፣ በጎ ሥራ የሌለውም እምነት የሞተ ነው።

ምዕራፍ 3

¹ ወንድሞቼ ሆይ፣ የቃሉ አስተማሪዎች የሆኑ ከሌሎች ይልቅ ፍርዳቸው የጠበቀ ስለሚሆን ሁላችሁም አስተማሪዎች ለመሆን አትፈልጉ። ² ሁላችንም በብዙ ነገር እንሳሳታለን። ከእንደበቱ የሚወጣውን ቃል መቆጣጠር የሚችል ግን፣ እርሱ መላ ሰውነቱን መቆጣጠር የሚችል ፍጹም ሰው

ነው። ³ ፈረስ እንዲታዘዝልን ስንፈልግ አፋን ልንም አጉርሰን መላ ሰውነቱን ወደ ፈለግንበት አቅጣጫ እንመራለን። ⁴ እንደን ትልቅ መርከብ የቱን ያህል ኃይለኛ ማዕበል ተነሥቶ ቢያናውጠውም፤ ነጂው በአንዲት ትንሽ መሪ እየተቆጣጠረ ወደ ፈለገው አቅጣጫ ሊመራው ይችላል።

⁵ እንደዚሁም ምላስ ትንሿ የአካል ብልት ስትሆን፤ ታላላቅ ስለሆኑ ነገሮች የትምክህት ቃል ትሠነዝራለች። ትልቅ ጫካ በትንሽ የእሳት ፍም ተቃጥሎ ሊወድም ይችላል። ⁶ ምላስም እንደዚሁ እንደ እሳት ነች። በሰውነት ክፍሎቻችን መካከል የምትገኝ የክፋት ዓለም ናት። ነገረኛ ምላስ ሰውነትን በሙሉ በክፋት መርዝ ስለምትበክል፤ ራሷ ከገንገም እሳት ጭራ መላውን የሰው ሕይወት እስከ ማቃጠል ትደርሳለች።

⁷ ሰዎች ማናቸውንም ዓይነት አራዊት፤ አዕዋፍ፤ በመሬትና በባሕር ውስጥ የሚገባቸውን ቀሱትን ፍጥረቶች ለመግራትና ለማሰልጠን ችለዋል። ⁸ ይሁን እንጂ እስከ ዛሬ ድረስ ምላሱን ለመቆጣጠርና ለመግራት የቻለ ሰው የለም። ምላስ ዕርፍት የማታውቅና የክፋት መርዝ የምትረጭ ብልት ናት። ⁹ በዚች ምላስ እግዚአብሔር አምላካችንን እናመሰግንበታለን። በእርሰዋው መልሰን፤ በእግዚአብሔር አምላካ የተፈጠሩትን ሰዎች እንረግምበታለን። ¹⁰ ምርቃትና እርግግን ከአንድ አፍ ይወጣል፤ ወንድምቼ ሆይ፤ ይህ እንግዲህ የማይገባ ነገር መሆኑን አስተውሉ። ¹¹ ከአንድ ምንጭ ጣፋጭ ውኃና መራራ ውኃ ይቀዳልን? ¹² ከበለሰ ዛፍ የወይራ ፍሬ መልቀም፤ ከወይን ግንድስ የበለሰ ፍሬ መሰብሰብ ይቻላልን? ጨው ከምላሳትም ባሕር ውስጥ ለመጠጥ የሚሆን ውኃ መቅዳት አይቻልም።

¹³ ከመካከላችሁ ብልሆችና አስተዋዮች ነን የሚሉ ካሉ፤ መልካም አኗኗራችውን፤ በትሕትናና በጥበብ በሚፈጽሙት በጎ ሥራቸው ያስመስክሩ። ¹⁴ ነገር ግን በልዩናችሁ ውስጥ መራራ የሆነ ቅናትና ራስን መውደድ ተጠናውቷችሁ ሳለ፤ «ካእኛ ወዲያ አስተዋይ ለአሣር» በሚል ትምክህት አትታቡ። ፤ እውነትንም አታስተባብሉ። ¹⁵ እንዲህ ያለው ጥበብ ከእግዚአብሔር የሚገኝ ሳይሆን፤ ምድራዊ፤ ሥጋዊና ሰይጣናዊ ነው። ¹⁶ ቅናትና ራስን መውደድ ባሉበት ቦታ ሁሉ ብዋብጥና ክፉ ሥራ ይገኛሉ።

¹⁷ ከላይ ከእግዚአብሔር የሚገኘው

ጥበብ ግን፤ ከሁሉ እስቀድሞ ገደሕ ነው፤ ከዚያም፤ ሰላም ወዳድ፤ ለሌሎች አሳቢ፤ ታዛዥ፤ ምሕረት አፍቃሪ፤ ጥሩ ፍሬ አፍሪ፤ አድልዎና ግብዝነት የሌለበት ነው። ¹⁸ ሰላምን የሚወዱ፤ ሰላምን ዘርተው የጽድቅን ፍሬ ይሰበሰባሉ።

ምዕራፍ 4

¹ ለመሆኑ እርስ በእርስ የሚያናጫችሁ እንዲህ ያለው ፍጅትና ጠብ ከየት የመጣ ይመስላችኋል? በውስጣችሁ ካለው የክፋት ምኞት ውግያ የሚመነጭ አይደለምን? ² አንድ ነገር ለማግኘት ትንቅላችሁ። ያንን የንቅላችሁ-ሰትን ነገር ለማግኘት ነፍስ እስከ ማጥፋት ትደርሳላችሁ። የእናንተ ያልሆነ ውን ትመኛላችሁ። የተመኛችሁትን ለማግኘት ጠብ ትፈጥራላችሁ፤ ትጋደላላችሁ። ይህን ሁሉ አድርጋችሁም የምትመኙትን አታገኙም። የምትፈልጉትን ነገር የማታገኙትም እግዚአብሔርን በጸሎት ስላልጠየቃችሁት ነው። ³ በጸሎት ጠይቃችሁም እንኳ የምትፈልጉትን ነገር የማታገኙበት ጊዜ አለ። ይህም የሚሆነው፤ በርኩስ ዓላማ ላይ ተመሥርታችሁ ሥጋዊ ደስታ የሚሰጣችሁን ነገር ለማግኘት ስለጸለያችሁ ነው።

⁴ እናንተ ታማኝነት የጉደላችሁ፤ ዓለምን መውደድ ማለት እግዚአብሔርን መጥላት መሆኑን አታውቁም? የዚህ ዓለም ወዳጅ መሆን የሚፈልግ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት ይሆናል። ⁵ በቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ፤ «እግዚአብሔር በውስጣችን ያሳደረው መንፈስ፤ የእርሱ ብቻ እንድንሆን በጸኑ ቅንጋት ይጠብቀናል» ተብሎ የተነገረው አለ ምክንያት አይደለም። እንዲያውም ጸጋውን አብዝቶ ይሰጠናል። ⁶ ቅዱሳት መጻሕፍት፤ «እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ይቃወማቸዋል፤ ለትሑታን ግን ጸጋውን ይሰጣል» የሚሉትም ስለዚህ ነው።

⁷ እንግዲህ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አስገዙ። ሰይጣንን ተቃወሙት፤ ከእናንተም ይሸሻል። ⁸ ወደ እግዚአብሔር ቅረቡ፤ እርሱም ይቀርባችኋል። እናንተ ወላዎቹች! እጃችሁን ከኃጢአት እድፍ አጽዱ፤ ለባችሁንም አጥሩ። ⁹ ስላደረጋችሁት በደል አልቅሱ፤ በእውነትም ተጸጸቱ፤ እዘኑም፤ ሳቃችሁ ወደ ልቅሶ፤ ደስታችሁ ወደ ጎዘን ይለወጥ። ¹⁰ ራሳችሁን በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ ዝቅ አድርጉ፤ እርሱም ከፍ ከፍ

ያደርጋችኋል።

11 ወንድሞች ሆይ፣ እርሱ በርሳችሁ አት ነቃቀፉ። አንዱ ሌላውን ክፉ አይናገረው። እንዲህ ማድረግ፣ «እርሱ በርሳችሁ ተፋቀሩ» የሚለውን የእግዚአብሔርን ሕግ መፃረር ነው። ሕግን መፃረር ማለት ልንፈጽ መው በተሰጠን ሕግ ላይ ፈራጅ ዳኛ መሆን ማለት ነው።¹² የሕጉ ባለቤትና ትክክለኛውን ፍርድ ሰጪ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ሊያጠፋም ሊያድንም የሚችል እርሱ ነውና። ታዲያ በሌላው ላይ የምትፈርድ አንተ ማነህ?

13 «ዛሬ ወይም ነገ እንዲህ ካለ አገር ሄደን አንድ ዓመት በመቆየት ከፍተኛ ትርፍ፣ የሚያስገኝ የንግድ ሥራ እናቋቋማ ለን» የምትሉ ሁሉ እስቲ አድምጡ።

14 ለመሆኑ ነገ የሚሆነውን ነገር ታውቁታላችሁ? ሕይወታችሁ ለአንድ አፍታታ ታይቶ ወዲያው እንደሚረግፍ ጤካ ነው።¹⁵ ለወደ ፊቱ አንድ ነገር ስታቅዱ፣ «የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖ በሕይወተ ሥጋ ለመኖር ቢያበቃን፣ እንዲህ ያለውን ነገር እናደርጋለን» ከማለት አትለፉ።¹⁶ እናንተ ግን ሁሉ ነገር በእጃችሁ ያለ ይመስል በራሳችሁ ትመከላችሁ። እንዲህ ያለው ትምክህት ደግሞ ክፉ ነው።

17 ስለዚህም ማድረግ የሚገባውን በጎ ነገር እያወቀ የማያደርግ ሰው፣ እርሱ ኃጢአተኛ ነው።

ምዕራፍ 5

1 እናንተ ሀብታሞች አድምጡ። አስቃቂ መከራ ስለሚጠብቃችሁ እየሩ ብላችሁ አልቅሱ።² ሀብታችሁ ሁሉ በስብሰ ተበላሽ ቷል፤ የክት ልብላችሁንም ብል በልቶታል።³ ያከማቻችሁት ብርና ወርቅም ዝንቃል፣ ዝገቱም ከላሽና ወቃሽ ይሆንላችኋል፤ ይኸ ለመጨረሻው መጥፊያችሁ ያከማቻችሁትም ሀብት፣ ሥጋችሁን እሳት ሆኖ ያቃጥላል።⁴ የሠራተኞቻችሁን የድካም ጥጋ ስላል ከፈላችኋቸው መራራ ልቅሶአቸውንና ጨኸታቸውን ያሰማሉ። ልቅሶና ጨኸታቸውም ከሠራዊት ጌታ ከእግዚአብሔር ጆሮ ደርሷል።

⁵ ለሰውነታችሁ ደስ የሚያሰኘውን ሁሉ በመፈጸም ምድራዊ ሕይወታችሁን ተንደላቃችሁ አሳልፋችሁታል። ሰውነታችሁንም ለእርድ እንደ ተዘጋጀ ቅልብ ሠንጋ አድልባችሁታል።⁶ ራሳቸውን ሊከላከሉ፣ ሊቋቋሟችሁም አቅም በሌላቸው ንጹሐን ላይ

ፈርዳችሁ ገድላችኋትዋል።

⁷ ወንድሞቼ ሆይ! ገበሬ፣ ዝናብ ወቅቱን ጠብቆ እስኪዘንብ፣ የመከር ወራትም ደርሶ አዝመራውን እስኪሰበሰብ እንደሚታገሥ፣ እናንተም የጌታን መምጣት እንደዚሁ በትዕግሥት ተጠባበቁ።⁸ ጌታ የሚመጣበት ጊዜ ቅርብ ስለሆነ በትዕግሥትና በተስፋጎችሁ ኑሩ።

⁹ ወንድሞቼ ሆይ፣ እስኪዘያ ግን፣ እርስ በርሳችሁ አትነቃቀፉ፣ አንዱ በሌላው ላይም አይፋረድ። እነሆ በሁሉ ላይ ፈራጅ የሆነው ጌታ ከደጅ ቆሟል።

¹⁰ ወንድሞቼ ሆይ፣ መከራና ችግር በሚያጋጥማችሁ ጊዜ ትዕግሥትን ገንዘብ ለማድረግ በጌታ ስም ያስተማሩትን ነቢያት ምሳሌ ተከተሉ።¹¹ ሆሉ መከራ ሲደርስ ባቸው በትዕግሥት የጸኑትን ብሩካን እንላቸዋለን። አድብ የደረሰበትን መከራ እንዴት አድርጎ በትዕግሥት እንደተቀበለው ሰምታችኋል። ትዕግሥቱን ቆጥሮ እግዚአብሔር ያደረገለትን በጎ ነገርም ታውቃላችሁ። እግዚአብሔር ምሕረትንና ርኅራኄን የተሞላ አምላክ ነው።

¹² ወንድሞቼ ሆይ! ከሁሉም በላይ፣ በሰማይ ወይም በምድር ወይም በማናቸውም ነገር ቢሆን አትማሉ። ንግግራችሁን ማጽናት ስትፈልጉ «አዎን» ወይንም «አይደለም» በሉ እንጂ ፈጽሞ አትማሉ። ከዚህ ውጪ የምትናገሩት ቃል ኃጢአት ሆኖ የእግዚአብሔርን ፍርድ እንዳያስከትልላችሁ ተጠንቀቁ።

¹³ ከመከላችሁ በመከራ ውስጥ የሚገኝ ቢኖር እርሱ ይጸልይ፤ ደስ ያለው ካለም ደግሞ ያም እግዚአብሔርን በዝግሬ ያመሰግን።¹⁴ የታመመ ቢኖር የቤተ ክርስቲያን ቱን ሽማግሌዎች ወደ ቤቱ ይጥራ። እነርሱም በጌታ ስም ዘይት ቀብተው ይጸልዩላት።¹⁵ በእምነት የተደረገ ጸሎትም በሽተኛውን ያድነዋል፤ ጌታም ከሕመም አልጋው ላይ ያስነሣዋል፤ ኃጢአት ሠርቶም እንደሆነ ይቅር ይለዋል።

¹⁶ ስለዚህ እንድትፈውሱ ኃጢአታችሁን እርስ በርሳችሁ ተናዘዙ፤ አንዱም ለሌላው ይጸልይለት፤ የጸድቅ ሰው ጸሎት ኃይል ስላለው ታላቅ ነገርን ያደርጋል።¹⁷ ሌልያስ እንደኛ ሥጋ የለበሰ ፍጡር ነበር። ዝናብ እንዳይዘንብ ከልቡ በጸለየ ጊዜ፣ ለሦስት ዓመት ተኩል በምድር ላይ ዝናብ ጠብ አላለም።¹⁸ እንዲዘንብ እንደገና በጸለየ ጊዜ ደግሞ፣ ሰማይ ዝናቡን አወረደው፣ ምድርም

ፍራዋን ሰጠች።

¹⁹ ወንድሞቼ ሆይ፣ ከእናንተ አንዱ ከእኛውነት መንገድ ቢወጣ ሌላው ወንድም ወደ እውነተኛው መንገድ ይመልሰው።

²⁰ ይህን የሚያደርግ ወንድም፣ ያን ሰው

ነፍሱ ከሞት እንድትድንና የብዙ ኃጢአቷንም ይቅርታ እንድትቀበል ከስሕተት መንገዱ መልሶታል።

የናንተው

ያዕቆብ

የሐዋርያው ጴጥሮስ የመጀመሪያው መልእክት

መግቢያ

ሐዋርያው ጴጥሮስ ከመጀመሪያዎቹ የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት አንዱ ነው። ይህ መልእክት በ63 ዓ.ም. እንደተጻፈ ይገመታል። ሐዋርያው ይህን መልእክት በዚያን ዘመን ጳንጦስ፣ ገላትያ፣ ቀጳይቅያ፣ ቢታንያ ወዘተ. ተብለው በሚታወቁ፣ ዛሬ ግን ከሞላ ጎደል በቱርክ መንግሥት አስተዳደር ሥር በተጠቃለሉ ልዩ ልዩ ግዛቶች፣ ተበታትነው ለሚኖሩ የአይሁድ ክርስቲያኖች ጽፎ ሰደላቸዋል። የመልእክቱ መሠረተ አሳብ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በእምነት ለተቀበሉት የእግዚአብሔር ጸጋ እስከ ወዲያኛው የማይጠፋ ተስፋ የሚያድላቸው መሆኑን ማብሠር ነው። ይህም ብቻ አይደለም፤ ምዕመናን ስለ ክርስቶስ ብለው መከራና ሥቃይ ሲቀበሉ፣ በእሳት ሲቃጠሉ፣ ጸጋው በድል አድራጊነት እንደሚያወጣቸው ያስረዳል።

ምዕራፍ 1

¹ የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ ከሆነው ጴጥሮስ፣ በስደት ወጥተው በጳንጦስ፣ በገላትያ፣ በቀጳይቅያ፣ በእስያና በቢታንያ ተበታትነው ለሚኖሩ ክርስቲያኖች የተላከ መልእክት። ² ወዳጆቹ ሆይ፣ እግዚአብሔር አብ አስቀድሞ እንዳወቃችሁ መርጧችኋል። ይህም በእናንተ አድሮ ሥራውን በሚሠራው በመንፈስ ቅዱስ፣ ለኢየሱስ ክርስቶስ እንድትታዘዙና በደሙ እንድትነጹ ነው። የተትረፈረፈ ጸጋና ሰላም ይጠላላችሁ።

³ ዳግመኛ ተወልደን ያለግዚአብሔር ቤተሰብ እንድንሆን፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ምክንያት የዘላለምን ሕይወት ተስፋ እንድናደርግ፣ ወሰን በሌለው ምሕረቱ ለዚህ ያበቃን የኢየሱስ ክርስቶስ አባት የሆነው አንድ አምላክ፣ ስሙ የተባረከ ይሁን። ⁴ በዚህ ጊዜ ያልፋል በዚህ ጊዜ ይቀራል የማይባል፣ ነውር ነቀፋ የማይገኝበት፣ ዋጋው በወርቅ በብር ሊተመን የማይችል የዘላለም ሕይወት ለእናንተ በሰማይ ተዘጋጅቶ ይቆያችኋል። ⁵ እርሱን በማመናችሁም በመጨረሻው ዘመን ሊገለጥ የተዘጋጀውን መንግሥት በይፋ እስክትወርሱ ድረስ በመለኮ

ታዊ ኃይሉ ከማናቸውም ክፉ ነገር ይጠብቃችኋል። ⁶ በዚች ዓለም ላይ ያለው የሕይወት ጎዳና ለጊዜው አስቸጋሪና ፈተና የሞላበት ቢሆንም እንኳን፣ ፍጹም የሆነ ተድላና ደስታ ስለሚጠብቃችሁ በዚህ ደስ ሊላችሁ ይገባል።

⁷ የወርቅ ጥራቱ የሚታወቀው በእሳት ከተፈተነ በኋላ ነው። ከወርቅ ይልቅ የከበረች እምነታችሁ ጥራትና ጥንካሬም የሚለካው፣ በደረሱባችሁ በእነዚህ ፈተናዎች ነው። ስለዚህ ፈተናዎቹን አልፋችሁ፣ በእምነታችሁ ጸንታችሁ ከተገኛችሁ ክርስቶስ ዳግመኛ በሚመለስበት ጊዜ ከፍ ያለ ምስጋናና ክብር ይጠብቃችኋል።

⁸ ጌታ ኢየሱስን በዓይን ሥጋ ሳትዩት ወዳችሁታል፣ አምናችሁብታልም። ይህ በመሆኑም አሁኑኑ እንኳ በቃላት ሊገለጥ በማይችል ሰማያዊ ደስታ ተሞልታችኋል፤ ⁹ ወደ እምነታችሁ ፍጹም የሚያደርሳችሁንም የነፍሳችሁን ደገንነት አግኝታችኋል።

¹⁰ ለእናንተ ሊገለጥ ስላለው ጸጋ ነቢያት ትንቢት ተናገሩ፤ እነዚህም ነቢያት ስለዚህ የመዳን ጸጋ አያሌ ጥያቄዎችን በማንሣት ሁኔታውን በልባቸው አውጥተው አወረዱ። ¹¹ በእነርሱም አድሮ የነበረው የእግዚአብ

ሔር መንፈስ፣ ስለ ክርስቶስ መከራና ደጠብ ቀውም ስለነበረው ክብር የተናገረው ትን ቢት ፍጻሜው መቼና እንዴት እንደሆነም ለማወቅ ጣሩ።

¹² በመጨረሻ ግን ይህ ሁሉ ነገር የሚፈጸመው እነርሱ በነበሩበት ዘመን ሳይሆን በእናንተ ዘመን መሆኑ ተገልጦላቸዋል። ጊዜው ሲደርስም የምሥራቹ ቃል ይኸው ለሁላችንም በግልጽ ተሰብኮልናል። የሰበኩ ልንም ሰዎች ይህን የምሥራቹ ቃል የተናገሩት ከሰማይ በተላከው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው። ይህም ነገር የሰማይ መላ እክት ሳይቀሩ መጨረሻውን ለማወቅ የጎጉ ለት በመሆኑ ዕፁብ ድንቅ የሚያሰኝ ነው። ¹³ ስለዚህ አስተዋዮችና ራሳችሁን ለመቆጣጠር የምትችሉ ሆናችሁ በክርስቶስ ዳግም ምዕለት ጊዜ የሚገለጠውን የእግዚአብሔርን ቸርነት በተስፋ ተጠባብቁ።

¹⁴ ቀድሞ እውነትን ባለማወቅ ታደርጉት የነበረውን ክፉ ሥራ ሁሉ ከእንግዲህ ወዲህ እርግፍ አድርጋችሁ ተዉት። ለእግዚአብሔር መታዘዝን እንደ ልማድ አድርጋችሁ ያዙት። ¹⁵ የጠራችሁ እግዚአብሔር ቅዱስ እንደሆነ እናንተም በአድራጎታችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ። ¹⁶ «እኔ ቅዱስ ስለሆንኩ እናንተም ቅዱሳን ሁኑ» ብሏልና።

¹⁷ ለማያዊ አባታችሁ በአድልዎ የማይፈርድ መሆኑን አስታውሱ። ስለዚህ የሚፈረድ ድላችሁም ሆነ የሚፈርድሳችሁ በትክክል በመሆኑ፣ ከአሁኑ ጀምሮ በዙፋኑ ፊት እስከ ምትቀርቡበት ጊዜ ድረስ በፍርሃትና በአክብሮት ሁሩ።

¹⁸⁻¹⁹ ከአባቶቻችሁ ከተማራችሁት ከንቱ የሕይወት ጉዳዩ እግዚአብሔር መልሶ ያዳናችሁ ዋጋ ከፍሎ ነው። የተከፈለላችሁም ዋጋ፣ እንደምታውቁት የሚጠፋ ብር ወይም ወርቅ ሳይሆን፣ የጋጠላት እድፍና ጉድፍ ያላረፈበት የእግዚአብሔር በግ የሆነው የክርስቶስ ክቡር ደም ነው። ²⁰ ይህንንም የማዳን ተግባርን እንዲያከናውን የተመረጠው ዓለም ከመፈጠሩ በፊት ሲሆን በዚህ በመጨረሻው ዘመን ግን ስለ እናንተ ተገልጧል።

²¹ ከምት ባስነግውና ታላቅ ክብር ባጉና ጸፈው በክርስቶስ በኩል እግዚአብሔርን ታምናላችሁ። ስለዚህም እምነታችሁንም ሆነ ተስፋችሁን በእግዚአብሔር ላይ ጥላችኋል ማለት ነው። ²² ለእውነት በመታዘዝ ራሳችሁን በማንጸታችሁ ለወንድሞቻችሁ ባገኛችሁት ከልብ የሆነ ፍቅር፣ እርስ በእር

ሳችሁ አጥብቃችሁ የምትዋደዱ ሁኑ።

²³ እነሆ አዲስ ሕይወት አግኝታችኋል። ያገኛችሁትም አዲስ ሕይወት ከወላጆቻችሁ በልደተ ሥጋ እንዳገኛችሁት ሕይወት ከሚጠፋው ዘር ሳይሆን፣ ሕያውና ዘላለማዊ ከሆነው ከማይጠፋው ከእግዚአብሔር ቃል ነው። ²⁴ መጽሐፍ ይህን አስመልክቶ፣ «ማናቸውም ሰው እንደ ሣር ነው፣ ክብርም ሁሉ እንደ አበባ ነው። ሣር እንደሚደርቅ ይደርቃል። አበባ እንደሚረገፍም ይረገፋል።» ²⁵ የጌታ ቃል ግን እንደዚህ አይደለም። «ለዘላለም ጸንቶ ይኖራል» ይላል።

ለእናንተ የተሰበከላችሁም ቃሉ ይኸው ነው።

ምዕራፍ 2

¹ ከእንግዲህ ክፋትንና ማታለልን፣ ማሰመ ስልንም አስወግዱ። ቅናትና ሐሚትንም ከእናንተ አርቁ። ²⁻³ ጌታ ለእናንተ የቱን ያህል ቸር መሆኑን የቀመሳችሁት ስለሆነ ደገንነታችሁ ከፍጹምነት ደረጃ እንዲደርስ፣ ሕፃን ወተት ለማግኘት እንደሚጓጓ እናንተም እንደዚሁ የቃሉን መንፈሳዊ ወተት ለማግኘት ልትጓጉ ይገባል። ⁴ እግዚአብሔር በእርሱ መሠረትነት ላይ ሕንፃውን የሚያቆምበት ሕያው ድንጋይ ወደሆነው ወደ ክርስቶስ ቅረቡ። ክርስቶስ፣ ሰዎችን ቀው የጣሉት እግዚአብሔር ግን ከማንም በላይ የመረጠውና ያከበረው የማዕዘን ድንጋይ ነው።

⁵ እናንተም እግዚአብሔር ለሚሠራው መንፈሳዊ ቤት ሕያዋን የካብ ድንጋዮች ሆናችኋል። እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ መሥዋዕት ታቀርቡ ዘንድም ለክርስቶስ አይሱስ ቅዱሳን ካሆናት ናችሁ። ⁶ መጽሐፍ፣ «የመረጥኩትን ክቡር የሆነ የመሠረት ድንጋይ በጽዮን አኖራለሁ። እርሱን የሚያምኑትን ሁሉ አላሳፍራቸውም» ይላል።

⁷ ይህ በመሆኑም ለምታምኑበት ለእናንተ ክርስቶስ ክቡር ሲሆን፣ ለማያምኑበት ግን ግንበኞች እንደማይጠቅም ቆጥረው የናቁት ድንጋይ ነው። ⁸ መጽሐፍ፣ «እርሱ እንዳንድ ሰዎችን የሚያደናቅፍ ድንጋይ፣ አሰናክሎ የሚጥልም ዓለት ነው» ይላል። ተደናቅፈው የሚወድቁበትም ምክንያት የእግዚአብሔርን ቃል ሰምተው ስለማይታዘዙ ሲሆን መጨረሻቸው ውድቀት መሆኑም የሚያሰደንቅ አይደለም።

⁹ እናንተ ግን እንደዚህ አይደላችሁም። እናንተ የንጉሥ ካህናት ናችሁ። ይህ

ብቻም አይደለም። ቅዱስና ንጹሕ እንዲሁም የተለየ ወገን አድርጎ ለራሱ የመረጣችሁ ናችሁ። ይህንን ማድረጉም ከጨለማ ድንቅ ወደ ሆነው ብርሃኑ ያወጣችሁ መሆኑን ለሌሎች እንድትናገሩለት ነው።
 10 ቀድሞ እናንተ ወገኖቹ አልነበራችሁም፤ ዛሬ ግን ወገኖቹ ናችሁ። ቀድሞ የእግዚአብሔር ምሕረት አልነበራችሁም። አሁን ግን መላ ሕይወታችሁ በምሕረቱ ተለውጣለች።

11 ወዳጆቹ ሆይ፣ በዚች ዓለም ላይ የምትኖሩት በእንግድነት መሆኑን አትዘንጉ። እውነተኛይቱ መኖሪያችሁ በሰማይ ስለሆነች ከዚህ ዓለም ከንቱ ደስታ እንድትርቁ አደራ እላችኋለሁ። ከነፍሳችሁ ጋር መርነት ገጥማ ጥፋት ከምታስከትልባችሁ ክፉ ምኞት ተጠበቁ።

12 ክርስቶስን ካላመኑ ሰዎች ጋር በምትኖሩበት ጊዜ ሁሉ፣ ስለ እናንተ በጎ አመለካከት ባይኖራቸውና ክፉ ነገር ቢያደርጉባችሁ ጠባያችሁ አይለወጡም። በክፉ ፈንታ ክፉ አትመልሱ። ምክንያቱም ክርስቶስ እኛን ለመገብደት በሚመጣበት ጊዜ መልካም አኗኗራችሁን በማስታወስ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታልና።
 13 ስለ ጌታ ብላችሁ ማናቸውንም የመንግሥት ሕግ አክብሩ። ለርዕሰ ብሔሩና ለባለሥልጣናችሁ ሁሉ ታዘዙ።
 14 በርዕሰ ብሔሩ የተሾሙት አስተዳዳሪዎች፣ የሚያጠፉትን ለመቅጣት የሚያለሙትን ለማስደሰት የተላኩ ስለሆነ ታዘዙ አቸው።
 15 ነገሩን ሳይረዱት በጭፍን ተነሥተው ወንጌልን የሚቃወሙትን ሰዎች በመልካም አድራጎታችሁ አፋቸውን እንድታስይዟቸው የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው።
 16 እናንተ ነጻ ሕዝብ ናችሁ። እንዲህ ስለተባለም ክፉ ነገር ለማድረግ የሚያስችል ነጻነት አላችሁ ማለት አይደለም። በማናቸውም ጊዜ እንደ እግዚአብሔር አገልጋዮች ሆናችሁ በነጻነት ኑሩ እንጂ ነጻነታችሁን የክፋት መሸፈኛ አታድርጉት።

17 ለማንም ሰው የሚገባውን ክብር ስጡት። ክርስቲያኖችን ሁሉ ውደዷቸው። እግዚአብሔርን ፍሩ። በሥልጣን ላይ ያለውን መንግሥት አስተዳደር አክብሩ።
 18 እናንተ አገልጋዮች ሆይ፣ ለአስተዳዳሪዎቻችሁ ታዘዙ። የምትታዘዙትም ደጎች ለሆኑት ብቻ ሳይሆን ለክፉዎቹም ጭምር መሆን አለበት።
 19 ደግ ነገር በማድረጋችሁ መከራ ቢደርስባችሁ እግዚአብሔርን አመስግኑት።
 20 ጥፋት አጥፍታችሁ መከራ ደርሶ

ባችሁ ብትታገሙ በዚህ ዋጋ አታገኙበትም። ነገር ግን ጥፋትና በደል ሳይኖርባችሁ መከራ ሲደርስባችሁ በትዕግሥት ብትቀበሉት እግዚአብሔርን ደስ ታሰኙታላችሁ።

21 የተጠራችሁትም ስትበደሉና በግፍ መከራን ስትቀበሉ እንድትታገሙ ነው። ስለ እናንተ መከራ የተቀበለው ክርስቶስም ዱካውን እንድትከተሉ ምሳሌነቱን ትቶላችኋል።
 22 አስተውሉ! ክርስቶስ ምንም ዓይነት ኃጢአት አላደረገም፤ በአንደበቱም ሐሰት አልተገኘበትም።
 23 ሲሰድቡት መልሶ አልተሳደደም፤ ሲያሠቃዩትም ትክክለኛ ፈራጅ ለሆነው አምላክ ውሳኔውን ተወሰኑት እንጂ አልዛተም።
 24 እኛ ከኃጢአት ተለይተን በጽድቅ እንድንኖር እርሱ ራሱ በሥጋው ኃጢአታችንን በመስቀል ላይ ተሸከመ። እናንተም በእርሱ ቁስል ፈውስን አግኝታችኋል።
 25 ከዚህ በፊት ከመንጋው ተለይቶ እንደጠፋ በግ ተቅበዝብዛችሁ ከአምላካችሁ ርቃችሁ ነበር። አሁን ግን ከማናቸውም አደጋ ሊጠብቃችሁ ወደሚችለው የነፍሳችሁ ሁነኛ ጠባቂ ወደ ሆነው ወደ እግዚአብሔር ተመልሳችኋል።

ምዕራፍ 3

1-2 ሚስቶች ሆይ፣ የማያምኑ ባሎቻችሁ ስለ ጌታ በምትመሰክሩላቸው ጊዜ ምናልባትም ለመስማት አይፈልጉ ይሆናል። ይሁን እንጂ በተግባር የሚገለጠው ክርስቲያናዊ ሕይወታችሁ ከቃላት የበለጠ መናገር ስለሚችል፣ ትሑትና ሰው አክባሪ በሆነው ተወዳጅ ባሕርያችሁ እንዲማረኩ አድርጓቸው።
 3 ለሰው በሚታዩ ብልጭልጭ ነገሮች ለማጌጥ፣ በውድ ዋጋ በተገዙ ልብሶች ለመሸምንምን፣ ወይም የጸጉራችሁን አሠራር በየጊዜው በመለዋወጥ ውጫዊ ውበታችሁን ለመንከባከብ ይህን ያህል አትጨነቁ።
 4 ነገር ግን ውበታችሁ በእግዚአብሔር ፊት ዋጋው እጅግ በከበረና በጭምትነት መንፈስ ያጌጠ ውስጣዊ ውበት ይሁን።
 5 እንዲህ ባለውም ውስጣዊ ውበት በቀድሞ ዘመን የነበሩ ፈሪሃ እግዚአብሔር ያደረገባቸው፣ የባሎቻቸውን ፈቃድ የፈጸሙ ቅዱሳን ሴቶች አገጠውበት አልፈዋል።

6 እዚህ ላይ ሣራን እንደ ምሳሌ አድርገን እናንሳት። ሣራ የቤቱ ምሰሶ የነበረውን ባሏን አብርሃምን ታከብረው፣ ትታዘዙት ነበር። እናንተም በዚህ ዓይነት ባሎቻች

ሁን ብታከብሯቸውና ብታዘዙላቸው በእርሷ እግር ተተክታችሁ ደግ ሥራ መሥራታችሁ ስለሆነ፤ በባሎቻችሁ ፊት መሸቆጥቆጥና መርበትበት አይኖርባችሁም።

⁷ እናንተም ባሎች፡ ሚስቶቻችሁ የእግዚአብሔርን በረከት ከእናንተ ጋር እኩል የሚካፈሉ ስለሆነ የተፈጥሮ ደካማነታቸውን በመረዳት ተገቢ የሆነውን ጥንቃቄና እንክብካቤ አድርጉላቸው። ይህን ካደረጋችሁ ጸሎታችሁ እንዳይደመጥ መሰናክል የሚሆን ነገር ሊያጋጥማችሁ አይችልም።

⁸ በመጨረሻም፡ ሁላችሁም እርስ በርስ በመተሳሰብ፤ በቅን ልቦናና በትሕትና ሆናችሁ፤ እንደ አንድ ቤተሰብ በመፈቃቀርና በመስማማት ተዛዘናችሁ ኑሩ። ⁹ እኩል እንዲሁ አድርጎ በድሎችልና መልክ ልበድለው፡ አጥቅቶኛልና መልክ ላጥቃው በማለት በክፉ ፈንታ ክፉ አትመልሱ። ሰማችሁን አንሥተው በከንቱ ሲያጠፉት፤ ሰማችንን አጥፍተውታልና እኛም ሰማቸውን አንሥተን እናጥፋው የሚል መንፈስ አይደርባችሁ። ይልቁንስ እነዚህ ሰዎች እንዲህ ካለው መጥፎ ባሕርይ እንዲገላገሉ ልትጸልዩላቸው ይገባል። የእግዚአብሔርን በረከት የምንቀበለው ለሚፈጸምብን በደል አጸፋውን በመመለስ ፈንታ በደግነት መንፈስ ተመልክተን መልሰን በኅ ስናደርግ ነው።

¹⁰ ስለዚህ፡ ደስ ብሏችሁ መኖር እንድትችሉ መልካምንም ዘመን እንድታዩ እንደበታችሁን ተቆጣጠሩት፤ ሐሰትንም አትናገሩ። ¹¹ ከክፉ ነገር ሽሹ፣ መልካሙን ግን አድርጉ። ከሰዎች ጋር በሰላም ተግባብታችሁ ኑሩ። ሁልጊዜም ሰላምን የምትፈጥሩ ሁኑ። ¹² ምክንያቱም እግዚአብሔር ልጆቹን ይመለከታቸዋል፤ ጸሎታቸውንም ይሰማል። የእግዚአብሔር የቁጣ ፊት ግን በክፉ አድራጊዎች ላይ ነው።

¹³ መልካም ነገር ለማድረግ በምትነሁበት ጊዜ የሚጉዳችሁ ማን ነው? ¹⁴ መልካም ነገር አደረጋችሁ በማለት መከራ ቢያደርሱባችሁ ግን፤ ጌታ ዋጋችሁን ይከፍላችኋልና ብሩካን ናችሁ። ¹⁵ ጌታችሁን አያሱስ ክርስቶስን ከልባችሁ አክብሩት። ስለ እምነታችሁ የሚጠይቃችሁ ካለም፤ ጭምት በሆነ ነፃ ትሕትና በተመላበት መንፈስ ተገቢውን መልስ ለመስጠት ዝግጁ ሁኑ።

¹⁶ ምን ጊዜም ቢሆን በኅ ሕሊና ይኑራችሁ። በክርስቶስ አያሱስ ያላችሁን መልካም ጠባይ ሰዎች ቢቃወሙና ሰማችሁን ቢያጠፉት፤ የኋላ ኋላ እውነቱ ሲወጣ ማፈራቸው የማይቀር ነው። ¹⁷ የእግዚአብሔር ፈቃድ ቢሆን ግን፤ በደል ሠርቶ መከራ ከመቀበል ይልቅ፤ መልካም ሥራ ሠርቶ መከራ መቀበሉ ይመረጣል። ¹⁸ ክርስቶስ ታዲያ መከራ የተቀበለው ኃጢአት ሠርቶ፤ በደል ፈጽሞ አይደለም። እርሱ ግን እኛን ለማዳንና ወደ እግዚአብሔር ሊያቀርብን፤ አንድ ጊዜ ለሁላችን ኃጢአት ሞተ። በሥጋ ሞተ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ግን ተመልሶ ሕያው ሆነ። ¹⁹ በመንፈስም ወደ ሲኦል ወርዶ በዚያ ለሚገኙ ነፍሳት ሰበከላቸው። ²⁰ እነዚህ በሲኦል የነበሩ ነፍሳትም ቀድሞ ናኅ መርከብ ሲሠሩ እግዚአብሔር ንስሐ እንዲገቡ ጊዜ ሰጥቶ በትዕግሥት ይጠባበቃቸው የነበሩ ሰዎች ነፍሳት ናቸው። እነርሱ ግን በእምቢተኛነታቸው ጸኑ እንጂ ቃሉን ሊቀበሉ አልፈሉም። ታዲያ በዚያን ጊዜ እምቢተኞቹ ሲጠፉ በመርከቧ ውስጥ ገብተው ከጥፋት ውኃ የዳኑት ስምንት ሰዎች ብቻ ነበሩ።

²¹ ይህም ውኃ የጥምቀትን ምንነት በምሳሌነቱ ያሳየናል። በጥምቀትም ከሞትና ከኩነቱ በክርስቶስ ትንሣኤ መዳናችንን እንመሰክራለን። ይህም ጥምቀት ሰውነትን በውኃ ታጥቦ ከእድፍ ማንጸት ማለት ሳይሆን፤ በንስሐ ከኃጢአት በነጻ ሕይወት በበኅ ሕሊና ለመገኘት እግዚአብሔርን መማጠን ማለት ነው።

²² ክርስቶስ ወደ ሰማይ ወጥቶ በእግዚአብሔር አብ ቀኝ በክብር ተቀምጧል። በዚያም መላእክትና ኃይላት፤ ሥልጣናትም ሁሉ ይሰጣዳለታል፤ ይታዘዙለታልም።

ምዕራፍ 4

¹⁻² ክርስቶስ በሥጋው መከራ የተቀበለ ስለሆነ እናንተም መከራን ለመቀበል የተዘጋጃችሁ ሁኑ። መከራ በምትቀበሉበትም ጊዜ ኃጢአት ሊሰለጥንባችሁ ስለማይችል ዕድሜ ልካችሁን በክፉ ምኞት ስትቃጠሉ አትናሩም። አላባችሁም ምኞታችሁም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም ቆርጦ የተነሣ ይሆናል። ³ በጌታ ከማመናችሁ በፊት ስታመነዝሩ፤ በፍትወተ ሥጋ ስትቃጠሉ፤ ስትሰክሩ፤ ዳንኪራ ስትረገጡ፤ ልዩ ልዩ ጣዖታትን ስታመልኩ፤ ሌላም ሌላም የከፋ ኃጢአት ስትሠሩ ያሳለፋችሁት የዓለማዊ ነት ዘመን ይበቃል።

⁴ መቼም ይህን ሁሉ የኃጢአት መንገድ እርግፍ አድርጋችሁ ስትተዉት፤ በቅብጠቱ ጊዜ ቀድሞ የሚያውቋችሁ ወዳጆቻችሁ

በከፋ አድራጎታቸው ባለመተባበራችሁ መላቂያ መላላቂያ እንደሚያደርጓችሁ፤ እንደሚገባችሁና እንደሚያገቡላችሁ የታወቀ ነው።⁵ ነገር ግን በሕያዋንና በሙታን ላይ የሚፈርድ ጌታ በሚመጣበት ጊዜ የሥራቸውን ዋጋ የሚያገኙ መሆኑን አትርሱ።⁶ የወንጌል ቃል ለሙታን እንኳን ሳይቀር የተሰበከላቸው ለዚህ ነው። እንደሚገኛውም ሰው በሥጋ ለሠሩት ሁሉ እንዲፈረድባቸው፤ በመንፈስ ግን እንደ እግዚአብሔር ሕያው ባሕርይ ዘላለማዊ ሆነው መኖር እንዲችሉ ነው።

⁷ የዓለም ፍጻሜ እየተቃረበ በመምጣቱ ተግታችሁና ነቅታችሁ መጸለይ እንድትችሉ፤ ራሳችሁን በመቆጣጠርና በማስተዋል ኑሩ።⁸ ፍቅር የሰውን ብዙውን ኃጢአት መሸከም ስለሚያስችል፤ ከሁሉም በላይ እርስ በርሳችሁ ከልብ ተፋቀሩ።⁹ ያለመስልቶች አንዳችሁ ሌላውን በደስታ በቤታችሁ ውስጥ አስተናግዱ።

¹⁰ እግዚአብሔር በጸጋው ለያንዳንዳችሁ ልዩ ልዩ ስጦታዎችን አድሎአችኋል። ስለዚህ አንዱ የሌላውን ሕይወት በመገንባት የእግዚአብሔርን በረከት በሚያስገኝ መንገድ የተቀበለውን የመንፈስ ስጦታ በሚገባ ጥቅም ላይ ያውል።¹¹ የሚያስተምር እግዚአብሔር በእርሱ አንደበት ቃሉን እንደሚናገር አድርጎ በመቁጠር ያስተምር። ለመርዳት የተጠራም እግዚአብሔር በሚሰጠው ኃይልና ጉልበት ሁሉ ሌሎችን ከመርዳት ወደ ጳላ አይበል። እናንተ ይህን በምታደርጉበት ጊዜ እግዚአብሔር በእየሱስ ክርስቶስ አማካይነት ይመሰገንበታል። ክብርና ሥልጣን ከዓለም እስከ ዘላለም ድረስ ለእርሱ ይሁን፤ አሜን።

¹² ወዳጆቹ ሆይ፤ የሚደርስባችሁ ማናቸውም መከራና ፈተና በእናንተ ላይ ብቻ የመጣና ያልተለመደ ነገር ሆኖ ሊያስደንቃችሁ አይገባም።¹³ ይልቁንስ ለዚህ ዕድል በቅታችሁ የክርስቶስ የመከራው ተካፋዮች በመሆናችሁ ደስ ሊላችሁ ይገባል። ምክንያቱም በዚህ ዓለም የመከራው ተካፋዮች በመሆናችሁ፤ እርሱ በሚገለጥበት ጊዜ የክብር ተካፋዮች ትሆናላችሁና።

¹⁴ ክርስቲያን በመሆናችሁ ቢረግጧችሁም ሆነ ቢሰድቧችሁ ደስ ይበላችሁ እንጂ አይከፋችሁ። ምክንያቱም በሚረግጧችሁ ሆነ በሚሰድቧችሁ ጊዜ የጌታ መንፈስ በእናንተ ላይ በክብር ይገለጣልና።

¹⁵ መከራ ቢደርስባችሁ፤ በነፍስ ገዳይነት፤

በሌብነት፤ በወንጀለኛነት፤ ወይም በሰው ነገር ጣልቃ ገብነት ምክንያት ሊሆን አይገባም።¹⁶ በተረፈማ ክርስቲያን በመሆናችሁ መከራ ብትቀበሉ ምን ያሳፍራል? ይልቁንም የክርስቶስ ቤተሰብ ለመሆን ስለተመረጣችሁና በዚህ በተከበረ ስም ለመጠራት ስለበቃችሁ አመሰግኑት።¹⁷ ፍርድ የሚጀመርበት ጊዜ ቀርቧል። ፍርዱ የሚጀመረውም በእግዚአብሔር ልጆች ላይ ይሆናል። ታዲያ ፍርድ የሚጀመረው ከእኛ ከክርስቲያናቹ ከሆነ፤ በጌታ ያላመኑትማ የሚጠብቃቸው ፍርድና ቅጣት የቱን ያህል ይሆን?¹⁸ ጸድቅ በጭንቅ የሚድን ከሆነ፤ ኃጢአተኛውማ እንዴት ሊሆን ይሆን?

¹⁹ ስለዚህ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ መከራን የሚቀበሉ ሁሉ ለፈጠራቸው የታመኑ አምላክ ራሳቸውን አደራ በመስጠት በበጎ ሥራቸው ወደ ፊት ይግፋበት።

ምዕራፍ 5

¹ የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ለሆናችሁት አንዲት ቃል ላሳስባችሁ እወዳለሁ። እኔም እንደ እናንተው የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌ ስሆን፤ የክርስቶስ መከራና ሥቃይ ምስክር ነኝ። ተመልሶ በሚመጣበት ጊዜም የክብርና የምስጋናው ተካፋይ እንደምሆንም አውቃለሁ። እንግዲህ አደራ የምላችሁ።² በእናንተ ኃላፊነት ሥር ያሉትን፤ የእግዚአብሔር መንገድ የሆኑ ምዕመናንን ተግታችሁ እንድትጠብቁትም ነው። የምትጠብቁቸውም፤ ግዴታን ለመወጣት ሳይሆን በፈቃድኝነት፤ ሥጋዊ ጥቅምን ለማግኘት ሳይሆን ጌታን ለማገልገል ባላችሁ ጽኑ ፍላጎት መሆን አለበት።

³ በላያቸው በመሠልጠን ሳይሆን መልካም ምሳሌነታችሁን አይተው እንዲከተሏችሁ አድርጓቸው።⁴ ይህን ብታደርጉ የእረኞች አለቃ የሆነው ክርስቶስ በሚገለጥበት ጊዜ፤ ዘላለማዊውን የክብር አክሊል ትሸለማላችሁ።

⁵ ጎልማሶች ሆይ! ከእናንት በዕድሜ ከፍ ያሉትን አዛውንት በሚገባ ታዘዙ። ትንሹ ለትልቁ ትልቁም ለትንሹ ትሕትናን ያሳይ። ይህንንም ለማለት የበቃሁት እግዚአብሔር ለትሑታን ልዩ በረከትን የሚያድላቸው፤ ትዕቢተኞችን ግን የሚያዋርዳቸው በመሆኑ ነው።⁶ ራሳችሁን ከኃያሉ የእግዚአብሔር ክንድ ሥር በትሕትና ዝቅ ዝቅ ብታደርጉ፤ እርሱ በወሰነው ጊዜ ከፍ ከፍ ያደርጋችኋል።

7 እግዚአብሔር ስለሚያስብላችሁና የሚያስፈልጋችሁም ነገር እንዳይገደል ስለሚጠነቅቅላችሁ፣ የሚያስጨንቃችሁንና የሚያሳስባችሁን ማናቸውንም ነገር ሁሉ ሙሉ ለሙሉ በእርሱ ላይ ጣሉት።

8 ዋናው ጠላታችሁ ዲያብሎስ ተርቦ እያገላ የሚውጠውን በመፈለግ እንደሚያደባ እንበሳ በዙሪያችሁ እያንጃበበ ነውና እንዳይነጥቃችሁ ተጠንቀቁ።

9 ዲያብሎስ በሚዋጋችሁ ጊዜ በእምነት ጸንታችሁ ተቋቋሙት እንጂ አትሸነፉለት። ይህም ፈተና በእናንተ ላይ ብቻ የሚደርስ እንዳይመስላችሁ። በዓለም ላይ ባሉ ክርስቲያኖች ሁሉ ላይ የሚደርስባቸው መሆኑን ተረድታችሁ። ጌታ ድሉን እንዲሰጣችሁ በመታመን ዲያብሎስን ተቃወሙት።

10 በክርስቶስ ኢየሱስ ለዘላለም ክብር የጠራችሁ የጸጋ ሁሉ አምላክ እግዚአብሔር፣ ለጥቂት ጊዜ መከራ ከተቀበላችሁ በኋላ፣ እርሱ ራሱ ይጉበኛችኋል። ያጠነክራችኋል። ጸንታችሁ እንድትቆሙም ያደርጋችኋል።

3ል። 11 ኃይልና ሥልጣን ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ ለእርሱ ይሁን። አሜን!

12 በጣም ታማኝ ነው ብዬ በማምነው በወንድም ስልዋናስ እጅ ይህንን መልእክት ልኬላችኋለሁ። የእግዚአብሔር በረከት የሚገኝበትን መንገድ በመዘርዘር በዚህ ደብዳቤ እንዳበረታታችሁ ተስፋ አደርጋለሁ። የሰጠኋችሁ ምክር ሁሉ በእውነተኛው የእግዚአብሔር ጸጋ ላይ ጸንታችሁ እንድትቆሙ ይጠቅማችኋል።

13 እንደእናንተው በእግዚአብሔር የተመረጡት፣ በጌታ ወገኖቻችሁ የሆኑት በባቢሎን (ሮም) ያሉት ክርስቲያኖች ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። ልጄ ማርቆስም ሰላምታ ያቀርብላችኋል። 14 በክርስቲያናዊ ፍቅር እርስ በእርሳችሁ በመሳሳም ሰላምታ ተሰጣሁ።

በጌታ ውስጥ ላላችሁ ሁሉ ሰላም ይብዛላችሁ።

ወንድማችሁ ኢፕሮስ

የሐዋርያው ኢፕሮስ ሁለተኛው መልእክት

መግቢያ

ሐዋርያው ኢፕሮስ ይህንን መልእክት የጻፈው በ64 ዓ.ም. በሰማዕትነት ከማረፉ ቀደም ሲል ነው። መልእክቱ አይሁድንና አሕዛብን ያጠቃልላል። የወንጌል ቃል ስሕተትና ግድፈት የማይገኝበት የእውነት ቃል መሆኑን ሐዋርያው በመልእክቱ ለማካይነት በሚገባ ያስረዳል። እንደዚሁም ምዕመናን ከሐሰተኞች መምህራን እንዲርቁ ያስጠነቅቃቸዋል። በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በመቃኘት፣ ስለ መጨረሻው ዘመን ትንቢት አዘል ቃላትን በመልእክቱ ውስጥ አስፍሯል። ምዕመናን በጥበብና በጸጋ እንዲጉለሙም አበክሮ ያሳስባል።

ምዕራፍ 1

1 የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይና ሐዋርያ ከሆነው ከስምዖን ኢፕሮስ በከበረው እምነት ከእኛ ጋር እንድ ለሆናችሁት ሁሉ የተላኩ። ይህንንም እምነት ያገኛችሁት አምላካችንና መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በፈጸመው የጽድቅ ሥራ ነው።

2 የእግዚአብሔር ርኅራኄና ሰላም እንዲበዛላችሁ እርሱንና ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን በበለጠ እንድታውቁ የሚያበቃችሁን እውቀት መገብየት ይኖርባችኋል። 3 በክብ

ሩና በቸርነቱ የጠራንን እርሱን በማወቃችን፣ ለመንፈሳዊ ሕይወትና ኑሮ የሚያስፈልገንን ማናቸውንም ነገር ሁሉ በመለኮታዊ ኃይሉ ሰጥቶናል። 4 የመለኮታዊ ባሕርይ ተከፋዮች እንድንሆንም የተትረፈረፈ ስጦታውንና ድንቅ በረከቱን ሊያድለን ታላላቅና ውድ ተስፋዎችን ሰጥቶናል። ይህም መለኮታዊ ኃይል ከፈቃደ ሥጋ ምኞትና በአካባቢያችሁ ካለው የዓለም ብልሹ ሕይወት እንድትጠበቁ የሚያስችላችሁ ነው።

5 እነዚህን ስጦታዎች ለመቀበልም፣ በቅድሚያ በእምነት ላይ ጨምራችሁ ደግነኑን

ገንዘብ አድርጉ። ይህ ብቻም አይበቃም። እግዚአብሔርን በበለጠ ለማወቅ ትጉ።⁶ ይህንንም እያደረጋችሁ ራሳችሁን የምትቆጣጠሩና ታጋሾች ሁኑ። በትዕግሥትም ላይ ጨምሮ እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት ይብዛላችሁ።⁷ እርስ በርስ ለመተሳሰብ በሚያበቃችሁ በዚህ እግዚአብሔርን በመምሰል ሕይወታችሁ ላይ ፍቅርን ጨምሩ።⁸ እነዚህ ነገሮች በየጊዜው በቤተሰቦችሁና በሙሉ ላት ቢኖሩባችሁ፣ እያሱስ ክርስቶስን ወደ ማወቅ ትደርሳላችሁ፤ ፍሬ ታፈራላችሁ፤ ጠቃሚዎችም ትሆናላችሁ።⁹ እነዚህን ነገሮች መከታተል የተሳነው ሰው ግን መንፈሳዊ ዓይኖቹ የታወሩ፤ አርቆ ማየት የማይችል፣ ጌታ ከቀድሞ ኃጢአቱ እንዳንጻውም የዘነጋ ሰው ነው።

¹⁰ ስለዚህ ወንድሞቼ ሆይ፤ እግዚአብሔር ከጠራቸውና ከመረጣቸው ወገን መሆናችሁን ለማረጋገጥ ከምን ጊዜውም ይልቅ የበለጠ ትጋት አሳዩ። እነዚህን ነገሮች ሁሉ ካደረጋችሁ ልትሰናከሉ አትችሉም።¹¹ በዚህም ዓይነት ዘላለማዊት ወደ ሆነችው ወደ ጌታችንና መድኃኒታችን እያሱስ ክርስቶስ መንግሥት ለመግባት እንድትችሉ በሩወለል ብሎ ተከፍቶ ይጠብቃችኋል።

¹² ምንም እንኳ እነዚህን ነገሮች የምታውቋቸው ቢሆንና ባወቃችሁትም እውነት ያላችሁ መሠረት የጸና ቢሆን፣ ደግሞ ደጋግሜ ከማሳሰብ ቸል የምል ሰው አይደለ ሁም።¹³⁻¹⁵ በዚች ምድር ላይ በሕይወተሥጋ የምቆየው ለአጭር ጊዜ ነው። በቅርቡ ከዚህ ዓለም በሞት እንደምለይ ጌታ እያሱስ ክርስቶስ ራሱ ገልጾልኛል። በየጊዜው የምልክላችሁ ማሳሰቢያ ልባችሁ ውስጥ ሥር ሰይጣን እኔ ከሞትኩ በኋላም እንኳ ስታስታውሱት እንድትኖሩ ፣ ካሁኑ እናንተን ከመጉትጉት ወደ ኋላ አልልም።

¹⁶ ስለ ጌታችን እያሱስ ክርስቶስ ኃይልና ስለ መምጣቱ የነገርናችሁ ን እውነተኛ ታሪክ እንጂ «ተረት ተረት» ወይም የልብ ወለድ ፈጠራ እንዳይመስላችሁ።¹⁷⁻¹⁸ በተቀደሰው ተራራ ላይ በክብር ብርሃን በተገለጠ ጊዜ በሥፍራው ተገኝተን መለኮታዊ ግርማ የተሞላውን ድምፅ እግዚአብሔር ከሰማይ ሲያስተጋባ ሰምተናል። «በእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው» በማለት ከገናኘው ክብር ምስክርነት በመጣ ላት ጊዜ እያሱስ ክርስቶስ ከእግዚአብሔር አብ ክብርና ምስጋናን ተቀብሏል።

¹⁹ ስለዚህም ነቢያት የተናገሩለት ትን

ቢት ትከክል መሆኑን አረጋግጠናል። እናንተም እነዚህን እነርሱ የጻፏቸውን ነገሮች ሁሉ በጨለማ ውስጥ እንደሚያበሩ ፋናዎች በጥንቃቄ ልትጠብቋቸው ይገባል። ምክንያቱም ቃሎቻቸው በጨለማ ውስጥ እንደሚያበሩ ፋናዎች ብርሃን ካልሰጡን፣ ነገሮችን ለመረዳት የምናደርገው ሙከራ ሁሉ በጨለማ እንደ መደንባበር ይቆጠራል። አስደናቂ የሆነውን የነቢያትን ቃል እውነተኝነት በጥንቃቄ በምታስተውሉበት ጊዜ ጨለማው ሥፍራውን ለብርሃን ይለቃል። አጥቢያ ኮከብ የሆነው እያሱስ ክርስቶስም ዓይን ልበናችሁን ያበራላችኋል።

²⁰⁻²¹ በቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ የሚገኘው ትንቢት ማንም በራሱ ፈቃድ ተነሣ ስቶ ከአሳቡ ያፈለቀው የፈጠራ ድርሰት አይደለም። በሰዎች አድር እውነተኛውን የእግዚአብሔርን ቃል እንዲናገሩ ያደረጋቸው ራሱ መንፈስ ቅዱስ ነው።

ምዕራፍ 2

¹ በቀድሞ ዘመን ሐሰተኞች ነቢያት እንደነበሩ ሁሉ ዛሬም ሐሰተኞች መምህራን በመካከላችሁ ይነሣሉ። ሐሰቱን እውነት እያስመሰሉ በማቅረብ ስለ እግዚአብሔር የተሳሳተ ትምህርት ያስተምራሉ። በደሙ የገዛቸውንም ጌታ ይቃወሙታል። ይሁን እንጂ መጨረሻቸው አያምርም፤ ድንገተኛና አሠቃቂ መከራ ይመጣባቸዋል።² ኃጢአት መሥራት የሚያስፈርደው እምነ ላይ ነው? ብለው በማስተማር ነውረኛ ሥራቸውን ብዙዎች እንዲከተሉ አድርገዋል። ይህን በማድረጋቸውም ክርስቶስንና ያስተማረውን የእውነት ትምህርት ጭምር አዋርደዋል።

³ እንደ እነዚህ ያሉ አስተማሪዎች ገንዘባችሁን ለመዝረፍ ሲሉ የማይቀባጥሩት ታሪክ የለም። ነገር ግን የሚገባቸውን ፍርድ ከብዙ ጊዜ በፊት እግዚአብሔር ራሱ የወሰነ በመሆኑ ፣ ጥፋታቸው እየተቃረበ በመምጣት ላይ ይገኛል።⁴ እግዚአብሔር ኃጢአት ለሠሩት መላእክት እንኳ አልራራላቸውም። ጥፋተኞች ሆነው ስለተገኙም የመጨረሻውን ፍርዳቸውን እስኪቀበሉ ድረስ ታሥረው በገሃንም ጨለማ እንዲቆዩ አድርጓቸዋል።⁵ በጥንት ዘመን የጥፋት ደስ በምድር ላይ ከመድረሱ በፊት 'አስረሽ ምኞው' ያሉ የነበሩትን አመፀኞች ሰዎች ራርቶ አልተዋቸውም። ኃጢአት ሠርተው ያሳዘኑትን ሁሉ ጻር እስከ ጻር

በጥፋት ውኃ አጥለቅልቆ አጥፍቶአቸዋል። በዚያን ጊዜ ከዚህ መጻፍት ሊተርፍ የቻለው የጽድቅን መልእክት ይሰብክ የነበረው ኖገና ሰባት ቤተሰቡ ብቻ ነበሩ። ⁶ የሰዶምና የገሞራ ሕዝቦች እንደዚሁ ኃጢአት ሠርተው ጌታን ባሳዘኑት ጊዜ ከነከተሞቻቸው በእሳት አጋይቶ ከምድር ገጽ አጥፍቶ አቸዋል። በተከታታይ የሚነሳውም ትውልድ ይህን አይቶ በእነርሱ የደረሰው ጥፋት እንዳይደርስበት በመፍራት፣ በኃጢአት እንዳይወድቅ ከከፋ ሥራ እንዲርቅ፣ የን ጊዜ የተቃጠሉት የእነዚህ ከተሞች የአመድ ቁልል ሲያሳስበው እንዲኖር አድርጓል።

⁷⁻⁸ በዚያን ዘመን በሰዶም ላይ ከወረረው ከዚያ መጻፍት ውስጥ እግዚአብሔር አንድ ሰው አውጥቷል። ያም ሰው ሎጥ ይባላል። ሎጥ በአካባቢው በየዕለቱ የሚፈጸመውን ከፋ ሥራ በማየት ሲያዝን፣ ሲተከዝ የኖረ ጸድቅ ሰው ነበር። ⁹ ጌታ ዛሬም በእርሱ የሚያምኑትን ከመከራና ከፈተና ሁሉ ልክ እንደዚሁ ያወጣቸዋል። ኃጢአተኞች ግን የመጨረሻይቱ የፍርድ ቀን እስከትደርስ ድረስ በዚች ዓለም ላይ ቅጣታቸውን ሲቀበሉ ይኖራሉ። ¹⁰ በተለይም ፣ ለፈቃድ ሥጋቸው በመገዛት የፍትወተ ሥጋ ፍላጎታቸው የሚረካበትን መንገድ የሚያውጠነጥኑትንና መንፈሳውያን ሥልጣናትን የሚንቁትዕቢት የወጠራቸውን ደፋሮች፣ በቀላሉ የሚያልፋቸው አይደሉም። ¹¹ መቼም በእግዚአብሔር ፊት የሚቆሙ መላእክት በኃይልም ሆነ በሥልጣን ከሐሰተኞቹ መምህራን እንደሚበልጡ ጥርጥር የለውም። ሆኖም እነዚህ መላእክት እንኳ በሥልጣናቱ ላይ የዘለፉ ቃል ደፍረው የሚናገሩ አይደሉም።

¹² ሐሰተኞቹ መምህራን ግን በወጥመድ ተይዘው ለመገደል እንደሚወሰዱ አእምሮ እንደሌላቸው የዱር እንስሳት ናቸው። በተፈጥሮ ስሜት ብቻ የሚመሩ ስለሆኑ፣ አጥርተው በማያውቁት ነገር ላይ አፋቸውን ለስድብ ያሾሉታል። በዚህም ምክንያት እነዚህ ሐሰተኞች መምህራን እንደዱር እንስሳት በከፋ ሥራቸው ወጥመድ ተይዘው ይጠፋሉ።

¹³ እንዲህ ያለውን የረከሰ ሕይወት እንደልማድ አድርገው በየዕለቱ ሲፈጽሙት በመኖራቸውም ለዚሁ ተገቢ የሆነውን ቅጣት ይቀበላሉ። ባንድ በኩል አልታወቀብንም በማለት ይህን የመሰለ የረከሰ ሕይወት በመኖራቸው እናንተን ሲያታልፏችሁ፣ በሌላ

በኩል ደግሞ ጨዋ መስለው በፍቅር ማዕዳችሁ ላይ በመገኘታቸው አስነዋሪ ተግባር ፈጽመዋል። ማሕበራችሁንም በክለውታል። ¹⁴ ቅንዝረኛ ዓይናቸው በሴት ላይ አንድ ጊዜ ከተተከለ ስለማይነቀል ዘወትር ያለማቋረጥ ኃጢአት ይሠራሉ። ባጭሩ የዝሙት ፍቅር ያሳበዳቸውና የዋህ ሴቶችን በቀላሉ ለማታለል የሚችሉ ናቸው። ሰውነታቸው ሥራዬ ብሎ ስስታምነትን እንዲለማመድ ያደርጉታል። ፍርድ የሚጠብቃቸው የተረገመ ሰዎች ናቸው። ¹⁵ የገንዘብ ፍቅር ዓይነ ሕሊናውን አሳውሮ ክፉ ሥራ እንዲሠራ እንደ ገፋፋው እንደ በለዓም-የሰሶር ልጅ-ቀጥተኛውን መንገድ ስተው፣ በእርሱ ክፉ ጉጻና ሄደዋል። ¹⁶ ነቢዩን በለዓምን ግን፣ ስለተሳሰተ አድራጎቱ የማትናገረው አህያ በሰው ቋንቋ ወቅሳው፣ በዕውርነት ከመነዳት አግዳዋለች።

¹⁷ እነዚህ ሰዎች ግን ውኃ እንደሌለባቸው ምንጮች ጥቅም የማይሰጡ ናቸው። በሌላም አነጋገር ኃይለኛ ነፋስ ሳያቋርጥ ከቦታ ወደቦታ እንደሚነዳው ደመና ናቸው ማለት ነው። ጥቅም የማይሰጡ፣ ለጥፋት የተመደቡ ስለሆኑ ድቅድቅ ጨለማ ይጠብቃቸዋል። ¹⁸ ደግሞ እንደ ትልቅ ሙያ ቆጥረው፣ በኃጢአታቸውና በነውር ሥራቸው ይመኩበታል። ከዚህ ብልሹ ሕይወት ያመለጡትንም እንደገና ወደዚያው አግባብቶ ለመመለስ የማያደርጉት ነገር የለም።

¹⁹ እነርሱ ራሳቸው የኃጢአት ተገዢዎች ሆነው ሳሉ፣ ሌሎችን፣ 'ነፃ ትወጣላችሁ' እያሉ የማይጠቅም ተስፋ ይሰጣሉ። 'ከሕግና ከሥርዓት ነፃ ትወጣላችሁ' እያሉ ሌሎችን የሚመክሩት እነዚህ መምህራን፣ ራሳቸው የኃጢአትና የጥፋት ተገዢዎች ናቸው። ²⁰ ስለጌታችን ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ መድኃኒትነት አውቀው ከዓለም ርኩሰት ከወጡ በኋላ እንደ ገና ተሰነካክለው ቢወድቁና ለኃጢአት ተገዢዎች ቢሆኑ፣ ከቀድሞው ያለማመን ሕይወታቸው ይልቅ የኋለኛው የከህደት ሕይወታቸው የከፋ ይሆናል። ²¹ በሌላ አነጋገር፣ ጌታን ካወቁ በኋላ የተቀደሰ ትእዛዙን ንቀውና አቃልለው እንደገና ለኃጢአት ተገዢዎች ከሚሆኑ ይልቅ፣ ቀድሞውኑ ክርስቶስን ሳያውቁት ቢቀሩ ይሻል ነበር ማለት ነው። ²² በእነርሱም የተፈጸመው፣ «ውሻ ወደ ትፋቱ ይመለሳል፤ አሳማም ታጥቦ እንደገና ማጥውስጥ ይዘፈቃል» የሚለው የጥንት ምሳሌ ነው።

ምዕራፍ 3

1-2 ወዳጆቹ ሆይ፤ ይህ ሁለተኛ ጊዜ የጻፍኩላችሁ ደብዳቤዬ መሆኑ ነው። በሁለቱም መልእክቶቼ፤ ከዚህ በፊት ቅዱሳን ነቢያት የተናገሩትን ቃልና በሐዋርያቶቻችሁ አማካይነት የተማራችሁትን የጌታችን የመድኃኒታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ትእዛዝ፤ እያስታወሳችሁ፡ እንድትነቃቁ ጽፏላችኋለሁ።

3 በእውነት ላይ የሚያሾፉ፣ የሚያፈዙ፣ የራሳቸውን ክፉ ምኞት የሚከተሉ ዋዘኞች፣ በመጨረሻው ዘመን እንደሚነሡ አስቀድሜ ላስጠነቅቃችሁ እፈልጋለሁ።
4 «ኢየሱስ ዳግም እመጣለሁ» ብሎ ተስፋገብቶልናል ትላላችሁ። ታዲያ የታል የመጣው? እንዲያው እናንተ 'ይመጣል' ትላላችሁ እንጂ እርሱ እንደሆነ አይመጣም፤ ዘበት ነው! ማንም እንደሚያውቀው ዓለም ከተፈጠረበት ጊዜ አንጦቶ ምንም ነገር ከቦታው ንቅንቅ አላለም!» እያሉ የተወላገደ ክርክር ያቀርባሉ።

5-6 ይህን የተሳሳተ አሳብ ሲሰነዝሩ ግን፤ እግዚአብሔር በመጀመሪያ ሰማያትን በቃሉ ብቻ ከፈጠረና ምድርንም በውቅያኖሶች እንድትከበብ ካደረጋት በኋላ የጥፋት ውኃ አምጥቶ የዓለምን ሕዝብ ያጠፋ መሆኑን የተረዱት አይመስልም።
7 ከዚህም ሌላ፤ ጌታ በኃጢአተኞች ላይ በሚፈርድበት በዚያች ዕለት ሰማይና ምድር በእሳት እንዲጋዩ እግዚአብሔር በቃሉ የወሰነባቸው መሆኑን ዘንግተውታል።

8 ወዳጆቹ ሆይ፤ በእግዚአብሔር ዘንድ አንድ ቀን እንደ ሺህ ዓመት፤ ሺውም ዓመት እንደ አንድ ቀን መሆኑን ይህን አንድ ነገር አትርሱ።
9 የጌታ ዳግም ምዕላት የዘገየ መስሎ ቢታይም፤ አንዳንዶች እንደሚሉት ይቀራል ማለት አይደለም። ምክንያቱም፤ ጌታ የተናገረውን የተስፋ ቃል ከመፈጸም አይዘገይም! የዳግም ምዕላቱ የዘገየው ግን ማናችሁም እንድትጠፉ እግዚአብሔር ስለማይፈልግ በቂ የንስሐ ጊዜ እንዲኖራችሁ ትዕግሥቱን ሲያሳያችሁ ነው።

10 ሌባ በምን ሰዓት እንደሚመጣ እንደማይታወቅ ሁሉ፤ የጌታም ዳግም ምዕላት እንደዚያው ሳይታሰብ በድንገት ይሆናል። በዚያን ጊዜ ሰማያት በታላቅ ድምፅ ተነዋውጠው ያልፋሉ። የሰማይ አካላት እንደ ሰም

ይቀልጣሉ። ምድርና በላይዋ ላይ ያለ ነገር ሁሉ በእሳት ይጋያል።

11 እንግዲህ መላው ዓለም እንደዚህ ቀልጠ የሚጠፋ ከሆነ ይህን የጌታን ቀን በናፍቆት እየተጠባበቃችሁ የተቀደሰ ሕይወት መኖር ይገባችኋል።
12 በዚያም ቀን፤ ሰማያት በእሳት ተቃጠለው፤ የሰማይ አካላትም እንደ ሰም ቀልጠው ይጠፋሉ።
13 እኛ ግን እግዚአብሔር በሰጠን ተስፋ መሠረት ጽድቅ የሰፈነባትን አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር ለመውረስ በናፍቆት እንጠባበቃለን።

14 ወዳጆቹ ሆይ፤ የእነዚህን ነገሮች መፈጸምና የጌታን ዳግም መምጣት በምንጠባበቅበት ወቅት፤ ከማናቸውም ኃጢአት ርቀን እንኑር። ከሌሎች ጋር ያለን ግንኙነት በሰላም ላይ የተመሠረተ ይሁን። ይህን ያደረግን እንደሆነ በዳግም ምዕላቱ ጊዜ ጌታን ደስ የምናሰኝ ሆነን እንገኛለን።

15-16 የጌታ ዳግም ምዕላት ለምን እንደዘገየ ታወቃላችሁ? የዘገየበት አንዱ ምክንያት የወንጌልን ቃል ስምተው ላልጻኑት የምሥራቹን ቃል የምናደርስበት በቂ ጊዜ እንዲኖረን ነው። ይህንንም ነገር አስተዋይና ተወዳጅ የሆነው ወንድማችን ጳውሎስ በጻፈላችሁ መልእክቶች በአብዛኛዎቹ ላይ ጠቅሶታል። ጳውሎስ በጻፋቸው መልእክቶች ውስጥ የሚገኙትን አንዳንድ አሳቦች ለመረዳት ከባድ ነው። ታዲያ አላዋቂ የሆኑ ሰዎች አልገባ ሲላቸው፤ ለሌሎቹ የቅዱሳን መጻሕፍት ቃሎች የተሳሳተ ትርጉም እንደሰጡ ሁሉ፤ ለእርሱም መልእክቶች የተሳሳተ ትርጉም ሲሰጧቸው ይታያሉ። የዚህም ውጤቱ ጥፋትን በራሳቸው ላይ ማምጣት ነው።

17 ወንድሞቹ ሆይ፤ እናንተ ግን ይህን አስቀድማችሁ ስለምታውቁ እንደዚህ ካሉ ራሳቸው ስተው ከሚያሰቱና እምነታችሁን ከሚያናውጡ ሰዎች ጠማማ ትምህርት ተጠንቀቁ።
18 ነገር ግን መንፈሳዊ ሕይወታችሁ በጸጋው ያድግ ዘንድ፤ ጌታችንና መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን በበለጠ ለማወቅ ተጠግጧል። ምስጋናና ክብር ዛሬም ዘወትርም እስከ ዘላለም ድረስ ለእርሱ ይገባዋል። አሜን!

ወንድማችሁ ጴጥሮስ

የሐዋርያው ዮሐንስ የመጀመሪያው መልእክት

መግቢያ

ዮሐንስ ከመጀመሪያዎቹ የጌታ ደቀ መዛሙርት አንዱ ነው። በስሙ የሚጠራውን ወንጌልና እነዚህን ሦስት መልእክቶች መቼ እንደ ጻፋቸው በውል ተለይቶ የሚታወቅ ነገር የለም። በ85 እና በ95 ዓ.ም. መካከል ባሉት ዓመታት ጽፏቸዋል ተብሎ ይገመታል። መልእክቶቹ እግዚአብሔር ፍቅር እንደሆነ፣ የእግዚአብሔር ልጆችም እርስ በርሳቸው መፋቀር እንዳለባቸውና ስለ እግዚአብሔር የተነገረውንም የእውነት ቃል ማፋቀር እንደሚገባቸው ደግመው ደጋግመው ያሳስባሉ።

ምዕራፍ 1

¹ ገና ዓለም ሳይፈጠር ሕያው ሆኖ ይኖር የነበረው ክርስቶስ፣ የተናገረውን ሰም ተናል፤ በዓይናችን አይተነዋል፤ ተመልክተነዋል፤ በእጃችንም ዳስሰነዋል። ² ይህ የዘላለም ሕይወት የሆነውና በአብ ዘንድ የነበረው ክርስቶስ፣ ወደዚች ምድር በእርግጥ መጥቶ እኛም በዓይናችን ያየነው መሆኑን እናረጋግጥላችኋለን። ³ ከእግዚአብሔር አብና ከልጁ ከአያሱስ ክርስቶስ ጋር ጎብረት እንዳለን ሁሉ፣ እናንተም ከእኛ ጋር ጎብረት ይኖራችሁ ዘንድ፣ ያየነውንና የሰማነውን እንነግራችኋለን። ⁴ ይህንን የምንጽፍላችሁ ደስታችን ፍጹም ይሆን ዘንድ ነው።

⁵ ለእናንተ እንድንነግራችሁ ከክርስቶስ የተቀበልነው መልእክት፣ «እግዚአብሔር ብርሃን ነው፣ በእርሱ ዘንድ ምንም ጨለማ የለም» የሚል ነው። ⁶ ስለዚህ፣ የእግዚአብሔር ወዳጆች ነን እያልን በኃጢአትና በጨለማ ውስጥ የምንኖር ከሆንን ሐሰተኞች ነን፤ እውነትም በሕይወታችን በተግባር አልታየም። ⁷ ነገር ግን እግዚአብሔር በብርሃን እንደሚኖር እኛም በመንፈሳዊ ብርሃን ውስጥ ብንኖር፣ ከእርሱ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት አለን ማለት ነው። የልጁም የአያሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻጻል።

⁸ ኃጢአት የለብንም ብንል፣ ራሳችንን እናታልላለን፤ እውነተኛችንም አይደለንም። ⁹ ኃጢአታችንን ብንናዘዝ ግን፣ እርሱ የታመነና ጸድቅ በመሆኑ፣ ኃጢአታችንን ይቅር ይለናል፤ ከከፋትም ሁሉ ያነጻጻል። ¹⁰ ኃጢአት አልሠራንም ብንል፣ የእግዚአብሔርን ቃል ማስተባበልና እግዚአብሔርንም ሐሰተኛ ማድረግ ይሆንብናል።

ምዕራፍ 2

¹ ልጆቹ ሆይ፣ ይህንን ሁሉ የምጽፍላችሁ ኃጢአት እንዳትሠሩ በማለት ነው። ኃጢአት ብትሠሩ ግን፣ በአብ ዘንድ የሚከራከርላችሁ ጠበቃ እንዳላችሁ ልታውቁ ይገባል። ጠበቃችሁም ጸድቅ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ² እርሱ ኃጢአታችንን ለማስወገድ መሥዋዕት ሆኖልናል። መሥዋዕት የሆነውም ለእኛ ኃጢአት ብቻ ሳይሆን ለመላው ዓለም ኃጢአት ሁሉ ነው። ³ የእግዚአብሔር ወገኖች መሆናችንን ማረጋገጥ የምንችለውም ትእዛዛቱን በመፈጸም ነው። ⁴ «እኔ አውቀዋለሁ» እያለ፣ ትእዛዛቱን የማይፈጽም ቢኖር ግን፣ እርሱ ሐሰተኛ ነው፤ እውነትንም መቀበል አይፈቅድም። ⁵ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ የሚፈጽም በእርግጥ እግዚአብሔርን ይወዳል። ⁶ «የእርሱ ነኝ» የሚል ሰው፣ ክርስቶስ እንደኖረ በመኖር የእርሱን አርአያ መከተል አለበት። የእርሱ መሆናችንንም የምናረጋግጠው በአኗኗራችን ነው።

⁷ ወንድሞቼ ሆይ፣ የምጽፍላችሁ ከዚህ በፊት ስለማታውቁት አዲስ ትእዛዝ አይደለም። እኔ የምጽፍላችሁ ከመጀመሪያው አንሥቶ ስለሰማችሁትና ስለምታውቁት ነገር ትእዛዝ ነው። ⁸ ይህም ትእዛዝ ምን ጊዜም አዲስ ነው። ትእዛዙ በመጀመሪያ በክርስቶስ ሕይወት ውስጥ የተፈጸመ ሲሆን፣ እሁን ደግሞ ፍሬው በሕይወታችሁ ውስጥ እየታየ ነው። ይህም የሆነበት ምክንያት ጨለማው ተወግዶ እውነተኛው መንፈሳዊ ብርሃን በሕይወታችሁ ውስጥ መብራት በመጀመሩ ነው።

⁹ በክርስቶስ ብርሃን እመላለሳለሁ እያለ ወንድሙን የሚጠላ ገና ከጨለማ አልወ

ጣም።¹⁰ ነገር ግን ወንድሙን የሚወድ በብርሃን ይመላለሳል። በመንገዱም ላይ አደ ናቅፎ የሚጥለው መሰናከል አይኖርም።¹¹ ወንድሙን የሚጠላ ግን በጨለማ ውስጥ ይደናበራል። ጨለማውም አጥርቶ እንዳያይ ዓይኑን ስለሚጋርደው የሚሄድበትን አያውቅም።

¹² በዕድሜ አነስተኛ የሆኖችሁ ልጆቼ ሆይ፣ ኃጢአታችሁ በመድኃኒታችን በእያ ሱስ ክርስቶስ ስም ይቅር ስለተባለላችሁ ይህንን እጽፍላችኋለሁ።¹³ እናንተም አባቶቼ ሆይ፣ ከመጀመሪያው አንሥቶ ሕያው ሆና የሚኖረውን ክርስቶስን ስላወቃችሁት ይህንን እጽፍላችኋለሁ። እናንተም ጎልማሶች ሆይ፣ ሰይጣንን ድል ስላደረጋችሁት ይህንን እጽፍላችኋለሁ።¹⁴ እናንተ ወጣት ወንዶችና ልጃገረዶች ሆይ፣ አባታችን እግዚአብሔርን ስለአወቃችሁት ይህንን እጽፍላችኋለሁ። አባቶች ሆይ፣ ዘላለማዊ የሆነውን አምላክ ስላወቃችሁት ይህንን ጽፈላችኋለሁ። ወጣቶች ወንዶችና ልጃገረዶች ሆይ፣ የእግዚአብሔር ቃል በልባችሁ በመኖሩ ብርቱ ስለሆናችሁና ሰይጣንን ስለአሸነፉችሁ ይህንን ጽፈላችኋለሁ።¹⁵ ዓለምንና በውስጥዎ ያሉትን ነገሮች አትውደዱ። ዓለምንና በውስጥዎ ያሉትን ነገሮች የሚወዱ የእግዚአብሔር ፍቅር የለባቸውም።¹⁶ የዓለም ነገሮች የምላቸውም፣ ክፉ ምኞት፣ የሥጋ ፍትወት፣ ያይትን ሁሉ «ምነው የእኔ በሆነ» ማለት፣ ከሀብትና ከተደላደለ ኑሮ የሚመጣ አጉል ትምክህት ናቸው። የእነዚህ ሁሉ ምንጫቸው እግዚአብሔር አብሳይሆን ክፋው ዓለም ነው።¹⁷ ዓለምና በውስጥዎ ለሚገኙ ነገሮች ያለ ጉጉት ሁሉ ይጠፋሉ። የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያደርግ ሰው ግን ለዘላለም ይኖራል።

¹⁸ የተወደዳችሁ ልጆቼ ሆይ፣ ይህች ዓለም የምታልፍበት ጊዜ ሩቅ እንዳይመስላችሁ። በመጨረሻው ጊዜ ሐባተኛ ክርስቶስ እንደሚመጣ ስምታችኋል። አሁንም እንኳ ሐሰተኞች ክርስቶሶች ተነሥተዋል። ስለዚህ ይህንን ሁሉ ስናይ ይህች ዓለም የምታልፍበት ሰዓት እየተቃረበ መምጣቱን እንረዳለን።¹⁹ እነዚህም ሐሰተኞች ክርስቶሶች ቀድሞ በመንፈሳዊ ኅብረታችን መካከል የነበሩ ናቸው። ሆኖም በዚያን ጊዜም ቢሆን አፋቸው እንጂ ልባቸው ከእኛ ጋር አልነበረም። ቢሆንግኖር ከእኛ ጋር ጸንተው በቆዩ ነበር። ከእኛ ተለይተው መውጣታቸው ቀድሞውንም ቢሆን ከእኛ ጋር

እንዳልነበሩ ያሳያል።²⁰ እናንተ ግን መንፈስ ቅዱስ አድርገላችሁ ስለሚኖር እውነትን በማወቃችሁ ከእነርሱ ጋር አንድ አይደላችሁም።²¹ ይህን የምጽፍላችሁ እውነትን ስለማታውቁ አይደለም። እውነትንና ሐሰትን መለየት ስለምትችሉ እንድትጠነቀቁ ብቻ ላሳስባችሁ ነው።

²² ለመሆኑ ኢየሱስ መሲሕ መሆኑን ከሚክድ ሰው በቀር ሐሰተኛ ማነው? እንዲህ ያለው ሰው በአብና በወልድ ስለማያምን የክርስቶስ ተቃዋሚ ነው።²³ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን የማያምን አብንም አያምንም። በወልድ የሚያምን ግን አብንም የምናል።

²⁴ ስለዚህ ከመጀመሪያው አንሥቶ በተማራችሁት ቃል ልባችሁ ጸንቶ ይኑር። ይህንን ብታደርጉ ከእግዚአብሔር አብና ከልጁም ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር አንድነት ይኖራችኋል።²⁵ ክርስቶስ ራሱ የዘላለምን ሕይወት ተስፋ ሰጥቶአችኋል።

²⁶ ከሰሐተት አዘቅት ሊጨምሯችሁ ወዲያና ወዲህ ስለሚሯሯጡት ሰዎች እንድታውቁ ይህን እጽፍላችኋለሁ።²⁷ እናንተ መንፈስ ቅዱስን ስለተቀበላችሁና የእርሱም ቅባት በእናንተ ስለሚኖር ሌላ አስተማሪ አያስፈልጋችሁም። መንፈስ ቅዱስ እውነትን እንጂ ሐሰትን ስለማይናገር እርሱ ራሱ ሁሉንም ያስተምራችኋል። ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ በገለጸላችሁ መሠረት ምን ጊዜም በክርስቶስ ኑሩ።

²⁸ አሁንም ልጆቼ ሆይ፣ ጌታ በሚመጣበት ጊዜ እንዳናፍር፣ ነገር ግን ተማምነን ፊቱ መቅረብ እንድንችል ካሁኑ ጀምሮ ከእርሱ ጋር ደስ የሚያሰኝ አንድነት ይኑራችሁ።²⁹ ጌታ ጸድቅ መሆኑንና የሚያደርገውም ሁሉ መልካም መሆኑን ካወቃችሁ፣ መልካም የሚያደርጉ ሁሉ የእርሱ ልጆች እንደሆኑ ትረዳላችሁ።

ምዕራፍ 3

¹ የሰማዩ አባታችን የቱን ያህል እንደወደደን ተመልከቱ! ስለ ወደደንም «የእግዚአብሔር ልጆች» ተብለን ለመጠራት አብቅተናል። በእርግጥም ደግሞ የእግዚአብሔር ልጆች ነን። ዓለም ግን እኛን እንደ እግዚአብሔር ልጆች አያውቀንም፤ ምክንያቱም ዓለም እግዚአብሔርን ራሱን ስላላወቀው ነው።² ወዳጆቹ ሆይ፣ አሁን የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችን የሚያጠያይቅ ነገር አይደለም። እርግጥም የእግዚአብሔር ልጆች

ነን። ወደፊት ግን ከትንሣኤ በኋላ ምን እንደምንሆን አስቀድሞ መገመቱ ያዳግት ይሆናል። ግን እንድ ነገር እናውቃለን። ይህም ክርስቶስ በሚገለጥበት ጊዜ ማንነቱን ፊት ለፊት ስለምናይ እርሱን መስለን እንደምንገኝ እናውቃለን።³ ይህ ተስፋ በልዩ ያለ አማኝ፣ ክርስቶስ ንጹሕ እንደሆነ ሁሉ እርሱም ራሱን በንጽሕና ይጠብቃል።

⁴ ኃጢአት የሚሠራ ሁሉ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ያፈርሳል፤ ምክንያቱም ኃጢአት ማለት እግዚአብሔርን አለመታዘዝ ነውና።⁵ ክርስቶስ ግን በሥጋ የተገለጠው ኃጢአታችንን ለማስወገድ እንደሆነ ታውቃላችሁ፤ እርሱ ራሱ ማምን ኃጢአት አለበት? ⁶ ስለዚህ በክርስቶስ ጸንቶ የሚኖር ኃጢአትን አይለማመድም ፣ ኃጢአትን የሚለማመድ ግን፣ እርሱን ፈጽሞ አላየውም፤ አላወቀውም።

⁷ ውድ ልጆቹ ሆይ፣ በዚህ ማንም እንዳያሳስታችሁ ተጠንቀቁ። ክርስቶስ ጸድቅ እንደሆነ የጽድቅን ሥራ የሚሠራ ሁሉ ጸድቅ ነው።⁸ ነገር ግን ኃጢአት መሥራትን እንደ ልማድ አድርጎ የሚኖር እርሱ የዲያብሎስ ወገን ነው። ምክንያቱም ዲያብሎስ ከመጀመሪያው አንሥቶ በኃጢአት ሥራ ጸንቶ ይኖራልና። የእግዚአብሔር ልጅ የተገለጠውም ይህንኑ የዲያብሎስን ሥራ ለመሻር ነው።⁹ የእግዚአብሔር የቅድስና ባሕርይ በእርሱ ውስጥ ይኖራልና፤ ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአትን በመለማመድ አይኖርም። ከእግዚአብሔር ተወልዶ አዲስ ሕይወት አግኝቷልና ኃጢአት መሥራት አይችልም።

¹⁰ ከዚህ የተነሣም እነማን የእግዚአብሔር ልጆች ለጆች መሆናቸውን ፣ ለይቶ ማወቅ ይቻላል። ትክክል የሆነውን ነገር ሁሉ የማያደርግና ወንድሙን የሚጠላ የእግዚአብሔር ልጅ አይደለም።¹¹ ከሞት ከመሠረቱ የሰማችሁት መልእክት እርስ በእርሳችን እንድንፋቀር የሚያዘዝ ነው።

¹² የክፉው የሰይጣን ወገን እንደሆነውና ወንድሙን እንደገደለው እንደ ቃል መሆን የለብንም። ለመሆኑ ቃል ወንድሙን ለምን ገደለው? የእርሱ ሥራ ክፉ የወንድሙ የአቤል ሥራ ግን ትክክል መሆኑን ያውቅ ስለነበረ አይደለምን? ¹³ ወዳጆቹ ሆይ፣ ስለዚህ ሃላም ቢጠላችሁ አትደነቁ።

¹⁴ ወንድሞቻችንን የምንወድ ከሆነ የዘላ

ለም ሕይወት አለን፤ ከሞት ወደ ሕይወትም ተሻግረናል።¹⁵ ወንድሙን የሚጠላ በእርግጥም ነፍስ ገዳይ ነው። ነፍስ ገዳይ ደግሞ የዘላለም ሕይወት እንደሌለው ታውቃላችሁ።¹⁶ የእውነተኛ ፍቅርን ምንነት ለመረዳትም ክርስቶስ ለእኛ ሲል መሞቱን ማስታወስ ይጠቅማል። እኛም ለወንድሞቻችን ስንል ሕይወታችንን አላልፈን መስጠት ይገባናል።

¹⁷ አንድ ክርስቲያን በቂ ሀብት ኖሮት ወንድሙ በችግር ላይ መሆኑን እያየ ሳይረዳው ቢቀር፣ ያ ሰው የእግዚአብሔር ፍቅር አለው ለማለት እንዴት ይቻላል? ¹⁸ ልጆቹ ሆይ፣ ሰዎችን «እናፈቅራችኋለን» እያልን በአፍ ብቻ መደለሉን ወዲያ ትተን ፍቅራችን እውነተኛና በበጎ ሥራ የሚገለጥ ይሁን።¹⁹ ይህን በማድረጋችንም ከእውነት ወገን መሆናችንን እናረጋግጣለን። ሕሊናችንም በሚወቅስን ጊዜ ልባችንን በጌታ ፊት የምናሳርፈው በዚህ ነው።²⁰ ምክንያቱም ጌታ ከሕሊናችን ስለሚበልጥ ከእርሱምንም የተሰወረ ነገር የለምና።

²¹ ውድ ወዳጆቹ ሆይ፣ ነገር ግን ከሕሊና ወቀላ ነጻ ከሆንን ፍጹም በሆነ መታመን ወደ ጌታ ልንቀርብ እንችላለን።²² ትእዛዜን ስለምንፈጽም ደስ የሚያሰኘውንም ስለምናደርግ ከእርሱ የለመንነውን ሁሉ እናገኛለን።²³ የእግዚአብሔር ትእዛዝም፣ በልጁ በአያሱስ ክርስቶስ ስም ማመንና እንደታዘዝ ነው እርስ በእርሳችን መፋቀር ነው።²⁴ የእግዚአብሔርን ትእዛዛት የሚፈጽሙ ከእግዚአብሔር ጋር ይኖራሉ፤ እግዚአብሔርም በእነርሱ ውስጥ ይኖራል። እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ መኖሩንም በሰጠን በመንፈስ ቅዱስ እናውቃለን።

ምዕራፍ 4

¹ የተወደዳችሁ ወዳጆቹ ሆይ፣ መንፈስን ሁሉ አትመኑ። ብዙዎች ሐሰተኞች መምህራን በዓለም አካባቢ ስለተነሡ፣ ከእግዚአብሔር መሆን አለመሆናቸውን ለማረጋገጥ መንፈስን ሁሉ መርምሩ።² የእግዚአብሔር ልጅ አያሱስ ክርስቶስ ሥጋ ለብሶ ወደዚች ምድር መምጣቱን የሚያምን መንፈስ ከእግዚአብሔር የተገኘ ለመሆኑ እርግጠኞች መሆን ትችላላችሁ። ነገር ግን አያሱስ ሥጋ ለብሶ መምጣቱን የማያምን መንፈስ እርሱ ከእግዚአብሔር አይደለም።³ የዚህ ዓይነቱ መንፈስ፣ ይመጣል ሲባል የሰማችሁት የሐሰተኛው ክርስቶስ መንፈስ መሆኑን እወቁ።

ይህ መንፈስ ዛሬም እንኳ በዓለም ላይ ይገኛል።

⁴ የተወደዳችሁ ልጆቼ ሆይ፣ እናንተ የእግዚአብሔር ምርጫ ሆኑ። በመሆናችሁም ሐሰተኞችን መምህራን እሸንፋችኋቸዋል። ለማሸነፍ የበቃችሁትም በእናንተ አድርጎ የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ በዚች ክፉ ዓለም ካለው ከማንኛውም የክፉት ኃይል ይልቅ የሚበረታ በመሆኑ ነው።
⁵ እነርሱ ግን፣ ዓለማዊ ያን ስለሆኑ የሚያስቡትም የሚናገሩትም ስለዚህ ዓለም ነገር ብቻ ነው። ይህ በመሆኑም በዓለም ሰዎች ዘንድ ተደማጭነት አላቸው።
⁶ እኛስ? እኛም የእግዚአብሔር ልጆች ነን። እግዚአብሔርን የሚያውቁ ይሰሙናል። የእግዚአብሔር ወገኖች ያልሆኑ ደግሞ አይሰሙንም። በዚህም የእውነትን መንፈስ ከሐሰት መንፈስ ለይተን ለማወቅ እንችላለን።
⁷ ወዳጆቼ ሆይ፣ ፍቅር ከእግዚአብሔር የሚገኝ ስለሆነ እርስ በእርሳችን እንዋደድ። ሌላውን የሚወድ በእርግጥ እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ ነው። እግዚአብሔርንም ያውቃል።
⁸ ወንድሙን የማይወድ እግዚአብሔርን አያውቀውም። እግዚአብሔር ፍቅር ነውና።

⁹ በልጁ ሞት እኛ የዘላለምን ሕይወት እንድናገኝ እግዚአብሔር አንድ ልጁን ወደ ዚህ ዓለም በመላክ የቱን ያህል የሚያፈቅረን መሆኑን ገልጻልናል።
¹⁰ እኛ ስለ ወደድነው ሳይሆን እርሱ ስለ ወደደንና ኃጢአታችንን እንዲያስወግድልን ልጁን ስለ ላከልን የእውነተኛ ፍቅርን ምንነት በተገባር አሳይቶናል።

¹¹ ወዳጆቼ ሆይ፣ እግዚአብሔር እኛን ይህን ያህል ካፈቀረን እኛም እርስ በርስ መዋደድ ይገባናል።
¹² እግዚአብሔርን ከቶ ያየው የለም። እርስ በእርሳችን ከተፋቀርን ግን፣ የእግዚአብሔር ማረሪያዎች እንሆናለን። ፍቅሩም በውስጣችን እያደገና እየላቀ ይሄዳል።
¹³ እርሱ በእኛ እኛም በእርሱ የምንኖር ለመሆናችን ማረጋገጫ ይሆነን ዘንድ፣ መንፈስ ቅዱስ በልባችን ውስጥ እንዲያድር አድርጓል።
¹⁴ እንዲሁም አብ የዓለም መድኃኒት አድርጎ ልጁን እንደላከው በዓይኖችን ያየን ስለሆነ ይህንን እንመሰክራለን።
¹⁵ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን አምኖ የሚመሰክር ሁሉ፣ እግዚአብሔር በእርሱ እርሱም በእግዚአብሔር ይኖራል።

¹⁶ እርሱ እንደሚያፈቅረን የተናገረውን ቃል አምንን ስለተቀበልንና ፍቅሩንም ስለቀመስን እግዚአብሔር የሚወደን የቱን

ያህል መሆኑን ተረድተናል። እግዚአብሔር ፍቅር ነው። በፍቅርም የሚኖር ሁሉ በእግዚአብሔር ይኖራል። እግዚአብሔርም በእርሱ ይኖራል።
¹⁷ በዚህ ዓለም ከክርስቶስ ጋር ጸንተን የኖርን ከሆነ ፍቅራችን እያደገና እየላቀ ስለሚሄድ፣ በዚያች በፍርድ ቀን ያለ አንዳች ፍርሃትና ጭንቀት በፊቱ ለመቅረብ ድፍረት ይኖረናል።

¹⁸ ከልብ የሚወደንን ሰው እንደማንፈራው ሁሉ፣ እግዚአብሔርም የሚወደን ፍጹም በሆነ ፍቅር በመሆኑ፣ እንደሚቀጣን በማሰብ ብቻ አንፈራውም። እግዚአብሔር ይቀጣኛል። በሚል ሥጋት የሚፈራው ሰው፣ እግዚአብሔር ፍጹም በሆነ ፍቅር እንደሚወደው ገና ያላረጋገጠ መሆኑ ይታወቃል።
¹⁹ እርሱ አስቀድሞ ስለወደደን እኛም መውደድን ከእርሱ ተማርን።

²⁰ «እግዚአብሔርን እወደዋለሁ» እያለ ወንድሙን የሚጠላ ሐሰተኛ ነው። በዓይነ ሥጋ የሚያየውን ወንድሙን ያልወደደ፣ ያላየውን እግዚአብሔርን እንዴት ሊወደው ይችላል?
²¹ እግዚአብሔር ያዘዘን ትእዛዝ ይህ ነው። «እግዚአብሔርን የቅርድ ወንድሙን ደግሞ ይውደድ።»

ምዕራፍ 5

¹ ኢየሱስ ክርስቶስ፣ እርሱ ሲጠበቅ የነበረው መሲሕ መሆኑን የሚያምን ሁሉ፣ እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ ነው። አባትን የሚወድ ሁሉ ከእርሱ የተወለደውን ልጁንም ይወደዋል።
² የእግዚአብሔርን ልጆች የምንወዳቸው መሆኑ የሚታወቀው እግዚአብሔርን ስንወድና ትእዛዛቱንም ስንፈጽም ነው።
³ እግዚአብሔርን መውደድ ማለትም ትእዛዛቱን መፈጸም ነው። ትእዛዛቱም እንደ ከባድ ሽክም የሚቆጠሩ አይደሉም።
⁴ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሁሉ፣ በክርስቶስ ኃይል ኃጢአትንና ዓለማዊ ፈቃድን በማሸነፍ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ይፈጽማል። ዓለምንም ማሸነፊያ መሣሪያችን እምነት ነው።

⁵ ዓለምን ማሸነፍ የሚችለውም ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን የሚያምን ሰው ብቻ ነው።
⁶⁻⁸ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን እናውቃለን። እግዚአብሔር ራሱ ይህንኑ በቃሉ አረጋግጦልና። መጀመሪያ በተጠመቀበት ጊዜ ከሰማይ የተሰማው ድምፅ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን አብሥሯል። ቀጥሎ ከሕማቱ በፊት ይሸው እውነት በድጋሚ ከላይ በተሰማ

ድምፅ ተረጋግጦልል። በመጨረሻም የእውነት ምንጭ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ለኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆን የዘወትር ምስክር ነው። ስለዚህ ያሉን ምስክሮች ሦስት መሆናቸው ነው። እነዚህም፡ በልቦና ችን ውስጥ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ የምስክርነት ቃል፣ ክርስቶስ በተጠመቀበት ጊዜ ከላይ ከሰማይ የተሰማው ድምፅ፣ እንዲሁም ከሕመማቱ በፊት የተሰማው ድምፅ ናቸው። ሦስቱም ምስክሮች የሚያረጋግጡልን ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ነው።⁹ ስዎች የሚሰጡትን የምስክርነት ቃል አምነን የምንቀበል ከሆነ የአምላክ ምስክርነት ነውና እግዚአብሔር ስለ ልጁ የተናገረውን ቃል በበለጠ አምነን መቀበል ይኖርብናል።¹⁰ በእግዚአብሔር ልጅ የሚያምን ሁሉ የሚሰማው የምስክርነት ቃል እውነት መሆኑን ልቦናው ያውቀዋል። ነገር ግን እግዚአብሔርን የማያምን እርሱ ራሱ ስለ ልጁ የሰጠውን ምስክርነት ባለመቀበሉ እግዚአብሔርን ሐሰተኛ ያደርገዋል።

¹¹ እግዚአብሔር አብ ስለ ልጁ የተናገረው ቃል እርሱ ራሱ የዘላለምን ሕይወት እንደሰጠንና ይህም ሕይወት በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኝ መሆኑን የሚመሰክር ነው።¹² ስለዚህ የእግዚአብሔር ልጅ ያለው የዘላለም ሕይወት አለው። የእግዚአብሔር ልጅ የሌለው ግን የዘላለም ሕይወት የለውም።

¹³ በእግዚአብሔር ልጅ በኢየሱስ ክርስቶስ ለምታምኑ ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዳላችሁ እንድታውቁ ይህንን ጽፈላችኋለሁ።¹⁴ በእግዚአብሔር ላይ ያለን መተማመን ይህ ነው። ከእርሱ ፈቃድ ውጪ ያል

ሆነ ማናቸውንም ነገር ብንለምነው እርሱ ይሰማናል።¹⁵ የምንነግረውን እንደሚሰማን ካወቅን የለመንነውን ሁሉ እንጸገገን እናውቃለን።

¹⁶ ማንም ሰው ወንድሙ ለሞት የማያደርሰውን ኃጢአት ሲሠራ ካየው የእግዚአብሔር ይቅር እንዲለው ይጸልይለት። ኃጢአቱ ለሞት የማያደርሰው ከሆነ እግዚአብሔርም ይቅር ይለዋል። በሌላ በኩል ደግሞ ለሞት የሚያደርሰውን ኃጢአት ለሠራ ሰው መጸለይ ዋጋ የለውም።¹⁷ ማናቸውም ክፉ ሠራ ሁሉ ኃጢአት ነው። እኔ የምናገረው ግን ሰውን ለዘላለም ሞት ስለማያበቃ ኃጢአት ነው።

¹⁸ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ኃጢአትን እንደ ልማድ አድርጎ አይሠራም። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ስለሚጠብቀው ሰይጣን እጁን ሊያሳርፍበት አይችልም።¹⁹ እኛ የእግዚአብሔር ልጆች ነን፤ የቀረው ዓለም ግን ከሰይጣን ኃይል ሥር መሆኑን እናውቃለን።²⁰ የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ፣ ወደዚች ምድር መምጣቱንና እውነተኛውን አምላክ እንድናውቀው የሚረዳንን ማስተዋል የሰጠን መሆኑን እናውቃለን። በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ጸንተን የምንኖር ከሆነ በእግዚአብሔር ጸንተን እንናራለን ማለት ነው። እውነተኛው አምላክና የዘላለም ሕይወት እርሱ ነው።

²¹ የተወደዳችሁ ልጆቼ ሆይ ፣ ከማንኛውም የጣዖት አምልኮ ራቁ።

የእናንተው ፎሎን

የሐዋርያው ፎሎን ሁለተኛው መልእክት

¹ የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌ ከሆንኩት ከእኔ ከአረጋግጫ ከፎሎን የተላከ። ለተመረጠችውና የእግዚአብሔር ወዳጅ ለሆነችው እመቤት። በእኔ ብቻ ሳይሆን በምዕመናን ዘንድ ሁሉ በእውነት ተወዳጅ ለሆኑትም ልጆቼ።² ምን ጊዜም ቢሆን እውነት በልባችን ውስጥ ጸንታ ስለምትኖር፣³ በእውነትና በፍቅር በምንኖረው ሕይወታችን የተነሣ፣ ጸጋ፣ ምሕረትና ሰላም ከእግዚአብሔር አብና ከልጁ ከኢየሱስ

ክርስቶስ እናገኛለን።
⁴ ልጆችሽ በእውነት ጸንተውና የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ፈጽመው የሚኖሩ መሆናቸውን በማየቱ እጅግ ደስ ብሎኛል።
⁵ ውድ እመቤት ሆይ፣ ይህን መልእክት የምጽፍልሽ አዲስ ትእዛዝ ልሰጥሽ ሳይሆን፣ ከሥር ከመሠረቱ፣ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» ተብሎ የተሰጠንን ትእዛዝ ላላሰብሽ ነው።⁶ ፍቅር ማለት ደግሞ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ መፈጸምና ከጥንት በተሰ

ጠው ትእዛዝ መሠረት በፍቅር ተሳስሮ መኖር ነው።

7-8 እያሱስ ክርስቶስ በዚች ምድር ላይ ሰው ሆኖ በሥጋ መገለጡን የማያምኑ ብዙ ሐሰተኞች መምህራን ተነሥተዋል። እነዚህ በስሐተት ጉዳዩ ሊመሯችሁ የሚፈልጉ አታላዮችና ፀረ ክርስቶሶች ናቸው። ትምህርታቸውም ጸንተን ከምንኖርበት እውነት የሚያናጋን በመሆኑ፣ ልፋታችሁን ከንቱ እንዳያስቀረው ተጠንቀቁ። እኔ በማስተማር እናንተም በመማር የደከምንበትና ልናገኘው የምንመኘው ዋጋ፣ ከንቱ ሆኖ እንዳይቀር አደራ። ⁹ በክርስቶስ ትምህርት የማይጸና እግዚአብሔርን ያጣል። በክርስቶስ ትምህርት ጸንቶ የሚኖር ግን አብም

ወልድም አይለዩትም። ¹⁰ የክርስቶስን ትምህርት የሚቃወም ሰው ላስተምራችሁ ብሎ ቢመጣ፣ ቤታችሁ አታስገቡት፤ ፈጽሞ አታስጠጉት፤ ¹¹ እንዲህ ዓይነቱን ሰው ማቅረብ የክፉ ሥራው ደጋፊ ሆኖ መገኘት ነውና።

¹² ልጽፍላችሁ የሚገባኝ ብዙ ነገር ነበረኝ። ግን ሁሉንም በዚች ደብዳቤ ልገልጸው አልፈልግም። በቅርቡ መጥቼ ላያችሁ አስባለሁ። ያን ጊዜ ስለ ሁሉም ነገር አንሥተን በሰፊው እንነጋገርበታለን፤ ደስታችንም የተሟላ ይሆናል።

¹³ የተመረጠችው የእህትሽ ልጆች ሰላምታ ያቀርቡልኛል።

ጥሐንስ

የሐዋርያው ጥሐንስ ሦስተኛው መልእክት

¹ ከእኔ ከሽማግሌው ጥሐንስ እጅግ ለምወደው ወዳጄ ለጋይዮስ የተላከ።

² የተወደድክ ወዳጄ ሆይ፣ ነፍሱህ ፍጹም የሆነ ሰላም ያገኘችውን ያህል ጤን ነትህ የተሟላ እንዲሆን፣ ነገር ሁሉ እንዲሳካልህም እጸልያለሁ። ³ እንዳንድ ወንድሞች በዚህ ሲያልፉ ጉራ ብለው ጠይቀውኝ ነበረ። ስለ አንተ አንሥተው፣ በወንጌል ቃል መሠረት በእውነት ጸንተህ የምትኖር መሆንክን በነገሩኝ ጊዜ ፣ እጅግ ደስ አለኝ። ⁴ የመንፈስ ልጆቼ፣ በእውነት እየተመሩ መኖራቸውን የሚያረጋግጥ የምስክርነት ቃል ከሌሎቹ ከመስማት የበለጠ የሚያስደስተኝ ነገር የለም።

⁵ ውድ ወዳጄ ሆይ፣ የወንጌልን ቃል በየቦታው ለማደረስ በዚያ የሚያልፉትን መምህራን ተቀብለህ በማስተናገድ ረገድ የፈጸም ከው ተግባር ደስ የሚያሰኝንው። ⁶ ስላደረግህላቸው አቀባበልና ስላሳየላቸውም ፍቅር እዚህ በሚገኙት ምዕመናን ፊት አመስግነው ተናግረውልሃል። ወደፊትም ቢሆን እንዳይቸገሩ የሚያስፈልጋቸውን ሁሉ ሰጥተህ እንድትሸኛቸው አደራ እልሃለሁ። ⁷ እነዚህ መምህራን ከአገር አገር የሚንከራተቱት ስለ ጌታ ስም ብለው ነው እንጂ፣ በሌላ ምክንያት አይደሉም። ወንጌልን የሚያስተምሩት ገና ላላመኑ ወገኖች በመሆኑ፣ ምግባችንንና ልብሳችንን ቻሉን፣ ማረፊያ ሁኑን፣ ወይም ደመወዝ ክፈሉን ብለው የሚ

ጠይቁ አይደሉም። ⁸ ስለዚህ እኛም የዚህ የተቀደሰ አገልግሎት ተካፋዮች በመሆን፣ እንደነዚህ ያሉትን የእውነት መልእክተኞች ልንረዳቸው ይገባል።

⁹ ከዚህ ቀደም ለቤተ ክርስቲያን አንድ ደብዳቤ መጻፈ ይታወሳል። ነገር ግን የቤተ ክርስቲያን መሪ ነኝ ባዩ ዲዮፕራጢስ፣ ቃሌን ከቁም ነገር መቁጠር አልፈለገም። ¹⁰ የዚህን ሰው ክፉ ሥራ፣ ምን ብሎ እንደሰደበንና ስሜንም እንዴት አድርጎ እንዳጠፋ ስመጣ እነግራችኋለሁ። ይህ ብቻ አይደለም። መምህራን ወንጌል ለማስተማር በሚመጡበት ጊዜ ተቀብሎ አያስተናግዳቸውም። ሌሎቹ ምዕመናንም እንዳያስተናግዷቸው ይከለክላል። አልፎ ተርፎም እነዚህን መምህራን ሲያስተናግዱ ያገኛቸውን ከቤተ ክርስቲያን ሐብረት ያስወጣቸዋል።

¹¹ ውድ ወዳጄ ሆይ፣ የእንደዚህ ዓይነቱን ሰው ክፉ ምሳሌ እንዳትከተል ተጠንቀቅ። ምን ጊዜም ቢሆን በጎ ሥራ ከመሥራት ቸል አትበል። በጎ ሥራ መሥራት የእግዚአብሔር ልጅነት የሚገለጥበት፣ በክፉ ሥራ ጸንቶ መገኘት ደግሞ ከእግዚአብሔር የሚያርቅ መሆኑን አትርሳ። ¹² ወደዚህ የመጣ ሁሉ ድሜጥሮስን ደግሰው ነው እያለ ያመሰግናል። ስለ ደግነቱ እውነት ራስዋም ትመሰክርላታለች። እኔም አንዱ ምስክር ነኝ። ምስክርነቱም እውነት ነው።

¹³ ልጽፍልህ የምፈልገው ብዙ ነገር ነበረኝ። ነገር ግን ሁሉንም በዚች ደብዳቤ ልገልጸው አልፈልግም። ¹⁴ የእግዚአብሔር ፈቃዱ ቢሆን በቅርቡ ስለምመጣ ማናቸውንም ነገር በጥምና አጫውትሃለሁ።

¹⁵ እስከዚያው ድረስ ግን በሰላም ቆየኝ።

ከእኔ ጋር ያሉ ወዳጆችህ ሰላምታቸውን ያቀርቡልሃል። አብረውህ ላሉት ወዳጆቼ ደግሞ ፣ ለእያንዳንዳቸው ሰላምታዬን በስም አቅርብልኝ።

ያንተው የሐንስ

የይሁዳ መልእክት

መግቢያ

ይህን መልእክት የጻፈው ይሁዳ፣ እንደ ያዕቆብ እርሱም የጌታ ወንድም ተብሎ ይጠራል። መልእክቱን፣ በ68 እና በ80 ዓ.ም. መካከል ባሉት ዓመታት በአንዱ ሳይጽፈው እንዳልቀረ ይገመታል። የእግዚአብሔር ቃል የማይሻርና የማይለወጥ መሆኑን፣ እንደ ቃሉ የማይኖሩትንና የሐሰት ትምህርት ፈጥረው የሚያስተምሩትን፣ የሚያስፈራና የሚያስደነግጥ ፍርድ የሚጠብቃቸው መሆኑን የይሁዳ መልእክት በማያወላውል ሁኔታ ያስረዳል።

¹ የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይና የያዕቆብ ብም ወንድም ከሆነው ከይሁዳ የተላከ፣ እግዚአብሔር አብ ለጠራቸውና ለወደዳቸው፣ ኢየሱስ ክርስቶስም በእምነት ውስጥ ላዳናቸው ሁሉ።

² እግዚአብሔር፣ ምሕረት፣ ሰላምና ፍቅር በብዛት ያድላችሁ።

³ ወዳጆቼ ሆይ ፣ እግዚአብሔር ለሁላችንም ስለሰጠን ደኅንነት ልጽፍላችሁ ጥረት በማድረግ ላይ ነበርኩ። ሆኖም ግን፣ እምነታችሁን የሚያናጋ አሳሳቢ ነገር መኖሩን ስለተረዳሁ ፣ አሳቤን በመቀየር ከእግዚአብሔር ዘንድ ስለተቀበልኩ እምነት እንድትጋደሉ በማሳሰብ ልጽፍላችሁ ተገደድኩ። ፋጌታችንና ገዢያችን የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን የሚክዱና ፣ ሰው አንድ ጊዜ ክርስቲያን ከሆነ የፈለገውን ኃጢአት ቢሠራ እግዚአብሔር አይቀጣውም። እያሉ የሚያስተምሩ ፣ ፈሪሃ እግዚአብሔር የሌላቸው ሰዎች እናንተ መካከል ሠርገው ገብተዋል። እነዚህን የመሳሰሉ ሰዎች ፍርድ እንደሚጠብቃቸው ቀደም ብሎ የተጻፈ ስለሆነ ፣ ነገሩ ዱብ ዕዳ አይሆንባችሁም።

⁵ እንደምታውቁት ሁሉ እግዚአብሔር የእሥራኤልን ሕዝብ ከግብጽ አገር ካወጣቸው በኋላ ፣ ያላመኑትንና መታዘዝ ያልፈለጉትን ከመካከላቸው ለይቶ በምት ቀጥቶ አቸዋል። ⁶ እንደዚሁም ሥልጣናቸውንና

ክብራቸውን ስላልጠበቁ መኖሪያቸውን የለቀቁትን መላእክት ፣ እግዚአብሔር በጨለማ ቦታ ለዘላለም አሥር ፣ እስከ ታላቁ የፍርድ ቀን ድረስ ያቆያቸው መሆኑን ላስታውሳችሁ እወዳለሁ። ⁷ በተመሳሳይ ሁኔታም፣ በሰዶምና ገሞራ በአካባቢያቸውም በነበሩት ከተሞች ፣ የደረሰውን ፍርድ መርሳት የለባችሁም። የእነዚህ ከተሞች ነዋሪዎች ፣ ወንድ ከወንድ ጋር ግብረ ሥጋ ግንኙነት እስኪያደርጉ ድረስ ከተፈጥሮ ሥርዓት ውጪ የሆነ የዝሙት ተግባር ፈጽመው በመገኘታቸው ፣ ከተሞቹና በውስጣቸው የነበሩት ነዋሪዎች በእሳት ተቃጥለው ጠፍተዋል። ይህም ፣ ኃጢአተኞች በገሃነም እሳት እንደሚቀጡ የሚያሳስብና የሚያስጠነቅቅ ትምህርት ነው።

⁸ እነዚህ ነውረኞች ሰዎችም ፣ ይህንን ሁሉ ዘንግተው አስጸያፊ ተግባራቸውን በመቀጠል አካላቸውን ያረከሳሉ። ገባሥልጣኖችን ይንቃሉ ፣ በሰማይ በሚኖሩት ቅዱሳን መላእክት ላይም የፈዝና የሰድብ ቃል ይሰነዝራሉ። ⁹ የመላእክት አለቃ የሆነው ሚካኤል እንኳን ፣ ከሰይጣን ጋራ ስለሙሴ አካል በተከራከረ ጊዜ ፣ «እግዚአብሔር ይገሥጽህ!» አለው እንጂ እንደ እነዚህ ሰዎች ከአፉ የሰድብ ቃል አልወጣም። ¹⁰ እነዚህ ሰዎች ግን ፣ በማያውቁት ጉዳይ ጥልቅ ብሎ መግባትና በሰውም ላይ ማሸፍ ልማዳቸው

ነው። አእምሮ እንደሌላቸው እንሰሳት የተፈጥሮ ስሜታቸው የሚፈልገውን ማድረግ ስለሚወዱ ነፍሳቸውን ወደ ጥፋት ይመራሉ።

¹¹ ለእነዚህ ሰዎች ወዮላቸው! ምክንያቱም ወንድሙን የገደለውን የቃየልን መንገድ ተከትለዋል፤ እንደ በለዓም ለገንዘብ በመስገብ ስተዋል፤ እንደ ቆራም በዓመፅ ድርጊታቸው ከጥፋት ላይ ወድቀዋል።

¹² እነዚህ ሰዎች + በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በምታቀርቡት የፍቅር ማዕድ ላይ ሲገኙ የለመደባቸውን አስጸያፊና ነውረኛ ተግባር ከመፈጸም ወደኋላ አይሉም። ከስግብግብነታቸው የተነሳም ያለቅጥ እየተሻሙ ይበላሉ። ልክ በነፍስ እንደሚገኙ ዝናብ እንደሌለው ደመና ናቸው። በመክር ወራት ፍሬ እንደማይገኝባቸውና ከሥራቸው ተነቅለው ሁለት ጊዜ እንደሞቱ። ከማገደነት በስተቀር ሌላ ጥቅም እንደሌላቸው ዛሬች ናቸው።

¹³ የተቆጣ የባሕር ማዕበል በሚደፍቀው በአረፋው እንደሚታወቅ፣ እነርሱም በአሳፋሪና በአስነዋሪ ተግባራቸው ይታወቃሉ። እግዚአብሔር ካበጀላቸው ሥርዓት ተፈናቅለው እንደሚንከራተቱት ከዋክብት፣ እነርሱንም ድቅድቅ ጨለማ የሞላበት የእግዚአብሔር ፍርድ ለዘላለም ይጠብቃቸዋል።

¹⁴ ከአዳም ሰባተኛው ትውልድ የሆነው ሄኖክ ስለእነዚህ ሰዎች እንዲህ ሲል ትንቢት ተናግሯል፤ «እነሆ ጌታ ከብዙ ሺህ ቅዱሳን ጋር ወደ ምድር ይመጣል።¹⁵ ከዚያም የዓለምን ሕዝቦች ሁሉ ለፍርድ ክፈቱ ይሰበስባል። በእግዚአብሔር ላይ ስለተናገሩት የሰድብ ቃልና ከክፉ መንገዳቸው የተነሳ ስላደረጉት ዓመፅ ለኃጢአተኞች የሚገባቸውን ቅጣት ይሰጣቸዋል።»¹⁶ እነዚህም ሰዎች ዘወትር የሚያጉረመርሙ፣ አንደበታቸው ያልተገራ፣ ክፋትን ሠድተው በቃን የማይሉ፣ በትዕቢት የተወጠሩና፣ ጥቅም ለማግኘት በማለት ሌሎችን በከንቱ ውዳሴ የሚከቡ ናቸው።

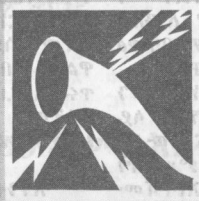
ግንባር በማለት ሌሎችን በከንቱ ውዳሴ የሚከቡ ናቸው።

¹⁷ ወዳጆቹ ሆይ፣ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያት አስቀድመው የተናገሩትን ቃል አስታውሱ።¹⁸ «በመጨረሻው ዘመን ቅዱስ የሆነውን ነገር ሁሉ የሚያቃልሉና የሚንቁ፣ ርኩስ የሆነውን ምኞታቸውን የሚፈጽሙ ሰዎች ይነሣሉ።» ሲሉ ተናግረዋል።¹⁹ በመካከላችሁ መለያየትን የሚፈጥሩ እነዚህ ሰዎች ናቸው። እነርሱ ግን ራሳቸውን ለሥጋዊ ምኞታቸው ያስገዙ እንጂ መንፈስ ቅዱስ በእነርሱ ውስጥ አላደረገም።

²⁰ እናንተ ግን፣ ወዳጆቹ ሆይ፣ ሕይወታችሁን በተቀደሰው እምነታችሁ ላይ መሥርቱ፤ በመንፈስ ቅዱስም ኃይል መጸለይን አታቋርጡ።

²¹ ሁልጊዜም በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ በመኖር፣ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በምሕረቱ ያዘጋጀላችሁን የዘላለም ሕይወት ለመውረስ በትዕግሥት ተጠባብቁ።²² ለሚጠራጠሩትም ርገራጌንና ምሕረትን አሳዩዋቸው።²³ አንዳንዶቹንም ከእሳት ላንቃ ነጥቆ እንደማውጣት ያህል፣ ወደ ደገንነት ጎዳና መልሷቸው ሌሎችም ደግሞ ደግነታችሁን አይተው ልባቸውን ወደ ክርስቶስ እንዲመልሱ ችርነትን አድርጉላቸው። ሆኖም እናንተ ራሳችሁ በእነርሱ ኃጢአት እንዳትሳቡና እንዳትበከሉ በርኩስት ካደፈው ልብላቸው እንኳን ራቁ።²⁴⁻²⁵ እንዳትወድቁ አቅፎና ደግሮ ሊያቆማችሁ፣ ከኃጢአት አንጽቶና ቀድሶ በፍጹምነት ዘላለማዊ ደስታ ወዳለበት ፊቱ ሊያቀርባችሁ ለሚችል፣ እርሱ ብቻ አዳኛችን ለሆነው አምላክ፣ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ፣ ክብር፣ ግርማ፣ ኃይልና ሥልጣን ጥንትም፣ አሁንም፣ ለወደፊትም እስከዘላለም ድረስ ይሁን። አሚን!

ወንድማችሁ
ይሁዳ

ስለ ዓለም ፍጻሜ

በመጀመሪያው ክፍለ ዘመን መጨረሻ ገደማ ክርስቲያኖች በሃይማኖታቸው ምክንያት እንደ አውራ ለየታደኑ ይገደሉ ነበር። በዚያን ጊዜ አ.የ ሱስ በተለይ ከሚያቀርባቸው ሦስት ደቀመዛሙርት መካከል አንዱ የሆነው የሐንስተን ሸምግሎና እርጅና በጣም ተጭኖት ነበር። እርሱም በዚያ ዕድሜው በሚድትራኒያን ባሕር፣ ፍጥሞ በተባለች ደሴት በግዞት ላይ ሳለ፣ እግዚአብሔር የሚያስደንቅ ራእይ ገለጠለት። ራእዩ በየዘመናቱ የሚገኙትን፣ በተለይም በዓለም ፍጻሜ ላይ ሕያዋን የሚሆኑትን ክርስቲያኖች የሚመለከት ነው።

በመጨረሻዎቹ ዘመናት ከሰዎች ክፍት የተነሣ አስቃቂ መከራ የሚመጣበት ጊዜ መኖሩንና ይህም ብሩሕ የንጋት ጮራ በሚፈነጥቅበት አዲስ ዓለም የሚተካ መሆኑን፣ እግዚአብሔር በራእይ ለየሐንስ ገልጦለታል።

በእርግጥ! በሰው ልጆች ክፍትና እብሪት ምክንያት፣ ከፍ ያለ ሁከትና ብጥብጥ የሚከሰትበት የመጨረሻው ዘመን አልፎ፣ ሰላምና ፍቅር የሠፈነበት አዲስ ሰማያዊ ዓለም ይመጣል። አዎ፣ ሕመምና ሞት የሌለበት፣ የእግዚአብሔር ክብር የሚገለጥበት፣ ዘላለማዊ ደስታ የሞላበት፣ አዲስ ዓለም!

የዮሐንስ ራእይ

መግቢያ

ጸሐፊው ሐዋርያው ዮሐንስ ነው። የተጻፈበትም ዘመን በ96 ዓ.ም. አካባቢ መሆኑ ይታመናል። መጽሐፉ ወደ ፊት በዓለም ላይ ስለሚደርሱትና ስለሚፈጸሙት ድርጊቶች ይናገራል። ስለ ክርስቶስ ጻግም መምጣትና ከዚህ ጋር ስለ ተያያዙት ነገሮች ይገልጻል። ዮሐንስ የተገለጠለትን ራእይ በዚህ መጽሐፍ ያሰፈረው በልዩ ልዩ ምልክቶችና የሰው አእምሮ በቀላሉ ተመራምሮ ሊረዳቸው በማይችል ምሥጢራዊ ቃላት ነው። ይህም ሆኖ አጠቃላይ መሠረተ አሳቡ እስከዚህ የተሰወረ አይደለም። ስለሆነም፣ በዓለም ፍጻሜ ከዚህ በፊት ታይቶ የማይታወቅ ከባድ መከራና ሥቃይ፣ እንዲሁም ልዩ ልዩ ዓይነት ጥፋቶች በዚች ምድር ላይ እንደሚደርሱ ከዚህ መጽሐፍ መረዳት አያዳግትም። እነዚህ ሁሉ ነገሮች ከተፈጸሙ በኋላ፣ ክርስቶስ የጌቶች ጌታና የነገሥታት ንጉሥ ሆኖ በኃይል ይገለጻል። ለኃይሉና ለሥልጣኑም ወሰን አይኖረውም።

ምዕራፍ 1

1 ይህ ቶሎ ብለው ስለሚፈጸሙ ነገሮች የሚናገር መጽሐፍ ነው። ወደ ፊት የሚሆኑትንም ነገሮች እየሱስ ክርስቶስ ለአገልጋዮቹ እንዲገልጽላቸው እግዚአብሔር ሥልጣን ሰጠው። እየሱስ ክርስቶስም መልአኩን ልኮ እነዚህ ነገሮች ለአገልጋዩ ለዮሐንስ በራእይ እንዲገለጡለት አደረገ። 2 ዮሐንስ ከእየሱስ የተቀበለውን የእግዚአብሔር ቃል፣ በራእይ ያየውንና የሰማውን ሁሉ፣ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ጻፈው።

3 ስለዚህ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የተጻፈው ነገር በቅርቡ ስለሚፈጸም፣ ይህንን የትንቢት ቃል የሚያነቡና ሲነበብ የሚሰሙ፣ ለምትውም የሚፈጽሙት ሁሉ የተባረኩ ናቸው።

4 በታናሹ እስያ ለሚገኙት ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያን ከዮሐንስ የተላከ።

ወዳጆቹ ሆይ፣ ካለውና ከነበረው፣ ወደ ፊትም ከሚመጣው፣ በዙፋኑም ፊት ካሉት ከሰባቱ መናፍስት፣ 5 እውነትን ከሚገልጥ ልን ከታማኙ ምስክር ከእየሱስ ክርስቶስ ዘንድ፣ ጸጋና ሰላም ይሁንላችሁ። ከሙታንም መካከል መጀመርያ የተነሣ እርሱ ነው። እርሱም የምድር ነገሥታት ሁሉ ገዢ ነው። እኛን ስለሚወደን፣ በደሙ ከኃጢአታችን ሁሉ አንጽቶ 6 አባቱና አምላኩ ለሆነው ለእግዚአብሔር ካህናት ሆነን እንድናገለግል፣ ወደ መንግሥቱ እግብቶናል። ለእርሱ ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ ክብርና ኃይል ይሁን፤ አሜን።

ርና ኃይል ይሁን፤ አሜን።
7 እነሆ እርሱ በደመና ታጅቦ ይመጣል። የወጡት እንኳን ሳይቀሩ ሰዎች ሁሉ ያዩ ታል። በምድር የሚኖሩ ሰዎች ሁሉ መምጣቱን ሲያዩ፣ ከገዘንና ከፍርሃት የተነሣ ስቅ ስቅ ብለው ያለቅሳሉ። አዎን፣ ይህ ሁሉ ይፈጸም፤ አሜን።

8 ያለውና የነበረው፣ ወደ ፊትም የሚመጣው፣ ኃይሉ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፣ «አልፋና ሎሚ፣» የሆንኩ፣ ማለትም የሁሉ ነገር መጀመሪያና መጨረሻ እኔ ነኝ።።

9 እኔም ዮሐንስ፣ በእየሱስ ባገኘነው አንድነት፣ ሥቃያችሁን፣ የምትወርሱትን መንግሥትና ጽኑ ትዕግሥታችሁን፣ የምጋራ ወንድማችሁ ነኝ።

የእግዚአብሔርን ቃል ስላስተማርኩና ስለ ክርስቶስ የማውቀውን ሁሉ ስለ መሰከርኩ ተይዘ፣ ፍጥም በምትባል ደሴት ላይ ታሥራ ነበር። 10 አንድ ጊዜ፣ ‘በጌታ ቀን’ በመንፈስ ቅዱስ ተመስጫ ሳለሁ፣ ከኋላዬ ኃይለኛ የሆነ የመለከት ድምፅ እንዲህ ሲለኝ ሰማሁ። 11 «የምታየውን ነገር ሁሉ በመጽሐፍ ጽፈህ በኤፌሶን፣ በሰምርጔስ፣ በዲርጋምን፣ በትያፕሮን፣ በሰርዶስ፣ በፊልጵልፍ ያና በሉዶቅያ ወደሚገኙት ሰባት አብያተ ክርስቲያን ላክ።።

12 የሚያናገረኝ ማን ይሆን በማለት ወደኋላዬ ዘወር ስል፣ ሰባት የወርቅ መቅረቦችን አየሁ። 13 በመቅረቦቹ መካከል እስከ እግሩ ድረስ የሚደርስ ረጅም ልብስ የለበሰ፣ ወገቡን በወርቅ መታጠቂያ የታጠቀ የሰው

ልጅ የሚመስል ሰው አየሁ።¹⁴ የራሱ ጠጉር እንደ በረዶ የነጣ ነበር። ዓይኖቼም ልክ እንደ እሳት ነበረ። ይህም የነበረው ለእኛ ለእኛ ለእኛ ነበር።¹⁵ እግሮቼ እንደ ተወለወለ ናሽ የበሩ ነበር። ደምፁም እንደ ባሕር ማዕበል ድምፅ ያስተጋባ ነበር።¹⁶ በቀኝ እጁ ሰባት ከዋክብት ይዞ ነበር። ከአፉም + በሁለት ወገን የተሳለፍ የሰላ ሰይፍ ይወጣ ነበር። ፊቱም ደመና እንዳልጋረዳት ፀሐይ በኃይል ያበራ ነበር።

¹⁷ ባየሁትም ጊዜ እንደ ሞተ ሰው ሆኜ ከእግሩ ሥር ወደቅሁ። እርሱ ግን ቀኝ እጁን በላይ ላይ ጭና። «አይዞህ አትፍራ፤ የሁሉ ነገር መጀመሪያና መጨረሻ እኔ ነኝ።¹⁸ እኔ ሕያው ነኝ። ከዚህ በፊት ሞቼ ነበር፤ ነገር ግን አሁን ለዘላለም ሕያው ሆኜ እኛራለሁ። በሞትና በሰላም ላይ ሥልጣን አለኝ።¹⁹ ስለዚህ አሁን ያየኸውንና ወደ ፊትም የሚሆነውን ነገር ሁሉ ጻፍ።²⁰ በቀኝ እጁ ያየሃቸው የሰባቱ ከዋክብትና የሰባቱ የወርቅ መቅረዞች ትርጉም የሚከተለው ነው። ሰባቱ ከዋክብት የሰባቱ አብያተ ክርስቲያን መላእክት ናቸው። ሰባቱ መቅረዞች ደግሞ ሰባቱ አብያተ ክርስቲያን ናቸው» አለኝ።

ምዕራፍ 2

¹ «በኤፌሶን ከተማ ላለው ቤተ ክርስቲያን መልአክ እንዲህ ብለህ ጻፍ፤

«ሰባቱን ከዋክብት በቀኝ እጁ የያዘውና በሰባቱ የወርቅ መቅረዞች መካከል የሚመላለሰው እንዲህ ይላል፡

² «የፈጸምከውን ሥራ አውቃለሁ። በትጋት የምትሰጠውን አገልግሎትና ትዕግሥት ህንጻ ተረድቻለሁ። ሰዎች ሲያጠፉ አይተህ ዝም አለማለትህን ሐዋርያ ሳይሆኑ + ሐዋርያ ነን? የሚሉትን መርምረህ ውሸተኞች ሆነው እንዳገኘሃቸው + አውቃለሁ።³ ለእኔ ስትል መከራን ሁሉ ያለመታከት በትዕግሥት ተቀብለሃል።

⁴ «ነገር ግን + አንድ ጉድለት አግኝቼብሃለሁ። እርሱም የዛሬ ፍቅርህ እንደ ድር አይደለም። ድር ለእኔ የነበረህ ፍቅር አሁን ቀንሶአል። ስለዚህ የድር ፍቅርህ ምን ያህል እንደ ነበረ አሰብ።⁵ ከዚህ ቀደም እንዴት ትወደኝ እንደ ነበርና + አሁን ግን እንዴት እንደ ተለወጠክ ልብ በል። ስለዚህ ንሰሐ ግባ፤ መጀመሪያ ከልብ ታፈቅረኝ በነበረ ጊዜ ትፈጽመው የነበረውን ተግባር እከናውን። ንሰሐ ባትገባ ግን መጥቼ መቅረ

ዝህን ከሥፍራው አነሣዋለሁ።

⁶ «ነገር ግን አንድ ጥሩ ጠባይ አለህ፤ እኔ የምጠላውን የኒቆላውያንን ሐሰተኛ ትምህርት አትወድም።⁷ የሚሰማ የልዕና ጆሮ ያለው መንፈስ ቅዱስ ለአብያተ ክርስቲያን የሚናገረውን ይሰማ። ድል ለሚነሣ ሁሉ + በእግዚአብሔር ገነት ውስጥ ካለው ከሕይወት ዛፍ ፍሬ እንዲበላ እፈቅድለታለሁ።

⁸ «በሰምርጌስ ከተማ ላለው ቤተ ክርስቲያን መልአክ እንዲህ ብለህ ጻፍ፤

«የሁሉ ነገር መጀመሪያና መጨረሻ የሆነው + ሞቶ የነበረውና ከሞት ተነሥቶ በሕይወት የሚናገረው + እንዲህ ይላል።

⁹ «ለእኔ የምትቀበለውን መከራ + በዚህ ዓለም ላይ ድሀ መሆንህንና በሰማያዊ ሀብት ግን ባለጸጋ መሆንህን አውቃለሁ። አይሁዳውያን ሳይሆኑ፤ «አይሁዳውያን ነን? የሚሉትንና የሚቃወሙን የሰይጣን መናኸሪያ የሆኑትን ሰዎች ሁኔታ አውቃለሁ።¹⁰ በእኔ ምክንያት ሊደርሱብህ ያለውን መከራ አትፍራ። ሰይጣን ሊፈትናኛሁ ከእኛንተ መካከል አንዳንዶቹን በቅርቡ እንድትያዙና ወደ ወህን ገብታችሁ መከራ እንድትቀበሉ ያደርጋል። ለአሥር ቀናት ትሠቃያላችሁ። ነገር ግን እስከ ሞት የሚያደርስ መከራ ቢያጋጥምህም እንኳ + እስከ መጨረሻው የጸናህ ሁን። እኔም የሕይወት አክሊል እሰጥሃለሁ።

¹¹ «የሚሰማ የልዕና ጆሮ ያለው + መንፈስ ቅዱስ ለአብያተ ክርስቲያን የሚናገረውን ይሰማ። ድል የሚነሣ ሁሉ በሁለተኛው ሞት አይጉዳም።

¹² «በጳርጋሞን ከተማ ላለው ቤተ ክርስቲያን መልአክ እንዲህ ብለህ ጻፍ፡

«በሁለት በኩል የተሳለፍ የሰላ ሰይፍ ያለው እንዲህ ይላል።¹³ «የሰይጣን ዙፋን በተዘረጋባትና የአጋንንት ለምልኮ ለምብርት በሆነችው ከተማ እንደምትኖር + ለእኔም ታማኝ እንደ ሆነክ አውቃለሁ። ታማኝ ምስክራ እንቲጸስ + በዚች ከተማ ሰይጣናዊ ተግባር በሚፈጽሙ ሰዎች በተገደለ በት ጊዜ እንኳን + አልካድክኝም።

¹⁴ «ነገር ግን እነዚህን ጥቂት ነገሮች አጠላብሃለሁ። በእናንተ መካከል ያሉትን የበለጸጉትን ትምህርት የሚከተሉትን አንዳንድ ሰዎች + አልተቃወምካቸውም። በላዎም + የእሥራኤል ልጆች ለጣዖት የታረደውን እንዲበሉና የዝሙት ኃጢአት ፈጽመው እንዲሰናከሉ ለማድረግ + ባላቅን መክርታል።¹⁵ ለምን + የኒቆላውያንን ትምህርት

የሚከተሉ ሰዎች በእናንተ መካከል እስካሁንም አሉ።

¹⁶ «ሰለዚህ ንስሐ ግባ፤ ከስሕተትህም ተመለስ፤ ያለበለዚያ ግን በድንገት እመጣብሃለሁ። እነዚህንም ሰዎች ከአፌ በሚወጣው ሰይፍ አጠቃቸዋለሁ።»

¹⁷ «የሚሰማ የልዩና ጆሮ ያለው፣ መንፈስ ቅዱስ ለአብያተ ክርስቲያን የሚናገረውን ይሰማ። ድል ለሚነሣ፣ ሰውር ከሆነው ሰማያዊ የሕይወት መና እመግበዋለሁ። እንዲሁም፣ እኔ ከምሰጠው ሰው በቀር ማንም ሊያነበው የማይችል፣ አዲስ ስም የተጻፈበትን ነጭ ድንጋይ እሰጠዋለሁ።»

¹⁸ «በትያጥሮን ከተማ ላለው ቤተ ክርስቲያን መልአክ እንዲህ ብለህ ጻፍ፤

«እንደ እሳት ነበልባል የሚጋረፍ ዓይኖች፣ እንደ ተወለወለ ናስ የሚንበገቡን እግሮች ያሉት የእግዚአብሔር ልጅ፣ እንዲህ ይልሃል፤

¹⁹ «የምታደርገውን መልካም ሥራ ያለህን ፍቅርና ታማኝነት እንደዚሁም አገልግሎትህንና ትዕግሥትህን አውቃለሁ። እንዲሁም በፊት ከምታደርገው መልካም ሥራ ይልቅ፣ አሁን የምታደርጋቸው መልካም ሥራዎች እንደሚበልጡ አውቃለሁ።»

²⁰ «ይሁን እንጂ ይህን አንድ ነገር እጠላብሃለሁ። ያቺን አገልጋዮቹን ዝሙት እንዲፈጽሙ፣ ለጣዖት የታረደውን እንዲበሉ የምትገፋፋው፣ ነቢይ ነኝ፣ የምትለዋን ኤልሳቤጥ፣ ዝም ብላሃታል። ²¹ ንስሐ እንድትገባና ከዚህ ክፉ ሥራዎ እንድትመለስ ጊዜ ሰጥቻት ነበር። ነገር ግን ንስሐ ለመግባት ፈቃደኛ አልሆነችም። ²² ሰለዚህ እርሷንና ከእርሷዋ ጋር በመተባበር የሚያመነዝሩትን ተከታዮቿን፣ ክፉ ሥቃይ ላይ እጥላቸዋለሁ። እርሷም ሆነች ግብረ አበሮችዋ ስለጋጠሙታቸው ንስሐ ካልገቡ በቀር ቅጣቱን ውሎ ሳያደር እፈጽምባቸዋለሁ። ²³ የኤልሳቤጥ ልጆች ሁሉ እንድላለሁ። አብያተ ክርስቲያንም የሰውን ልብና ኩላሊት የምመረምር መሆኔን ያውቃሉ። ለእያንዳንዳችሁም እንደ ሥራችሁ እከፍላችኋለሁ።»

²⁴⁻²⁵ «ነገር ግን ይህንን የሰማን ምሥጢራት የተባለውን የሐሰት ትምህርት ያልተከተላችሁ በትያጥሮን የምትኖሩ፣ ከዚህ በላይ የምፈልግባችሁ ነገር የለም። እኔ እስከመጣ ድረስ እምነታችሁን አጥብቃችሁ ያዙ።»

²⁶ «ድል ለሚነሣና እስከ መጨረሻ ድረስ ፈቃድን እየፈጸመ ለሚጠብቀኝ፣ ሕዝ

ቦችን እንዲያስተዳድር ሥልጣን እሰጠዋለሁ። ²⁷ አባቱ ለእኔ እንደሰጠኝ የግዛት ሥልጣን እርሱም በብረት በትር ይገዛቸዋል፤ እንደ ሸክላም ይሰባብሩቸዋል። ²⁸ የንጋትንም ኮከብ እሰጠዋለሁ።»

²⁹ «የሚሰማ የልዩና ጆሮ ያለው፣ መንፈስ ቅዱስ ለአብያተ ክርስቲያን የሚናገረውን ይሰማ።»

ምዕራፍ 3

¹ «በሰርዴስ ከተማ ላለው ቤተ ክርስቲያን መልአክ እንዲህ ብለህ ጻፍ፤

«ሰባቱን የእግዚአብሔር መናፍሰትና፣ ሰባቱን ከዋክብት የያዘው እንዲህ ይልሃል።»

«ሥራህን አውቃለሁ፤ በስም ብቻ፣ መንፈሳዊ ነህ፣ ይሉሃል። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን፣ በመንፈሳዊ ሕይወትህ የሞትህ ነህ። ² በእግዚአብሔር ፊት ሥራህን ፍጹም ሆኖ አላገኘህትምና የነቃህ ሁን። ከሕይወትህ ውስጥ ጨርሶ ሊጠፋ የተቃረበውን መልካም ነገር ነፍስ እንዲዘራ አድርግ። ³ ሰለዚህ በመጀመሪያ የተማርከውንና የተቀበልከውን ትምህርት አስብ፤ አጥብቀህም ታዘዘው፤ ንስሐም ግባ። ይህንን ለማድረግ ባትሻ ግን፣ እንደ ሌባ ባሳሰብከበትና ባልተዘጋጀህበት ጊዜ መጥቼ፣ ተገቢውን ቅጣት እንድትቀበል አደርጋለሁ።»

⁴ «ሆኖም በዚያ በሰርዴስ፣ በዓለም ርኩሰት ሕይወታቸውን ያልበከሉ ጥቂት ሰዎች አሉኝ። እነርሱም ነጭ ልብስ ለብሰው ከእኔ ጋር ለመሄድ ብቁ ይሆናሉ። ⁵ ድል የሚነሣም ሁሉ፣ እንደነርሱ ነጭ ልብስ ይለብሳል። ስሙንም ከሕይወት መጽሐፍ አልሰርዘውም። በአባቱና በቅዱሳን መላእክት ፊትም የእኔ መሆኑን በግልጽ እመሰክርለታለሁ።»

⁶ «የሚሰማ የልዩና ጆሮ ያለው፣ መንፈስ ቅዱስ ለአብያተ ክርስቲያን የሚናገረውን ይሰማ።»

⁷ «በፊልድልፍያ ከተማ ላለው ቤተ ክርስቲያን፣ መልአክ እንዲህ ብለህ ጻፍ፤

«የዳዊት መከፈቻ ቁልፍ ያለው፣ ቅዱስና እውነተኛ የሆነው፣ እርሱ የከፈተውን ማንም የማይዘጋው፣ እርሱ የዘጋውን ማንም የማይከፍተው፣ እንዲህ ይልሃል።»

⁸ «ደህና አድርጌ ሥራህን አውቃለሁ፤ ብዙ ብርታት ባይኖርህም እንኳን፣ ትእዛዜን ፈጽመሃል፤ ስሚንም አልካድከም። ሰለዚህ ማንም ሊዘጋው የማይችለውን በር ከፍቼልሃለሁ። ⁹ ይህንን ነገር ልብ በል። አይሁዳው

ያን ሳይሆኑ፣ 'አይሁዳውያን ነን' እያሉ የሚሞኙትን የሰይጣን ተከታዮች፣ ከእግርሀ ሥር እንዲወድቁና እንደምወድሁም እንዲያ ወቁ አደርጋለሁ።¹⁰ ትዕግሥተኛ እንድት ሆን የነገርኩህን የምክር ቃል ጠብቀሃል። ስለዚህ እኔ ደግሞ በዚህ ምድር ላይ በሕይወት የሚኖሩትን ሁሉ ሊፈትን ከሚመጣው፣ የመከራ ቀን አድንሃለሁ።¹¹ እነሆ በቶሎ እመጣለሁ። የተዘጋጀልህን አክሊል ማንም እንዳይወስድብህ፣ ያለህን ብርታት አጥብቀህ ያዝ።¹² ድል የሚነግሰውን፣ አምላኬ መቅደስ ውስጥ ምሰሶ አድርጌ አቆመዋለሁ። ከመቅደሱም ውስጥ ማንም ሊያወጣው አይችልም። የአምላኬን ስም፣ ከሰማይ የምትወርደውን የአምላኬን ከተማ የአዲሲቷን ኢየሩሳሌምን ስም፣ እንዲሁም የእኔን አዲስ ስም እጽፍበታለሁ።

¹³ «የሚሰማ የልዩና ጆሮ ያለው፣ መንፈስ ቅዱስ ለአብያተ ክርስቲያን የሚናገረውን ይሰማ።»

¹⁴ «በሎዶቅያ ላለው ቤተ ክርስቲያን መልአክ፣ እንዲህ ብለህ ጻፍ፤

«ሰሙ አሜን የሆነው፣ እግዚአብሔር በመጀመሪያ የመፍጠር ሥራውን ሲጀምር የነበረው፣ የማይናወጠውና ታማኝ የሆነው እውነተኛው ምስክር እንዲህ ይልሃል፡

¹⁵ «ቀዝቃዛ ወይም ሙቅ እንዳልሆንክ አውቃለሁ። ከሁለት አንዱን ብትሆን በተሻለ ነበር።¹⁶ ነገር ግን ቀዝቃዛ ወይም ሙቅ ሳትሆን ለብ ያልክ በመሆንህ ልተፋህ ነው።¹⁷ ሁሉ ነገር አለኝ፤ ሀብታም ነኝ፤ የሚያስፈልገኝ ምንም ነገር የለም፤ ትላለህ። ነገር ግን በመንፈስ የተራቆትህ ጎብቋላ፣ ድሀና ዕውር መሆንህን አላስተዋልክም።»

¹⁸ «ሀብታም መሆን ከፈለግህ በእሳት የነጠረውን ንጹሕ ወርቅ፣ ራቁትነትህንና ሐፍረትህንም ለመሸፈን ነጭ ልብስ፣ ስታወረውም ዓይንህ ፍቱን የሆነ የዓይን መድኃኒት፣ ከእኔ ግዛ።¹⁹ የምወዳቸውን ሁሉ የምገሥጽና የምቀጣ እኔ ነኝ። አንተም ከፍጹም ልብህ ንስሐ ግባ።»

²⁰ «እነሆ በደጅ ቆሜ በር አንኳኳለሁ። ማንም ስጠራው ሰምቶ በሩን ቢከፍትልኝ ወደ ቤቱ እገባለሁ፤ ከእርሱም ጋር እበላለሁ፤ ሕብረትም ይኖረናል።²¹ ድል ነሥቼ በአባቴ ዙፋን ላይ እንደ ተቀመጥሁ፣ ድል የሚነግሰውንም ከእኔ ጋር በዙፋኔ ላይ እንዲቀመጥ እፈቅድለታለሁ።»

²² «የሚሰማ የልዩና ጆሮ ያለው፣ መንፈስ

ፈስ ቅዱስ ለአብያተ ክርስቲያን የሚናገረውን ይሰማ።»

ምዕራፍ 4

¹ ከዚህ በኋላ በሰማይ የተከፈተ በር አየሁ። ከዚህ ቀደም የሰማሁት እንደ ታላቅ መለከት ድምፅ የሚያስተጋባው ድምፅም፣ «ወደዚህ ና! ከአሁን በኋላ የሚሆኑትን ነገሮች አሳይሃለሁ።» አለኝ።

² ወዲያውኑ በመንፈስ ሆኜ ስመለከት በሰማይ ተዘርግቶ የነበረውን ዙፋንና በዙፋኑም ላይ የተቀመጠውን አየሁ።³ መልኩም እንደ ኢያሰጲድንና ሰርዲኖን ዕንቁ ያንጸባርቅ ነበር። በዙፋኑ ዙሪያ፣ የሚንበለበል 'መረግድ' የተባለውን የከበረ ድንጋይ የመሰለ፣ ቀስተ ደመና ነበር።⁴ ዙፋኑንም የከበሰ ሌሎች ሃያ አራት ዙፋኖች ነበሩ። በእነዚህ ዙፋኖች ላይ ነጭ ልብስ የለበሱና በራሳቸው ላይ የወርቅ ዘውድ የደፉ፣ ሃያ አራት ሽማግሌዎች ተቀምጠው ነበር።⁵ ከዙፋኑ የመብረቅና የነጉድንድ ድምፅ ይወጣ ነበር። ከዙፋኑ ፊት ለፊት ሰባት የሚበሩ መብራቶች ነበሩ። እነርሱም ሰባቱ የእግዚአብሔር መናፍስት ናቸው።⁶ እንዲሁም በዙፋኑ ፊት መስተዋት የሚመስል የጠራ ባሕር ነበር። በመካከሉ ላይ በዙፋኑ ዙሪያ፣ ከፊትም ከኋላም ብዙ ዓይኖች ያሏቸው አራት እንስሶች ነበሩ።⁷ የመጀመሪያው እንስሳ አንበሳ፣ ሁለተኛው እንስሳ በሬ፣ ሦስተኛውም እንስሳ የሰው ፊት፣ አራተኛው እንስሳ ክንፋን ዘርግቶ የሚበር ንበር ይመስል ነበር።⁸ እያንዳንዱም እንስሳ በውስጥና በውጭ ብዙ ዓይኖች ያሏቸው ስድስት ክንፍች ነበሩት። እነዚህም እንስሶች ቀንና ሌሊት ባለማቋረጥ፣ «ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ ሁሉን የሚችል ጌታ አምላክ፣ አስቀድሞ የነበረ፣ አሁንም ያለ፣ ወደ ፊትም የሚኖር» ይሉ ነበር።

⁹ እንስሶቹ በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠውና ከዘላለም እስከ ዘላለም ለሚኖረው፣ ምስጋናና ክብር በሚሰጡበት ጊዜ ሁሉ፣¹⁰⁻¹¹ ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በግምባራቸው ተደፍተው በሬቱ እየሰገዱ፣ ከዘላለም እስከ ዘላለም የሚኖረውን እርሱን ያመልኩት ነበር። ዘውዳቸውን ከራሳቸው ላይ አንሥተው በዙፋኑ ፊት በማስቀመጥ፣ «ጌታችንና አምላካችን ሆይ፣ ሁሉ ነገር የተፈጠረው በአንተ ነው። ሕይወትም ያገኘው በአንተ ፈቃድ ነው። ስለዚህ ክብር፣ ኃይል፣ ምስጋና ይገባሃል» ይሉ ነበር።

ምዕራፍ 5

¹ በዙፋኑ ላይ የተቀመጠው በቀኝ እጁ፣ በውስጥና በውጭ የተጻፈበትና በሰባት ማኅተም የታሸገ ብራና ይዞ ነበር። ² አንድ ብርቱ መልእክ በታላቅ ድምጽ፣ «ይህንን እሽግ ሊከፍትና ብራናውን ሊገልጥ የሚገባው ማን ነው?» ብሎ ሲጠይቅ ሰማሁ። ³ ነገር ግን በሰማይም ሆነ በምድር እንዲሁም ከምድር በታች፣ የማኅተሙን እሽግ ለመክፈትና ብራናውን ገልጦ ለማየት የቻለ ማንም አልተገኘም።

⁴ እኔም ብራናውን ለመክፈትና ለማየት ብቁ የሆነ ማንም ስላልተገኘ ተስፋ ቆርጫ አለቀስኩ። ⁵ በዚህ ጊዜ ከሃያ አራቱ ሽማግሌዎች አንዱ፣ «አይዘሀ አታልቅስ፤ ከይሁዳ ነገድ ከዳዊት ዘር፣ የተወለደውና ድልን የተቀዳጀው አንበሳ ብራናውን ሊገልጥ፣ የሰባት ንም ማኅተሞች እሽግ ሊከፍት ይችላል» አለኝ።

⁶ ከዚህ በኋላ በዙፋኑ መካከል፣ በአራቱ እንስሶችና በሃያ አራቱ ሽማግሌዎች ተከቦ፣ እንደታረደ የሚመስል በግ ቆሞ አየሁ። ሰባት ቀንዶችና ሰባት ዓይኖች ነበሩት። ሰባቱ ቀንዶችና ሰባቱ ዓይኖች ወደ ምድር ሁሉ የተላኩት ሰባቱ የእግዚአብሔር መናፍቅ ሰባት ነበሩ። ⁷ በጉም በዙፋኑ ላይ ወደ ተቀመጠው ቀርቦ ከቀኝ እጄ ብራናውን ወሰደ። ⁸ በዚህ ጊዜ አራቱ እንስሶችና ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በበጉ ፊት ወድቀው ሰገዱ። እያንዳንዳቸውም በእጃቸው በገና ይዘው ነበር። የቅዱሳን ጸሎት የሆነውን ዕጣን የሞላ የወርቅ ሳህን ይዘው ነበር።

⁹ እነርሱም ይህንን አዲስ መዝሙር ዘመሩ፣ «ብራናውን ለመውሰድ የማኅተም ቼንም እሽግ ከፍተህ ብራናውን ለመግለጥ ብቁ ነህ፤ ምክንያቱም ታርደህ ስለ ነበር ባፈሰሰከው ደም፣ ከየነገዱ፣ ከየቋንቋው፣ ከየሕዝቡ ሰዎችን የእግዚአብሔር ውገን እንዲሆኑ ዋጅተሃል። ¹⁰ የአምላካችንም ካህናት እንዲሆኑ ወደ እግዚአብሔር መግሥት ስብሰባሃቸዋል፤ በምድርም ላይ ይነግሱ።»

¹¹ ከዚህ በኋላ በሚሊዮን የሚቆጠሩ መላእክት በዙፋኑና በአራቱ እንስሶች፣ በሃያ አራቱም ሽማግሌዎች ዙሪያ ቆመው አየሁ። ¹² እነርሱም ድምፃቸውን ከፍ አድርገው፣ «የታረደው በግ ኃይልና ብልጽግና፣ ጥበብና ብርታት፣ ክብር፣ ውዳሴና ምስጋና ይገባዋል» እያሉ ይዘምሩ ነበር።

¹³ ከዚህ በኋላ በሰማይና በምድር፣ ከምድር በታችና በባሕር ውስጥ ያሉ ፍጥረታት ሁሉ፣ «በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠውና ለበጉ፣ ኃይል፣ ምስጋና፣ ክብር፣ ውዳሴ ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ ይሁን» እያሉ ሲዘምሩ ሰማሁ። ¹⁴ አራቱ እንስሶች እየደጋገሙ «አሜን» አሉ። ሃያ አራቱ ሽማግሌዎችም በግምባራቸው ተደፍተው ሰገዱ።

ምዕራፍ 6

¹ በጉ ከሰባቱ ማኅተሞች እሽግ አንዱን ሲከፍት አየሁ። ወዲያው ከአራቱ እንስሶች አንዱ ነጉድጓድ በሚመስል ድምፅ፣ «ና!» ሲል ሰማሁ።

² እኔም ልብ ብዬ ስመለከት አንድ ነጭ ፈረስ አየሁ። በፈረሱም ላይ የተቀመጠው ቀስት ይዞ፣ ዘውድም በራሱ ላይ ደፍቶ ነበር። በደረሰበት ሁሉ ድልን ለመቀዳጀት እንደ ድል አድራጊ ወጣ።

³ በጉ የሁለተኛውን ማኅተም እሽግ ሲከፍት፣ ሁለተኛው እንስሳ፣ «ና!» ሲል ሰማሁ። ⁴ እኔም ልብ ብዬ ስመለከት አንድ ቀይ ፈረስ አየሁ። በላዩ ላይ ለተቀመጠው ትልቅ ሰይፍ፣ ተሰጠው። እንደዚሁም፣ ሰላምን ከምድር ላይ እንዲያጠፋና ሰዎች እርስ በእርሳቸው እንዲጋደሉ እንዲያደርግ፣ ሥልጣን ተሰጠው።

⁵ በጉ የሦስተኛውን ማኅተም እሽግ ሲከፍት፣ ሦስተኛው እንስሳ፣ «ና!» ሲል ሰማሁ። እኔም አንድ ጥቁር ፈረስ አየሁ። በፈረሱ ላይ ተቀምጦ የነበረው በእጁ ሚዛን ይዞ ነበር። ⁶ ከአራቱ እንስሳት መካከል፣ «አንድ እርቦ ስንዴ በአንድ ቀን ደመወዝ፣ ሦስት እርቦ ገብስ በአንድ ቀን ደመወዝ፣ ዘይትና ወይን ግን አይነካ» የሚል ድምፅ ሲያስተጋባ ሰማሁ።

⁷ የአራተኛውን ማኅተም እሽግ ሲከፍት፣ አራተኛው እንስሳ፣ «ና!» ሲል ሰማሁ። ⁸ እኔም አንድ ግራጫ ፈረስ አየሁ። በላዩ ላይ ተቀምጦ የነበረው ስሙ ሞት ይባል ነበር። ሲሆልም ተከተለው። የዓለምን ሕዝብ አንድ አራተኛውን በሰይፍ፣ በራብ፣ በበሽታ፣ በክፉ አራዊት ወረራ፣ እንዲገድሉና እንዲያጠፉ ሥልጣን ተሰጣቸው።

⁹ የአምስተኛውን ማኅተም እሽግ ሲከፍት፣ መሠዊያ አየሁ። ከመሠዊያው በታች የእግዚአብሔርን ቃል በማስተማራቸውና ታማኝ ምስክር በመሆናቸው የተገደሉ ሰማዕታት ነፍሶች ነበሩ። ¹⁰ እነርሱም፣ «ሁሉን የምትዝ ቅዱስና እውነተኛ የሆንክ ጌታ ሆይ፣ ደማችንን ያፈሰሱትን በምድር ላይ

የሚኖሩትን ደመኞቻችንን ሳትበቀላቸው እስከ መቼ ትታገዛቸዋለህ?» እያሉ ይጮኹ ነበር። ¹¹ ለእያንዳንዳቸው ነጭ ልብስ ተሰጣቸውና «በምድር የሚኖሩት ሌሎቹ ወንድሞቻችሁ እንደ እናንተ በሰማ ዕትነት ተገድለው እናንተ ወዳላችሁበት እስኪመጡ ድረስ ጥቂት ታገሡ» ተባሉ።

¹² የሰድስተኛውን ማኅተም እሽግ ሲከፍት፡ ታላቅ የምድር መናወጥ ሆነ። ፀሐይም ጠቆረች፤ ጨረቃም እንደ ደም ቀላች። ¹³ ነፋስ የበለሰን ዛፍ ሲያወዛውዛት ፍሬዋ እንደሚረገፍ፡ የሰማይ ከዋክብትም ወደ ምድር ረገፉ። ¹⁴ ሰማይም እንደሚጠቀለል ብራና ተጠቅልሎ ጠፋ። ተራራዎችና ደሴቶችም ከነበሩበት ሥፍራ ተወገዱ። ¹⁵ የዓለም ነገሥታትና መላፍንት፣ የጦር አዛዦች፣ ሀብታሞችና ኃይለኞች፣ አገልጋዮች፣ ጌቶችም ሁሉ በየቋጥኙና በየተራራው ሥር በሚገኙ ዋሻዎች ውስጥ ተሸሽጉ። ¹⁶ በፍርሃት ከመርበድበዳቸውም የተነሣ፣ ተራራዎችንና ትልልቅ ቋጥኞችን፣ «በላዮችን ላይ ውደቁ። በዙፋኑ ላይ ከተቀመጠውና ከበጉም ቁጣ ሰውናን። ¹⁷ ታላቁ የቁጣ ቀን መጥቶአል፤ ማንስ ይህንን ቁጣቸውን ሊቋቋመው ይችላል?» አሉ።

ምዕራፍ 7

¹ ከዚህ በኋላ አራት መላእክት በአራቱ የምድር ማዕዘኖች ዙሪያ ቆመው፣ ከአራቱም አቅጣጫ የሚነፍሱትን ነፋሶች ሲቆጣጠሩ አየሁ። ከዚህም የተነሣ በምድር ላይ፣ በባሕር ላይና በዛፎች ላይ ጸጥታ ሰፍኖ ነበር። ² እንደዚሁም ሌላ መልአክ ታላቁን የሕያው እግዚአብሔር ማኅተም ይዞ ከምሥራቅ ሲመጣ አየሁ። እርሱም መሬትንና ባሕርን ለመጉዳት ሥልጣን የተሰጣቸውን አራት መላእክት ጮክ ብሎ። ³ «በአምላካችን አገልጋዮች ግምባር ላይ የማኅተሙን ምልክት ከማተማችን በፊት፣ በምድር፣ በባሕር፣ ወይም በዛፎች ላይ ምንም ጉዳት አታደርሱ» አላቸው።

⁴ ከአሥራ ሁለቱ የአሥራኤል ነገዶች ምልክቱ የታተመባቸው ሰዎች ቁጥር አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ነበር። ዝርዝሩም እንደሚከተለው ነው፡

⁵ ከይሁዳ ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ከሮቤል ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ከካርድ ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ⁶ ከአሴር ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ከገፍታሌም ነገድ አሥራ

ሁለት ሺህ፣ ከምናሴ ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ⁷ ከሰምሶን ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ከሌዊ ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ከይሳቦር ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ⁸ ከዛብሎን ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ከዮሴፍ ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ፣ ከብንያም ነገድ አሥራ ሁለት ሺህ።

⁹ ከዚህ በኋላ ከየአገሩ፣ ከየነገዱና ከየቋንቋው ሁሉ የተውጣጡ ቁጥራቸው ይኸ ነው የማይባል ብዙ ሕዝቦች አየሁ። እነርሱም፡ ነጭ ልብስ ለብሰው የዘንባባ ዝንጣፊ በእጃቸው ይዘው፣ በዙፋኑና በበጉ ፊት ቆመው ነበር። ¹⁰ ድምፃቸውንም ከፍ አድርገው፡ «ደኅንነት የሚገኘው በዙፋኑ ላይ ከተቀመጠው ከአምላካችንና ከበጉ ነው» እያሉ ይጮኹ ነበር።

¹¹ በዚህ ጊዜ በዙፋኑ፣ በሃያ አራቱ ሽማግሌዎችና በአራቱ እንስሶች ዙሪያ ቆመው የነበሩት መላእክት፣ በዙፋኑ ፊት በግምባራቸው ተደፍተው እንዲህ እያሉ ለእግዚአብሔር ይሰጧዱ ነበር። ¹² «አሜን! ውዳሴ፣ ታላቅነት፣ ጥበብ፣ ምስጋና፣ ክብር፣ ኃይልም፣ ብርታትም ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ ለአምላካችን ይሁን! አሜን።»

¹³ ከሃያ አራቱ ሽማግሌዎች አንዱ፡ «ለመሆኑ እነዚህ ነጭ ልብስ የለበሱት እነማን እንደሆኑና ከየት እንደ መጡ ታውቃለህ?» ሲል ጠየቀኝ።

¹⁴ እኔም፡ «አላውቅም፣ እባክህን ንገረኝ» አልኩት። እርሱም፡

«እነዚህ ከታላቁ መከራ የመጡ ናቸው። ልብላቸውን በበጉ ደም አጥበው አጽድተዋል። ¹⁵ እዚህ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት የተገኙትም በዚህ ምክንያት ነው። እንደምታየው እርሱን ሌሊትና ቀን በመቅደሱ ውስጥ ያመልኩታል። በዙፋኑም ላይ የተቀመጠው መጠለያቸው ይሆናል። ¹⁶ ስለዚህ ከእንግዲህ ወዲህ አይራቡም፤ አይጠሙም። ፀሐይም ሆነ ሙቀት አያጠቃቸውም። ¹⁷ በዙፋኑ መካከል ቆሞ የምታየው በግእረኛቸው ይሆናል፤ ይመግባቸዋልም። ወደሕይወት ውኃ ምንጭ ይመራቸዋል። እግዚአብሔርም ከዓይኖቻቸው ላይ እንባቸውን ያብላል» በማለት አስረዳኝ።

ምዕራፍ 8

¹ በጉ የሰባተኛውን ማኅተም እሽግ ሲከፍት፡ ለግማሽ ሰዓት ያህል በሰማይ ታላቅ ጸጥታ ሰፈነ። ² እኔም በእግዚአብሔር ፊት

ቆመው የነበሩትን ሰባቱን መላእክት አየሁ። ለእያንዳንዳቸውም አንድ አንድ መለከት ተሰጣቸው።

³ አንድ ሌላ መልአክ ከወርቅ የተሠራ ማዕጠንት ይዞ መጣና ከመሠዊያው አጠገብ ቆመ። ከዙፋኑ ፊት ለፊት በቆመው የወርቅ መሠዊያ ላይ እንዲቀርብ የቅዱሳን ጸሎት የተቀላቀለበት ብዙ ዕጣን ተሰጠው። ⁴ መልአኩም ዕጣኑን በሠዋ ጊዜ ጨሱ ከቅዱሳን ጸሎት ጋር ተቀላቅሎ ከእጁ ወደ እግዚአብሔር ፊት መጣ። ⁵ መልአኩም በመሠዊያው ላይ ከተቀጣጠለው እሳት ላይ የወርቅ ማዕጠንቱን ሞላበትና ወደ ምድር ወረወረው። በዚህ ጊዜ ነጎድጓድ፣ መብረቅና የምድር መናወጥ ሆነ።

⁶ ከዚያም ሰባቱ መላእክት የያዙትን ሰባት መለኮቶች ለመንፍት ተዘጋጁ።

⁷ የመጀመሪያው መልአክ መለኮቱን ነፋ፣ ወዲያው ደም የተቀላቀለበት በረዶና እሳት ምድር ላይ ወረደ። የምድርና የዛፎች አንድ ሦስተኛው፣ እንዲሁም ለምለም አትክልት ሁሉ ተቃጠሉ።

⁸ ሁለተኛው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ አንድ ትልቅ የሚቃጠል ተራራ የሚመስል ነገር በባሕር ላይ ወደቀ። የባሕርም አንድ ሦስተኛው ደም ሆነ። ⁹ በባሕር ውስጥ ከሚኖሩ ፍጥረቶች አንድ ሦስተኛው ሞቱ። በባሕር ላይ ከሚገኙ መርከቦችም አንድ ሦስተኛው ተደመሰሱ።

¹⁰ ሦስተኛው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ እንደ ችቦ የሚቃጠል ትልቅ ኮከብ ከሰማይ በወንዞችና በምንጮች አንድ ሦስተኛ ላይ ወደቀ። ¹¹ የኮከቡ ስም፣ «እጌቶ» ነበር። በዚህ ኮከብ መውደቅ ምክንያት የውኃ ሁሉ አንድ ሦስተኛው መራራ ሆነ። ብዙ ሰዎችም ይህንን መራራ ውኃ ጠጥተው ሞቱ።

¹² አራተኛው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ ከፀሐይ፣ ከጨረቃና ከከዋክብት አንድ ሦስተኛው ክፍል ከሰመ። ይሰጡት የነበረውም ብርሃን ከበፊቱ በአንድ ሦስተኛ ቀነሰ። ስለዚህ በቀንም በማታም ከነበረው ብርሃን አንድ ሦስተኛው ተቀነሰ።

¹³ ከዚህ በኋላ አንድ ንስር በሰማይ ላይ እየበረረ፣ ከፍ ባለ ድምፅ፣ «የቀሩት ሦስቱ መላእክት መለኮቶቻቸውን በሚነፉበት ጊዜ በምድር ላይ እስቃቂ ነገሮች ይፈጸማሉ። ስለዚህ በምድር ላይ ለሚኖሩ ሁሉ ወዮላቸው፣ ወዮላቸው፣ ወዮላቸው!» ሲል ሰማሁ።

ምዕራፍ 9

¹ አምስተኛው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ ከሰማይ ወደ ምድር የወደቀ ኮከብ አየሁ። የጥልቁ ጉድጓድ መክፈቻም ለኮከብ ተሰጠው። ² በተሰጠው መክፈቻም ጥልቁን ጉድጓድ ሲከፍት ከውስጡ በጣም ብዙ ጨሰ ወጥቶ አየሩን ሁሉ በከለው። ፀሐይም በጨሰ ተሸፈነች።

³ ከጨሰም ውስጥ ብዙ አንበጣዎች ወጥተው ምድርን አለበሱት። እንደ ጊንጦች እንዲናደፉ ኃይል ተሰጣቸው። ⁴⁻⁵ በምድር ላይ የበቀለውን ሣር ወይም ማናቸውንም የለመለመ አትክልት እንዳይነኩ፣ ነገር ግን የእግዚአብሔር ማኅተም በግምባራቸው ላይ ያልታተመባቸውን ሰዎች ብቻ እንዲናደፉ ተፈቀደላቸው። በእነርሱ የተነደፈ ማንኛውም ሰው ሳይሞት ከፍተኛ የሆነ ሥቃይ ለአምስት ወር ጊዜ እንዲሰማው እንዲያደርጉ ታዘዙ። የሥቃዩም ዓይነት ሰው በጊንጥ መርዘ ሲነደፍ እንደሚሰማው ዓይነት ሕመም ነበር። ⁶ በእነዚህ አምስት የሥቃይ ወራት ውስጥ ሰዎች ሞትን ይፈልጋሉ፤ ነገር ግን አያገኙትም። ለመሞት ይመኛሉ፤ ሞት ግን ይሸሻቸዋል።

⁷ አንበጣዎቹ ለመርነት የተዘጋጁ ፈረሶች ይመስሉ ነበር። በራሶቻቸው ላይ የወርቅ ዘውድ የሚመስል ነገር ደፍተዋል። ፈታቸውም የሰው ፊት ይመስላል። ⁸ ጠጉራቸው እንደ ሴት ጠጉር ረጅም፣ ጥርሳቸውም እንደ አንበሳ ጥርስ ጠንካራ ነበር። ⁹ ከብረት የተሠራ ጥሩና የመሰለ የጦርነት ልብስ ለብሰዋል። ከክንፎቻቸውም ውስጥ የሚወጣው ድምፅ ወደ ጦርነት የሚገሠግሡ የፈረሶችና የሠረገሎች ድምፅ ይመስላል።

¹⁰ አንበጣዎቹም እንደ ጊንጥ ሰዎችን ለአምስት ወራት የሚያሠቃዩበት መናደፊያ በጅራታቸው ላይ ነበር። ¹¹ ንጉሥም ነበራቸው፤ እርሱም የጥልቁ ጉድጓድ መልአክ ነበር። ስሙ በዕብራይስጥ ቋንቋ፣ «አብዶን» በግሪክ ቋንቋ «አጵልዮን» ይባላል። ነገር፣ ትርጓሜውም «አጥፊ» ማለት ነው።

¹² ይኸ የመጀመሪያው 'ወዮ' ፍጻሜ ነው። ከዚህ በኋላ ደግሞ ሁለት 'ወዮ' ይከተላል።

¹³ ስድስተኛው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ በእግዚአብሔር ፊት ካለው በወርቅ ከተሠራው መሠዊያ ቀንዶች ድምፅ ሲወጣ ሰማሁ። ¹⁴ ድምፁም መለከት የያዘውን ስድስተኛውን መልአክ፣ «በታላቁ የኤፍራጥስ

ወንዝ የታሠሩትን አራቱን መላእክት ፍታቸው» አለው።¹⁵ ሥረው የነበሩት አራቱም መላእክት ተፈቱ። እነዚህ መላእክት የታሠሩት ይህች ሰዓት፣ ቀን፣ ወራትና ዓመት እስክትደርስ ድረስ ነበር። ጊዜው በመድረሱ የሰዎችን አንድ ሦስተኛ እንዲገድሉ ተለቀቁ።¹⁶ ቁጥራቸውን ሰማሁ። የተሰለፉትም ሁለት መቶ ሚሊዮን የጦር ወታደሮች ነበሩ።

¹⁷ በራእዬም ፣ ፈረሰቻቸውንና በላያቸው ተቀምጠው የሚገልጹትን ደረታቸው ላይ ያደረጉት ጥሩር እንደ እሳት ቀይ፣ «ያክንት» እንደተባለው የከበረ ድንጋይ፣ ሰማያዊና እንደ «ድኝ» ደግሞ ብጫ የሆነ መልክ ነበረው። የፈረሰቹም ራሶች የአንበሳ ራስ ይመስሉ ነበር። ከአፋቸው እሳትና ጨስ፣ ጳጳራዎች ይወጣ ነበር።¹⁸ በዚህ በሦስቱ መቅሰፍቶች፣ ማለትም በእሳቱ፣ በጨሱና በዲኑ ከሰው ልጆች መካከል አንድ ሦስተኛው ተገደለ።¹⁹ እነዚህ ፈረሰች ማደል የሚችሉት ከአፋቸው በሚወጣው ጋይል ብቻ ሳይሆን እንደ እባብ መንደፍና ማቁሰል በሚችለው ጅራታቸውም ጭምር ነበር።

²⁰ በእነዚህ መቅሰፍቶች ከመሞት የተረፉት ሰዎች ግን ንስሐ አልገቡም። እንዲሁም አጋንንትንና መስማት፣ ወይም ማየት፣ ወይም መሄድ የማይችሉትን ከወርቅ፣ ከብር፣ ከናዕ፣ ከድንጋይና ከእንጨት የተሠሩ ጣዖታትን ማምለካቸውን አልተወጡም።²¹ እንዲሁም የሰውን ነፍስ በማጥፋታቸው፣ ወይም በስርቆታቸው ወይም በአስማታቸውና በዝሙት ሥራቸው ተጽጽተው ንስሐ አልገቡም።

ምዕራፍ 10

¹ ከዚህ በኋላ አንድ ብርቱ መልአክ በደመና ተከቦ፣ በራሱ ዙሪያ ቀስተ ደመና ተተክሎ ፊቱ እንደ ፀሐይ፣ እግሮቹም እንደ እሳት ላንቃ እያበሩ ሲመጣ አየሁ።² በእጁ አንዲት የተከፈተች ትንሽ ብራና ይዞአል። መልአኩም ቀኝ እግሩን በባሕር ላይ፣ ግራ እግሩን በምድር ላይ ተክሎ³ እንደሚያገግ አንበሳ ጮኸ፤ በጮኸም ጊዜ ሰባቱ ነጉድጓዶች በማስተጋባት መልስ ሰጡ።

⁴ እኔም ሰባቱ ነጉድጓዶች የተናገሩትን ቃል በጽሑፍ ለማሰፈር ሳስብ፣ ከሰማይ፣ «ሰባቱ ነጉድጓዶች የተናገሩት ቃል መገለጽ ስለሌለበት እንዳትጽፍ!» የሚል ድምፅ ሰማሁ።

⁵ እግሮቹን በባሕርና በምድር ላይ አሳርፎ የነበረው መልአክ ቀኝ እጁን ወደ ሰማይ ዘርግቶ፣⁶ ሰማይን፣ ምድርን፣ ባሕርንና በእነርሱ ውስጥ የሚኖሩትን ሁሉ በፈጠረው በዘላለማዊው አምላክ ስም ምሎ በመገዛት እንዲህ አለ፡ «ሰባተኛው መልአክ መለከቱን በሚነፋበት ጊዜ፣ እግዚአብሔር በአገልጋዮቹ በነበያት እንደበት የተናገረው ምሥጢር ሁሉ ሳይዘገይ ይፈጸማል።»

⁸ ቀጥሎም ከሰማይ የሰማሁት ድምፅ፣ አሁንም እንደገና፣ «ሂድና እግሮቹን በባሕርና በምድር ካሳረፈው መልአክ እጅ የተከፈተችውን ብራና ተቀበል» አለኝ።

⁹ እኔም ወደ መልአኩ ቀርቤ፣ «ብራናዎን ስጠኝ» አልኩት። መልአኩም «እንካ ውሰድና ብላት፣ ስትበላት በአፍሀ ላይ እንደ ማር ትጣፍጥሃለች፤ ከዋጥካት በኋላ ግን በሆድህ ውስጥ እንደመራራ ትሆናለች» አለኝ።¹⁰ እኔም መልአኩ እጅ ትንሿን ብራና ወስጄ በላሁ። ስበላት፣ በአፈ ውስጥ እንደ ማር ጣፈጠኝኝ። ከዋጥኳት በኋላ ግን በሆዴ ውስጥ መረረኝኝ።

¹¹ ከዚህ በኋላ፣ «ሰለብዙ ወገኖች፣ ሕዝቦች፣ ቋንቋዎችና ነገሥታት ትንቢት መናገር አለብህ» አለኝ።

ምዕራፍ 11

¹ የእግዚአብሔርን መቅደስና መሠዊያው ያለበትን ውስጣዊ አደባባይ እንድለካ በትር የመሰለ መለኪያ ተሰጠኝ። በመቅደሱ ውስጥ የሚሰገዱትንም ሰዎች ብዛት እንድቆጥር ተነገረኝ።² «ከቤተ መቅደሱ ውጭ ያለው አደባባይ ግን ለአሕዛብ ስለተሰጠ አትለካው። አሕዛብ ለአርባ ሁለት ወራት ቅድስቲቱን ከተማ ይረጋግጡአታል።³ በዚያን ጊዜ ከማቅ የተሠራ ልብስ የለበሱትን ሁለቱን ምስክሮቹን አልካለሁ። እነርሱም ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ቀናት ትንቢት ይናገራሉ» የሚል ቃል ተነገረኝ።

⁴ እነዚህ ሁለት ምስክሮች በምድር ገዢ በእግዚአብሔር ፊት የሚቆሙት ሁለቱ የወይራ ዛፎችና ሁለቱ መቅረቦች ናቸው።⁵ እነርሱን ሊጉዱ የሚፈልጉትን ሁሉ ከአፋቸው በሚወጣው እሳት ያጠፏቸዋል። ሊጉዷቸው የሚሹ ሁሉ የሚሞቱት በዚህ ዓይነት አሟሟት ነው።⁶ ትንቢት በሚተነብዩበት ሦስት ዓመት ተኩል ጊዜ ውስጥ ዝናብ እንዳይዘንብ ሰማይን ለመዝጋት ሥልጣን ተሰጥቶአቸዋል። እንዲሁም በፈለጉ

በት ጊዜ ውጋን ወደ ደም ለመለወጥና ልዩ ልዩ መቅሰፍቶችን በምድር ላይ ለማውረድ ይችላሉ።

⁷ምስክርነታቸውን አሰምተው ከጨረሱ በኋላ ከጥልቁ ጉድጓድ የሚወጣው አውሬ ይዋጋቸውና ያሸንፋቸዋል፤ ይገድላቸዋልም። ⁸ሬሳቸውም «ግብጽ» ወይም «ሰዶም» እየተባሉ በምሳሌያዊ እነጋገር በምትጠራውና ጌታ ራሱ በተሰቀለባት በታላቁኑ ከተማ አደባባይ ላይ ይጣላል። ⁹የዓለም ሕዝብ ሁሉ ለሦስት ቀን ተኩል ሬሳቸውን ያያል፤ ሬሳቸውም እንዳይቀበር ይቃወማል። ¹⁰በሕይወት በነበሩበት ጊዜ ባደረሱ ባቸው ሥቃይ ምክንያት በሁለቱ ምስክሮች መገደል በምድር የሚኖሩ ሰዎች ደስ ይላቸዋል። ደስታውና ፈንጠዘያው ይቀልጣል፤ ሰዎችም እርስ በእርሳቸው ስጦታ ይለዋወጣሉ።

¹¹ነገር ግን ከሦስት ቀን ተኩል በኋላ የእግዚአብሔር የሕይወት እስትንፋስ የሁለቱን ምስክሮች ሬሳ፣ ነፍስ ዘርቶ እንዲነሣ ያደርጋል። በዚህ ጊዜ ያዩዋቸው ሰዎች በታላቅ ፍርሃት ይያዛሉ። ¹²ከዚህም በኋላ ሁለቱ ምስክሮች፣ «ወደዚህ ኑ» የሚል ታላቅ ድምፅ ከሰማይ ይሰማሉ። ከዚያም ጠላቶቻቸው እያዩአቸው በደመና ተከብበው ወደ ሰማይ ይወጣሉ።

¹³በዚያኑ ሰዓት ታላቅ የምድር መናወጥ ይሆናል። ከከተማይቱ ሕንፃዎች መካከል አንድ አሥረኛው ይፈራርሳል። ሰባት ሺህ ሰዎችም በምድር መናወጥ ይሞታሉ። ከሞት የተረፉትም በፍርሃትና በመንቀጥ ቀጥ ለሰማይ አምላክ ለእግዚአብሔር ክብር ይሰጣሉ።

¹⁴በዚህም ሁለተኛው «ወዮ» ያልፍና ወዲያውኑ ሦስተኛው «ወዮ» ይተካል።

¹⁵ሰባተኛው መልአክ፣ መልክቱን ሲነፋ፣ ከሰማይ፣ «ከእንግዲህ ወዲህ የዓለምን መንግሥት የመግዛቱ ሥልጣን የጌታችን የእግዚአብሔርና እርሱ የቀጣይ የክርስቶስ ይሆናል። እርሱም ከዘላለም እስከ ዘላለም ይነግሣል» የሚል ከፍተኛ ድምፅ ተሰማ።

¹⁶በእግዚአብሔር ፊት በየዙፋኖቻቸው የተቀመጡት ሃያ አራት ሽማግሌዎችም በግምባራቸው ተደፍተው ለእግዚአብሔር በመስገድ ¹⁷እንዲህ አሉ፣ «ያለህና የነበርክ፣ ሁሉን የምትችል ጌታ እግዚአብሔር ሆይ፣ በታላቁ ኃይልህና ሥልጣንህ ስለነገሥህ እና መሰገንሃለን።» ¹⁸ሕዝቦች በአንተ ላይ አመፁ። እነሆ ቁጣህ ወረደባቸው። በሙ

ታን ላይ የምትፈርድበትና ለአገልጋዮችህ፣ ለነቢያትና የአንተ ለሆነው ሕዝብህ፣ ለሚፈሩህ ለትልቁም ለትንሹም፣ ለግባቸውን የምትከፍልበት ጊዜ ደረሰ። በምድር ላይ ጥፋት ያስከተሉትን የምታጠፋበት ዘመን መጣ።»

¹⁹ከዚህ በኋላ በሰማይ ያለው የእግዚአብሔር መቅደስ ተከፈተ። በመቅደሱም ውስጥ የቃል ኪዳን ታቦት ታየ። ወዲያው መብረትና ነጉድጓድ ተሰማ። ታላቅ በረዶም ጣለ። ኃይለኛ የሆነ የምድር መናወጥ ዓለምን ከሥር ከመሠረቱ አናጋው።

ምዕራፍ 12

¹ከዚህ በኋላ ታላቅና አስደናቂ ምልክት በሰማይ ታየ። ፀሐይን የለበሰች፣ ጨረቃን በእግሮችዋ የረገጠችና በራሰዋ ላይ አሥራ ሁለት ከዋክብት ያሉበት ዘውድ የደፋች አንዲት ሴት አየሁ። ²እርሷም እርጉዝ ስለነበረች ምጥ ይዟት ለመውለድ ታጣጥር ነበር።

³አንድ ሌላ ምልክት ደግሞ በሰማይ ታየ። ሰባት ራሶችና አሥር ቀንዶች ያሉት፣ በራሶቹም ላይ ሰባት ዘውዶች የደፉ አንድ ግዙፍ ቀይ ዘንዶ ታየ። ⁴ዘንዶው የከዋክብትን አንድ ሦስተኛ በጅራቱ ስቦ ከሰማይ ወደ ምድር ጣላቸው። ቀጥሎም፣ ሴቲቱ በምትወልድበት ጊዜ የሚወለደውን ልጅ ለመዋጥ ፈልጎ ከሴትየዋ ፊት ሄዶ ቆመ።

⁵ሴቲቱም የዓለምን ሕዝቦች በብረት በትር የሚገዛውን ወንድ ልጅ ወለደች። ልጇም ወደ እግዚአብሔርና ወደ ዙፋኑ ፊት ተወሰደ። ⁶ሴቲቱም ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ቀን እንድትሸሽግበት በበረሃ ውስጥ እግዚአብሔር ወደ አዘጋጀላት ሥፍራ ሸሸች።

⁷ከዚህ በኋላ ሚካኤልና መላእክቱ በሰማይ ላይ ዘንዶውን ጦርነት ገጠሙ። ዘንዶውም ርኩሳን መናፍሱትን አስከትሎ ከሚካኤልና ከመላእክቱ ጋር ተዋጋ። ⁸ነገር ግን ሊቋቋሚያቸው አልቻሉም። በጦርነቱ ድል ስለተመታ ከሰማይ ተባረረ። ⁹ይህ ዘንዶ፣ «ዲያብሎስ» ወይም «ሰይጣን» በመባል የታወቀውና ዓለምን ሁሉ የሚያሳስተው የቀድሞው እባብ ነው። ዘንዶው ጭፍርቹ ከሆኑት መላእክት ጋር ወደ ምድር ተጣለ።

¹⁰ከዚህ በኋላ አንድ ታላቅ ድምፅ ከሰማይ እንዲህ ሲል አስተጋባ፤ «አሁን ማዳንና ኃይል፣ መንግሥትም የአምላካችን ሆኖ አልፎ ሥልጣንም ለክርስቶስ ተሰጥቷል። ምክንያቱም ወንድሞቻችንን ቀንና ሌሊት

በእግዚአብሔር ፊት የሚያሳጣቸው ከሳሽ ወድቋል።¹¹ በበጉ ደም ኃይልና በሚመሰክሩት ቃል ከሳሻቸውን ድል አድርገውታል። በእምነታቸው ምክንያት ሞት ሳይበግራቸው ሕይወታቸውን መሥዋዕት አድርገዋል።¹² ስለዚህ ሰማይና በውስጥ የምትኖሩ ሁሉ ደስ ይበላችሁ። በምድርና በባሕር የምትኖሩ ግን ወዮላችሁ። ዲያብሎስ ጥቂት ጊዜ ብቻ እንደቀረው ስለሚያውቅ በቁጣ ወደ እናንተ ወርዶአል።

¹³ ዘንዶው ወደ ምድር ከተጣለ በኋላ፣ ወንድ ልጅ የወለደችውን ሴት ማሳደድ ጀመረ።¹⁴ ሴቲቱ ከዘንዶው አምልጣ ለሦስት ዓመት ተኩል ወደምትኖርበት በረሃ እንድትበር የትልቁ ንስር ክንፎች ተሰጧት።

¹⁵ ዘንዶው ሴትየዋን ለመያዝ አሳደዳት፣ እንደ ወንዝ የሚጉርፍ ውኃ ከአፉ በመትፋት ጠልፎ ሊያጠፋት ሞከረ።¹⁶ ይሁን እንጂ ምድር ሴትየዋን በመርዳት አፍዋን ከፍታ ከዘንዶው የሚወጣውን ጅረት ዋጠች።¹⁷ ዘንዶው ሴቲቱን ለመያዝ ባለመቻሉ ተናዶ፣ የእግዚአብሔርን ትእዛዝት የሚጠብቁትንና ስለ ኢየሱስ የሚመሰክሩትን፣ የቀሩትን የሴትየዋን ልጆች ለማጥቃት ቆርጦ ተነሣ። በባሕር ዳር በሚገኝ በአሸዋማ ሥፍራ ላይ ቆሞ እድብቶ ይጠብቅ ጀመር።

ምዕራፍ 13

¹ ከዚያም አሥር ቀንዶችና ሰባት ራሶች ፣ በቀንዶቹም ላይ አሥር ዘውድ የጫነ አውሬ ከባሕር ሲወጣ አየሁ። በሰባቱ ራሶች በእያንዳንዳቸው ላይ እግዚአብሔርን የሚሳደቡ ጽሑፎች ተጽፈው ነበር።² ይህ አውሬ ቅርጹ ነብር ሲመስል፣ እግሮቹ የድብ፣ አፉም የአንበሳ ይመስል ነበር። ዘንዶውም ስዚህ አውሬ ኃይሉን ፣ ዙፋኑንና ሥልጣኑን ሰጠው።

³ አውሬው ፣ ከሰባቱ ራሶቹ በአንዱ ላይ ለሞት የሚያደርስ ቁስል ነበረበት። ቁስሉም ወዲያው ዳነለት። የዚህ ዓለም ሕዝቦችም በቁስሉ መዳን በመደነቅ አውሬውን መከተል ጀመሩ።⁴ ለአውሬው ሥልጣን ለሰጠው ዘንዶም ሰገዱለት። «አውሬውን ሊስተካከል የሚችል ማን ነው? ማንስ ሊቋቋመው ይችላል?» እያሉ አውሬውን ማምለክ ያዙ።

⁵ አውሬው እግዚአብሔርን እንዲሳደብና ለአርባ ሁለት ወራት የፈለገውን ነገር ሁሉ

እንዲያደርግ የሚያስችለውን ሥልጣን ከዘንዶው ተቀበለ።⁶ ስለዚህ እግዚአብሔርን ፣ የእግዚአብሔርን ስምና መቅደሱን ፣ በሰማይ የሚኖሩትንም ሁሉ በስድብ አዋረደ።⁷ እንዲሁም የእግዚአብሔርን ስሞች እንዲወጋና እንዲያሸንፋቸው ፣ የምድርንም ነዋሪዎች ሁሉ እንዲገዛ ሥልጣን ተሰጠው።⁸ ዓለም ሲፈጠር ጀምሮ ፣ በታሪደው በግ የሕይወት መጽሐፍ ውስጥ ስሞቻቸው ያልተጻፉ ሰዎች ሁሉ ለአውሬው ይሰግዱለታል።

⁹ መስማት የሚችል የልቦና ጆሮ ያለው ይሰማ።¹⁰ ለእሥር የተወሰኑት የእግዚአብሔር ሰዎች ይታሠራሉ። ለሞት የተወሰኑትም ይገደላሉ። የቅዱሳን ትዕግሥትና ታማኝነት የሚፈተነው በዚያን የመከራና የጭንቀት ጊዜ ነው።

¹¹ ቀጥሎም የበግ ቀንዶች የሚመስሉ ሁለት ቀንዶች ያሉትና እንደ ዘንዶ የሚናገር ሌላ አውሬ ከምድር ሲወጣ አየሁ።¹² ይህ አውሬ ከመጀመሪያው አውሬ በሚያገኘው ሥልጣን ተግባሩን ያከናውናል። ለሞት ከሚያደርስ ቁስል የዳነውን የመጀመሪያውን አውሬ ሰዎች ሁሉ እንዲያመልኩት ያደርጋል።¹³ ሰዎች እያዩት ከሰማይ እሳት እስኪያወርድ ድረስ አሰደናቂ ተአምራትን ይሠራል።¹⁴ ከመጀመሪያው አውሬ ከተቀበለው ሥልጣን የተነሣ በሚያደርጋቸው ምልክቶች፣ በምድር የሚኖሩትን ሁሉ ያሳስታል። በሰይፍ ቆስሎ ሳለ በሕይወት ሊኖር ለቻለው ለመጀመሪያው አውሬ ክብር ፣ ሐውልት እንዲሠራለት ያደርጋል።¹⁵ ይህ የኋለኛው አውሬ ለሐውልቱ የሕይወት እስትንፋስ እንዲሰጠውም ሥልጣን ይቀበላል። ይኸውም ሐውልቱ መናገር እንዲችልና ለእርሱም የማይሰግዱለት ሁሉ እንዲገደሉ ትእዛዝ ለመስጠት ነው።

¹⁶ ከዚህም ሌላ የኋለኛው አውሬ ታናና ሾችንና ታላላቆችን ፣ ሀብታሞችንና ድሆችን ፣ ጌታዎችንና አገልጋዮችን ፣ በቀኝ እጃቸው ወይም በግምባራቸው ላይ የመጀመሪያውን አውሬ ምልክት እንዲያደርጉ ፣ ያስገድዳል።¹⁷ የአውሬው ስም ወይም የስሙ መለያ ቁጥር የሌለው ሰው ፣ ምንም ነገር መግዛትም ሆነ መሸጥ አይፈቀድለትም።¹⁸ ይህንን የአውሬውን ምልክት እንቆቅልሽ ለመፍታት ጥበብና እውቀት ይጠይቃል። ጥበብና እውቀት ያለው ትርጉሙን መርምሮ ይድረስበት። የአውሬውን ስም የያዘው መለያ ቁጥር ስድስት መቶ ስድሳ ስድስት (666) ነው።

ምዕራፍ 14

¹ ከዚህ በኋላ በጉን በጽዮን ተራራ ላይ ቆሞ አየሁ። ከእርሱ ጋር የራሱና የላባቱ ስም በግምባራቸው ላይ የተጻፈባቸው እንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ሰዎች ነበሩ።

² ከሰማይ እንደ ታላቅ ፏፏቴና እንደ ነጐ ድገድ የሚያስተጋባ ድምፅ ሰማሁ። የሰማ ሁት ድምፅ ፣ መዘምራን በበገና ታጅበው እንደሚያሰሙት ዜማ ይመስል ነበር።

³ አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ አባላት ያሉት ይህ ታላቅ ሠራዊት በዙፋኑ፣ በአራቱ እንስሳትና በሃያ አራቱ ሽማግሌዎች ፊት ቆሞ ፣ ከዚህ ቀደም ተሰምቶ የማያውቅ አዲስ ዜማ አሰማ። ይህንንም ዜማ ከእነዚህ ከምድር ከተዋጁት ከመቶ አርባ አራት ሺው በቀር ማንም ሊዘምረው አይችልም።

⁴ እነዚህ ከሌሎች ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙ ነት ያልፈጸሙ ድንግሎች፣ በጉንም ወደሚ ሄድበት ሁሉ የሚከተሉና ከሰዎች መካከል ተዋጅተው የእግዚአብሔርና የበጎ እንዲ ሆኑ የተመረጡ የመጀመሪያ ፍሬዎች ናቸው። ⁵ እነርሱም ምንም ዓይነት ቅጥፈት ያልፈጸሙና ነቀፋ የሌላባቸው ናቸው።

⁶ አንድ ሌላ መልአክ በምድር ላይ ለሚ ኖር ሕዝብ ሁሉ የሚነገር የዘላለም ወንጌል ይዞ በሰማይ ሲበር አየሁ። ⁷ ድምፁንም ከፍ አድርጎ ፣ «እግዚአብሔርን ፍሩ ፣ ክብርም ስጡት። ሰማይን፣ ምድርን፣ ባሕርንና የውኃ ምንጮችን ለፈጠረው አምላክ ስንዱለት። ምክንያቱም እርሱ ፍርድ የሚሰጥበት ጊዜ ደርሷልና» ይል ነበር።

⁸ ቀጥሎም ሌላ ሁለተኛ መልአክ ፣ «የዓ ለምን ሕዝቦች ሁሉ ከረከሰው ከዝሙትዎ የወይን ጠጅ ያጠጣች ፣ ታላቂቱ ባቢሎን ወደቀች! ወደቀች!» እያለ የመጀመሪያ ውን መልአክ ይከተለው ነበር።

⁹ ሌላም ሦስተኛ መልአክ ደግሞ እንዲህ እያለ ተከተላቸው ፣ «ለአውሬውና ለሐው ልቱ የሚሰግድ፣ ምልክቱ በግምባሩ ወይም በእጁ ላይ እንዲታተም የሚፈቅድ፣ ¹⁰ የእ ግዚአብሔርን የቁጣ ወይን ይጠጣል። ይህም ወይን ምንም ነገር ሳይቀላቀልበት በእግዚአብሔር የቁጣ ጽዋ ተሞልቶ ተቀ ምጦአል። ይህን የሚያደርግ ሁሉ በቅዱ ሳን መላእክትና በበጎ ፊት በእሳትና በዲን ይቃጠላል። ¹¹ ለአውሬውና ለሐውልቱ የሰ ገዱ ፣ የሰሙም ምልክት የታተመባቸው ሁሉ ቀንና ሌሊት ያለ ዕርፍት ይሠቃ ያሉ። የሥቃያቸውም ጨስ ለዘላለም

ሲጠሰ ይኖራል።» ¹² ይህም የእግዚአብሔርን ትእዛዝ የሚ ጠብቁትንና ለኢየሱስም ታማኝ የሆኑትን የእግዚአብሔር ሰዎች የበለጠ ጽናትና ትዕ ግሥት እንዲኖራቸው ይገፋፋቸዋል።

¹³ ከሰማይ ፣ «ከእንግዲህ ወዲህ በጌታ ያላቸውን እምነት እንደ ያዙ የሚሞቱ የተ ባረኩ ናቸው ብለህ ጻፍ» የሚል ድምፅ ሰማሁ። የእግዚአብሔርም መንፈስ ፣ «አዎን፣ የተባረኩ ናቸው፣ ምክንያቱም ከድ ካማቸው ሁሉ ያርፋሉ። የሠሩትም መል ካም ምግባር ይከተላቸዋል» አለ።

¹⁴ ከዚህ በኋላ የሰውን ልጅ የሚመስል በነጭ ደመና ላይ ተቀምጦ አየሁ። እርሱም በራሱ ላይ የወርቅ ዘውድ ደፍቶ፣ በእጁ ስለ ታም ማጭድ ይዞ ነበር።

¹⁵ ሌላ መልአክ ከመቅደስ ወጥቶ ድም ፁን ከፍ በማድረግ በነጭ ደመና ላይ የተቀ መጠውን፣ «በምድር ያለው መከር ለአጪዳ ደርሷል። ስለዚህ በማጭድህ እጨጠው» አለው። ¹⁶ በደመና ላይ የተቀመጠውም ማጭዱን ወደ ምድር ሰንዘረ ፣ መከሩንም አጨደ።

¹⁷ ከዚህ በኋላ አንድ ስለታም ማጭድ የያዘ መልአክ በሰማይ ካለው መቅደስ ወጣ።

¹⁸ ቀጥሎም ዓለምን በእሳት ለማጥፋት ሥልጣን የተሰጠው ሌላ መልአክ፣ ከመሠዊ ያው ወጣና ድምፁን ከፍ አድርጎ ስለታም ማጭድ የያዘውን መልአክ እንዲህ አለው፣ «የወይን ፍሬ ለመቆረጥ ደርሷልና ማጭድ ሆን ወደ ምድር ሰንዘረህ የወይኑን ፍሬ ቁረጥ» አለው። ¹⁹ መልአኩም ማጭዱን ሰንዘረ በምድር ላይ በቅሎ ያሸተውን የወ ይን ፍሬ እየቆረጠ ወደ እግዚአብሔር ቁጣ መጭመቂያ ውስጥ ጣለው። ²⁰ ወይትም ከከ ተማው ውጭ በሚገኘው የወይን መጭመ ቂያ ውስጥ ገብቶ ተጨመቀ። ከፍታው እስከ ፈረስ ልንም የሚደርስ፣ ርቀቱ ሦስት መቶ ኪሎሜትር የሚሆን ደም ከመጭመቂ ያው ውስጥ ወጥቶ ይጉርፍ ጀመር።

ምዕራፍ 15

¹ ሌላ ታላቅ አስደናቂ ምልክት በሰማይ ታየኝ። የእግዚአብሔር የመጨረሻ የቁጣ መቅሰፍት ያለበት ሰዓት ጽዋ የያዙ ሰዓት መላእክት አየሁ። ይህም ትርጓሜት «የመ ጨረሻ መቅሰፍት» የተባለበት ምክንያት፣ የእግዚአብሔር ቁጣ ማከተሚያ በመሆኑ ነው።

² ከዚያም እንደ እሳት የሚንቀለቀል የመስተዋት ባሕር የሚመስል ነገር ተገጣልሎ አየሁ። በአጠገቡም፣ አውሬውንና ሐውልቱን ድል ያደረጉት፣ ምልክቱንና ቁጥሩን አንቀበልም ያሉት ሁሉ፣ ከእግዚአብሔር የተሰጣቸውን በገና ይዘው ቆመው ነበር።

³⁻⁴ እነርሱም፣ የእግዚአብሔርን አገልጋይ የሙሴን መዝሙር፣ እንዲሁም የበጉን መዝሙር እንዲህ እያሉ ይዘምሩ ነበር።

«ሁሉን የምትገዛ ጌታ አምላክ ሆይ ሥራህ ታላቅና ድንቅ ነው። መንገድህ ትክክልና እውነት ነው። አንተ የሕዝቦች ሁሉ ንጉሥ ነህ። ጌታ ሆይ፣ አንተን የማይፈራ ማን ነው? ስምህንስ የማያከብር የት ይገኛል? አንተ ብቻ ቅዱስ ነህ ሕዝብ ሁሉ ወደ አንተ ይመጣል፤ ያሰግድልሃልም ምክንያቱም ጽድቅ የተሞላበት ሥራህ ተገልጧልና።»

⁵ ከዚህ በኋላ በሰማይ ያለው ቤተ መቅደስ፣ ይኸውም የምስክሩ ድንኳን፣ ወለል ብሎ ሲከፈት አየሁ።

⁶ ሰባቱን መቅሰፍቶች የያዙት ሰባቱ መላእክት ከተልባ እግር የተሠራ ንጹሕ ነጭ ልብስ ለብሰው፣ ወገባቸውን በወርቅ መታጠቂያ ታጥቀው ከመቅደስ ወጡ። ⁷ ከአራቱ እንስሳት አንዱ ለእነዚህ ሰባት መላእክት ለዘላለም የሚኖረውን የሕያው እግዚአብሔርን ቁጣ የተሞሉ ሰባት የወርቅ ጽዋዎች ሰጣቸው። ⁸ መቅደሱንም የእግዚአብሔር ክብርና ኃይል ሞላው። ሰባቱ መላእክት ሰባቱን መቅሰፍቶች አፍሰሰው እስኪጨርሱ ማንም ወደ መቅደስ መግባት አልቻለም።

ምዕራፍ 16

¹ ከመቅደሱ ውስጥ፣ «ሂዳችሁ የእግዚአብሔር ቁጣ የሞላባቸውን ሰባቱን ጽዋዎች በምድር ላይ አፍሰሱ» የሚል ከፍተኛ ድምፅ ሰባቱን መላእክት ሲያዛቸው ሰማሁ።

² ወዲያው የመጀመሪያው መልአክ ከቤተ መቅደሱ ወጥቶ፣ በያዘው ጽዋ ውስጥ የነበረውን መቅሰፍት በምድር ላይ አፈሰሰ። ለአውሬው ሐውልት የሰገዱትና የሰሙን መለያ ቁጥር የተቀበሉት ሁሉ ክፉኛ በሚነዘንዝ ቁስል ተበከሉ።

³ ሁለተኛው መልአክ፣ በያዘው ጽዋ ውስጥ የነበረውን መቅሰፍት በባሕር ላይ አፈሰሰ። ባሕሩም እንደ ረጋ ደም ሆነ። በባሕር ውስጥ የሚኖሩ ፍጥረቶች ሁሉ ሞቱ።

⁴ ሦስተኛው መልአክ፣ በያዘው ጽዋ ውስጥ የነበረውን መቅሰፍት በወንዞችና በምንጮች ላይ አፈሰሰ። ወንዞችና ምንጮች ወደ ደም ተለወጡ። ⁵ በውኃዎች ላይ ሥልጣን የተሰጠው መልአክም፣ «ያለህና የነበርክ ቅዱስ ጌታ ሆይ፣ ፍርድህ ትክክልኛና እውነተኛ ነው። ⁶ እነዚህ ሰዎች የቅዱሳንንና የነቢያትን ደም አፍሰሰው ነበር። አንተም በአጸፋው ደም እንዲጠጡ አድርገህ ተገቢ የሆነ ፍርድ ሰጠሃቸው» አለ።

⁷ ወዲያውም ከመሠዊያው ውስጥ፣ «ሁሉን የምትገዛ ጌታ አምላክ ሆይ፣ አዎን፣ ፍርድህ ትክክልና እውነተኛ ነው» የሚል ድምፅ ሰማሁ።

⁸ አራተኛው መልአክ በያዘው ጽዋ ውስጥ የነበረውን መቅሰፍት በፀሐይ ላይ አፈሰሰ። ፀሐይም የነበራትን ግለት ከፈት ይልቅ በጣም ጨምራ ሰዎችን እንድታቃጥል ኃይል ተሰጣት። ⁹ ሰዎችም በፀሐይ ትኩሳት ተቃጠሉ። ነገር ግን በመቅሰፍቶቹ ላይ ሥልጣን የነበረውን የእግዚአብሔርን ስም ከመርገም በቀር፣ በንስሐ ተመልሰው የሚገባውን ክብር አልሰጡትም።

¹⁰ አምስተኛው መልአክ በያዘው ጽዋ ውስጥ የነበረውን መቅሰፍት፣ ከባሕር በወጣው አውሬ ዙፋን ላይ አፈሰሰ። የአውሬውም ግዛት በጨለማ ተሞጣች። ሰዎችም ሥቃይ ስለበረታባቸው ጥርሳቸውን ያፋጩ ጀመር። ¹¹ ከክፉ ሥራቸው ንስሐ ሊገቡ ግን አልፈለጉም። እንዲያውም ስለ ደረሰባቸው ሥቃይና ስለ ወረራቸው ቁስል እግዚአብሔርን ይረግሙ ነበር።

¹² ስድስተኛው መልአክ፣ በያዘው ጽዋ ውስጥ የነበረውን መቅሰፍት ኤፍራጥስ በተባለው ታላቅ ወንዝ ላይ አፈሰሰ። የምሥራቅ ነገሥታት ያለ ምንም ችግር ከነሠራዊቶቻቸው መዝመት ይችሉ ዘንድ ወንዙ ደረቀ። ¹³ ከዚያም ከዘንድው አፍ፣ ከአውሬው አፍና ከሐሰተኛው ነቢይ አፍ እንቁራሪት የመሰሉ ሦስት ርኩሳን መናፍስት ሲወጡ አየሁ። ¹⁴ እነዚህም ተአምራት መሥራት የሚችሉ ርኩሳን መናፍስት፣ የዓለምን መንግሥታት አከማችተው በኃያሉ በእግዚአብሔር ቀን ጦርነት እንዲያነሡ ያግባቧቸው ጀመር።

¹⁵ «እነሆ እንደ ሌባ ሆኜ አመጣለሁ። ነገር ግን ከእንቅልፍ ነቅተው ልብሳቸውን ለብሰውና ተዘጋጅተው የሚጠብቁኝ የተባረኩ ናቸው። እነርሱ ራቁታቸውን እይሆ

ኑም። በአደባባይ ላይም አይዋረዱም።»

¹⁶ ርኩስ መንፈሶቹም የዓለም መንግሥታትን ጦር። «ካተት ሠራዊት» አሰኝተው በዕብራይስጥ ቋንቋ። «አርማኒዶን» በተባለው ሥፍራ አከማቹ።

¹⁷ ከዚህ በኋላ ሰባተኛው መልአክ በያዘው ጽዋ ውስጥ የነበረውን መቅሰፍት በእየር ላይ አፈሰሰ። በዚህ ጊዜ በቤተ መቅደሱ ውስጥ ካለው ዙፋን። «ተፈጸመ!» የሚል ኃይል ድምፅ ተሰማ። ¹⁸ ወዲያውም የመብረቅና የነጉድጓድ ድምፅ አስተጋባ። ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ ታይቶም ተሰምቶም የማይታወቅ ታላቅ የምድር መናወጥ ሆነ። ¹⁹ ታላቁቱም ከተማ ከሦስት ቦታ ተከፈለች። በዓለም የሚገኙ ትልልቅ ከተሞችም በመሬቱ መናወጥ ምክንያት ፈራረሱ። እግዚአብሔር የታላቁቱን ባቢሎን ኃጢአት አስታውሶ በቁጣው ወይን የተሞላውን ጽዋ ሰጣት። ²⁰ ደቡቶች ከዓይን ጠፉ፤ ተራራዎችም እንደ ሜዳ ተዘረጉ። ²¹ ከሰማይም እያንዳንዳቸው አርባ ኪሎ የሚመዝኑ የበረዶ ኳሶች በሰዎች ላይ ይወርዱ ጀመር። ሥቃዩ ከባድ ነበርና ሰዎችም በወረደው ከባድ በረዶ ምክንያት እግዚአብሔርን ተራገሙ።

ምዕራፍ 17

¹ ሰባቱን መቅሰፍቶች በምድር ላይ ካፈሰሱት ሰባት መላእክት አንዱ። ወደ እኔ ጠጋብሎ እንዲህ አለኝ፤ «ወደዚህ ና፤ በብዙው ኃዎች ላይ የተቀመጠችውን የታወቀችውን አመንዝራ ሴት የመጨረሻ ፍርድ አሳይሃለሁ። ² የዓለም መንግሥታት መሪዎች ሁሉ ከእርስዋ ጋር አመንዝረዋል። ሰዎችም ከዝሙትዋ ወይን ጠጅ ጠጥተው ሰክረዋል።»

³ ቀጥሎ መልአኩ በመንፈስ ወደ በረሃ ወሰደኝና በቀይ አውሬ ላይ የተቀመጠችውን ሴት አሳየኝ። ይህች ሴት የተቀመጠችበት አውሬ ሰባት ራሶችና አሥር ቀንዶች ነበሩት። በራሶቹም ላይ እግዚአብሔርን የሚሳደቡ ብዙ ጽሑፎች ይታያሉ።

⁴ ሴቲቱ ቀይና ሐምራዊ ልብስ ለብሳ። በወርቅ። በዕንቁና በከበሩ ድንጋዮችም አጊጣ ነበር። በአጸያፊ ሥራዎችዋና በዝሙት ርኩሰቶቿ የተሞላ የወርቅ ጽዋ በእጅዋ ይዛ ነበር። ⁵ በግምባርዋም ላይ፤ «ታላቁት ባቢሎን! በመላው ዓለም የሚኖሩ የአመንዝሮችና የምድር ርኩሰቶች ሁሉ እናት» የሚል ምሥጢራዊ ጽሑፍ ተጽፎ ነበር።

⁶ እኔም ይህች ሴት ባሰገደለቻቸው በሰማዕታትም በኢየሱስ ምስክሮች ደም ሰከራ በማየቱ። በመገረም ትኩር ብዬ ተመለከትኳት።

⁷ መልአኩ ግን የሚከተለውን ተናገረኝ፤ «እንዲህ የሚያስገርምህ ምንድን ነው? ሴቲቱ ማን እንደሆነች። የተቀመጠችበትም ሰባት ራሶችና አሥር ቀንዶች ያሉት አውሬ ምን እንደሆነ ምሥጢሩን እነግርሃለሁ። ⁸ ይህ የምታየው አውሬ በሕይወት ይኖር ነበር። አሁን ግን በሕይወት የለም። ይሁን እንጂ በቅርቡ ካለበት ከጥልቁ ጉድጓድ ይወጣል። ወደ ጥፋትም ይወርዳል። ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ ስማቸው በሕይወት መጽሐፍ ያልተጻፈ ሰዎች። ይህ አውሬ አስቀድሞ እንደነበረ። በኋላ እንደሌለ። አሁን ደግሞ እንደገና በሕይወት እንደሚኖር ሲያዩ ይደነቃሉ።»

⁹ «ይህንን ምሥጢር ለመረዳት የምነግርህን በጥምና አድምጥ። የአውሬው ሰባት ራሶች ሴቲቱ የምትኖርባቸው ሰባት ኮረብቶች ናቸው። ¹⁰ በተጨማሪም ሰባቱ ራሶች ሰባት ነገሥታት ናቸው። ከሰባቱ ነገሥታት መካከል አምስቱ ከዚህ በፊት አልፈዋል። አንዱ በሥልጣን ላይ ይገኛል። አንደኛው ደግሞ ወደ ፊት ይነግሣል። ይሁን እንጂ በሥልጣን ላይ የሚቆየው ለጥቂት ጊዜ ብቻ ነው። ¹¹ ሞቶ የነበረው ቀዩ አውሬ ስምንተኛው ንጉሥ ነው። እርሱ ከሰባቱ አንዱ ነው፤ በኋላም ወደ መጨረሻ ጥፋቱ ይወርዳል። ¹² ያየሃቸው አሥር ቀንዶች ገና በሥልጣን ላይ ያልተቀመጡት አሥር ነገሥታት ናቸው። ነገር ግን እነርሱ ከአውሬው ጋር ለአንድ ሰዓት በሥልጣን ላይ ይቀመጣሉ። ¹³ አንድ ዓይነት ዓላማ ስላላቸው ሥልጣናቸውንና ኃይላቸውንም ለአውሬው አሳልፈው ይሰጡታል። ¹⁴ እነዚህም ነገሥታት በኅብረት ሆነው በጉን ይውላሉ። ነገር ግን በጉ የጌቶች ጌታና የነገሥታት ንጉሥ በመሆኑ። ድል ያደርጋቸዋል። ከዓለም የተጠሩ። የተመረጡና የታመኑ የበጉ ተከታዮችም፤ ከበጉ ጎን ይቆማሉ።»

¹⁵ ቀጥሎም መልአኩ እንዲህ አለኝ፤ «ሴቲቱ ተቀምጣበት ያየኸው ውኃ ከየሕዝቡ። ከየቋንቋውና ከየወገኑ የተውጣጡ ሰዎች ምላሴ ነው።»

¹⁶ «ቀዩ አውሬና ያየሃቸው አሥር ቀንዶች አመንዝራይቱን ሴት ስለሚጠሉአት ይወንታል። ራቂቷንም ያስቀሩአታል። ሥጋዋንም ይበሉታል። በእሳትም ያቃጧታል።»

17 እንዲህ የሆነበትም ምክንያት፣ እግዚአብሔር የተናገረው ቃል እስኪፈጸም ድረስ አሳባቸውን አንድ አድርገው የአገዛዝ ሥልጣናቸውን ለእውራው ለመስጠት እንዲሰማሙ፣ የእግዚአብሔር እቅድ በመሆኑ ነው።¹⁸ ያየሃትም ሴት የዓለምን ነገሥታት አሽቆጥቁጣ የምትገዛዋ የታላቂቱ ከተማ ምሳሌ ናት።»

ምዕራፍ 18

1 ከዚህ በኋላ ታላቅ ሥልጣን ያለው ሌላ መልአክ ከሰማይ ሲወርድ አየሁ። ከክብሩም የተነሣ ምድር በብርሃን ተጥለቀለቀች።² መልአኩም ድምፁን ከፍ አድርጎ፣ «ታላቂቱ ባቢሎን ወደቀች፣ ወደቀች! የአጋንንት መሰብሰቢያ፣ የርኩሳን መናፍስት ሁሉ መኖሪያና የአጸያፊ አእዋፍ ሁሉ መጠጊያ ሆነች።³ የዓለም ሕዝቦች በሙሉ ከዝሙት ጽዋዋ ጠጥተው ሰከረዋል። የምድር ነገሥታት ከእርሷ ጋር አመንዝረዋል። የምድር ሀብታሞችም በኃይልዋና በምችትዋ ተንደላቀዋል።» ሲል ጮኸ።

4 በዚህ ጊዜ ከሰማይ እንዲህ የሚል ሌላ ድምፅ ሰማሁ፣ «ሕዝቤ ሆይ፣ ከእርሷ ጋር አብራችሁ እንዳትቀጡ፣ የባቢሎን ኃጢአት ተባባሪዎች አትሁኑ! ከእርሱም ሸሽታችሁ ወጡ።⁵ ምክንያቱም ኃጢአትዎ እስከ ሰማይ ድረስ ተከምርዳል። እግዚአብሔርም ያደረገችውን ዓመፅ ተመልከቶአል።⁶ እንደ ሥራዋ መጠን መልሱላት፣ ላደረገችውም እጥፍን ክፈሏት። የቀላቀለችውንም ጽዋ እጥፍ ኃይለኛ አድርጉባት።⁷ በደስታና በምችት ትኖር ነበር። አሁን ግን ሥቃይና ገዘን ትቀበላለች። በልብዋ፣ «እኔ ንግሥት ነኝ፤ የማንም መበለት አይደለሁም፤ ገዘንም አይነካኝም» ብላ ታስባለች።⁸ ስለዚህ በአንድ ቀን ሞት፣ ገዘንና ረሃብ ያጠፋለታል። የሚፈርድባት ጌታ እግዚአብሔር ብርቱ ስለሆነ በእሳት ትቃጠላለች።»

9 ከባቢሎን ጋር ያመነዘሩ የዓለም መንግሥታት መሪዎች፣ ባቢሎን ስትቃጠልና ስትጨስ ሲያዩ ስቅስቅ ብለው ያለቅሱላታል።¹⁰ ሥቃይዋን በማየታቸው በሩቅ ቆመው፣ «ከእንግዲህ የባቢሎን ነገር አከተመ። ያደኝ የመሰለች ታላቅ ከተማ እንዲህ በአንድ ሰዓት ውስጥ ትውደም? ወይ ባቢሎን!» እያሉ ሙሾ ያወርዱላታል።

11 የዓለም ነጋዴዎችም በባቢሎን መጥፋት የተነሣ ሸቀጣ ሸቀጣቸውን የሚገዛቸው ባለመኖሩ ያዝናሉ፤ ያለቅሳሉም።

12 ወርቅ፣ ብር፣ የከበረ ድንጋይ፣ ዕንቁ፣ ከተልባ እግርና ከሐር የተሠራ ጨርቃ ጨርቅ፣ የሚሸተት እንጨት፣ ከዝሆን ጥርስ የተሠራ ዕቃና ከእንጨት፣ ከናስ፣ ከብረትና ከዕብነ በረድ የተሠሩ ልዩ ልዩ ዕቃዎች፣¹³ ቀረፋ፣ ቅመም፣ ሽቶ፣ ቅባት፣ ዕጣን፣ የወይን ጠጅ፣ ዘይት፣ ዱቄትና ጥራጥራ፣ ከብቶች በጎች፣ ፈረሶች፣ ሠረገላዎች፣ ሎሌዎችና የሰው ነፍስ እንኳን ሳይቀር የምትገዛ፣ ደም በኛቸው ባቢሎን ነበረች።

14 ነጋዴዎቹም፣ «ትወጃያቸው የነበሩት የቅንጦት ዕቃዎች ሁሉ ቀሩ። ቀድሞ የነበረሽ ክብርና ሞገስ ዘበት ሆነ። የቀድሞው ክብርሽ ሁለተኛ አይመለስም!» እያሉ ያዝናሉ።

15 እነዚያ ሸቀጣ ሸቀጥ ለእርሱም በመሸጥ የከበሩት ነጋዴዎች በሩቅ ቆመው እያለቀሱና፣¹⁶ «እረ ወየው! ውብና ስስቀይ፣ ሐምራዊ፣ ሐር የለበሰች፣ በወርቅ፣ በከበረ ድንጋይና በዕንቁዎች ያጌጠች ሴት ወይ ዘር፣ የምትመስለዋ ታላቂቱ ከተማ፣¹⁷ ያሁሉ ሀብቷና ግርማዋ በአንድ ሰዓት እንዳልነበረ ሆነ!» እያሉ ያዝኑላታል። የመርከብ አዛዦች፣ በመርከብ ተሳፍረው የሚሄዱ መንገደኞች የመርከብ ነጃዎችና ነጋዴዎች ሁሉ በሩቅ ሆነው።¹⁸ ባቢሎን ስትቃጠልና ስትጨስ ሲያዩ፣ «ዋ፣ እንደ ባቢሎን ያለ ታላቅ ከተማ የት ይገኛል?» እያሉ አዘኑ።¹⁹ ገዘናቸውን ለመግለጽ አባራ በራሳቸው ላይ እየነሰነሱና እያለቀሱ፣ «ወየው ታላቂቱ ከተማ ባቢሎን! በአንድ ሰዓት ውስጥ እንዳልነበረች ሆነች! ከታላቅ ሀብቷ እኛን መርከበኞቹን አካፍላን ሀብታም ያደረገችን ታላቅ ከተማ ነበረች!» አሉ።

20 ነገር ግን ሰማያት ሆይ፣ ደስ ይበላችሁ፤ እናንተ ቅዱሳን፣ ሐዋርያትና ነቢያት ሆይ፣ ደስ ይበላችሁ፤ እግዚአብሔር በእናንተ ላይ ሰላደረሰችው ክፉ ሁሉ በባቢሎን ላይ ፈርዶባታል፤ ፍትሕ እንድታገኙም አድርጓል።

21 ከዚህ በኋላ አንድ ብርቱ መልአክ ከባድ የወፍጮ መጅ የመሰለ ድንጋይ እነሳና ወደ ባሕር ወርውሮ እንዲህ አለ፣ «ታላቂቱ የባቢሎን ከተማ እንደዚህ ተገፍታ ትውድቃለች! ለዘላለምም ትጠፋለች።²² ከእንግዲህ ወዲህ በእርሱም ውስጥ ምንም ዓይነት የበገና መቺዎች፣ የአዝማሪዎች፣ የዋሽንት ተሜዋቸችና የጥሩንባ ነፈዎች ድምፅ አይሰማም። የእጅ ሥራዎችን የሚሠሩ ብልሃተኛ ሰው ከእንግዲህ በክልልሽ

ውስጥ አይገኝም። የወፍጮ ድምፅም ዳግ መኛ አይሰማብሽም።²³ ከእንግዲህ ምንም ዓይነት ብርሃን አይበራብሽም። የሙሽራ ወይም የሙሽሪት ድምፅ አይሰማብሽም። ነጋዴዎችሽ የዓለም ታላላቅ ሰዎች ነበሩ። በአስማትሽም የዓለምን ሕዝቦች ሁሉ አላሰ ተሽ ነበር።²⁴ በእርሷም ውስጥ የነቢያትና የቅዱሳን እንዲሁም በምድር የተገደሉት ሁሉ ደም ተገኝቷል።»

ምዕራፍ 19

¹ ከዚህ በኋላ የብዙ ሰዎች ድምፅ ከሰ ማይ እንዲህ ሲል ሰማሁ፤ «ሃሌ ሉያ! ድል + ከብር + ኃይልም የአምላካችን ነው።² እርሱ ትክክለኛና እውነተኛ ፈራጅ ነው። በዝሙትዋ ምድርን ያረከሰችውን ያቺን አመንገራ ፈርዶባታል። ስለ አገልጋዮቹም ደም ተበቅሏታል።»

³ እንደገናም + «ጌታ ይመስገን! ታላቂቱ ከተማ ስትቃጠል ጨስዋ ለዘላለም ወደ ላይ እየጨሰ ይወጣል» እያሉ ጮኹ።

⁴ ሃያ አራቱ ሽማግሌዎችና አራቱ እንስሳት በግምባራቸው ተደፍተው + «አሚን፤ እግዚአብሔር ይመስገን!» እያሉ በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠው ሰገዱለት።

⁵ ከዚህ በኋላ + «እናንተ የምትፈሩት አገልጋዮቹ ሁሉ ታናናሾችና ታላላቆች እግዚአብሔር አምላካችንን አመስግኑ» የሚል ድምፅ ከዙፋኑ ተሰማ።

⁶ ቀጥሎም እንደ ብዙ ሕዝብ ድምፅ + እንደ ውቅያኖስ ማዕበል + እንደ ብርቱ ነጉ ድጓድ የሚያስተጋባ ድምፅ እንዲህ ሲል ሰማሁ፤ «ሃሌ ሉያ + ሁሉን የሚገዛ ጌታ አምላካችን ይነግሣል።⁷ የበጎ ሠርግ ስለደረሰ + ሙሽራዋም ስለተዘጋጀች ደስ ይበለን፤ ሐሴትም የቅዱሳን መልካም የግባር ምሳሌ የሆነውን ከተልባ እግር የተሠራ ነጭና ንጹሕ የሙሽራ ልብስ እንድትለብስ ተሰጣች።»

⁸ ከዚህ በኋላ መልአኩ + «ወደ በጉ ሠርግ የተጠሩ የተባረኩ ናችው» ብለህ ጻፍ» አለኝ። ቀጥሎም + «ይህ የእግዚአብሔር እውነተኛ ቃል ነው» አለኝ።

¹⁰ እኔም ልሰግድለት ከእግሩ ሥር ተደፋሁ። እርሱ ግን + «ተው + ተው! ለእኔ አትሰገድ! እኔ እንደ አንተና እንደ ሌሎቹ ስለኢየሱስ የሚመስክሩ ወንድሞችህ + የእግዚአብሔር አገልጋይ ነኝ። መሰገድ የሚገባህ ለእግዚአብሔር ብቻ ነው። ነቢያትን በትን

ቢት መንፈስ የሚሞላችው በክርስቶስ የተገለጠው እውነት ነው» አለኝ።

¹¹ ከዚህ በኋላ ሰማያት ተከፍተው አንድ ነጭ ፈረስ አየሁ። በፈረሱ ላይ + «ታማኝና እውነተኛ» የሚባል ሰው ተቀምጦ ነበር። እርሱ በጽድቅ ይፈርዳል፤ ይዋጋልም።¹² ዓይኖቹ የእሳት ነበልባል ይመስላሉ። በራሱም ላይ ብዙ ዘውድ ደፍቶ ነበር። በግምባራም ላይ ከእርሱ በቀር ማንም የማያውቀው ስም ተጽፎ ነበር።¹³ እንዲሁም በደም የተነከረ ልብስ ለብሶላል። ስሙም + «የእግዚአብሔር ቃል» ይባላል።¹⁴ የሰማይም ሠራዊት ከተልባ እግር የተሠራ ነጭና ንጹሕ ልብስ ለብሰው በነጭጭ ፈረሶች ላይ ተቀምጠው ተከትለውታል።

¹⁵ ከአፉም ሕዝቦችን የሚመታበት ስለታም ሰይፍ ይወጣል። በብረትም በትር ይገዛቸዋል። የእግዚአብሔርንም የቁጣ ወይን መጭመቂያ ይረግጣል።¹⁶ በልብሱና በጭኑ ላይ + «የንጉሦች ንጉሥና የጌቶች ጌታ» የሚል ጽሑፍ ተጽፎበታል።

¹⁷ ቀጥሎም አንድ መልአክ በፀሐይ ላይ ቆሞ አየሁ። እርሱም ድምፁን ከፍ አድርጎ በሰማይ የሚበርሩትን ወፎች + «ወደ ታላቁ የእግዚአብሔር ግብዣ ኑ ተሰብስቡ!»¹⁸ የነገሥታትን ሥጋ + የጦር መሪዎችን ሥጋ + የጀግኖችን ሥጋ + የፈረሶችንና የፈረስ ጋላቢዎችን ሥጋ + የልዩ ልዩ ሰዎችን ሥጋ + የአገልጋዮችን + የጌቶችን + የትንቹን የትልቁንም ሥጋ ብሉ!» ሲል በጨኸት ጠራቸው።

¹⁹ ከዚህ በኋላ አውሬውና የዓለም መንግሥታት መሪዎች + የጦር ሠራዊቶቻቸውም በነጨ ፈረስ ላይ የተቀመጠውንና የእርሱን ሠራዊት ለመውጋት + ተሰብስበው አየሁ።

²⁰ አውሬውና በአውሬው ፊት ብዙ ተአምራት እያደረገ ሰዎች የአውሬውን ምልክት እንዲቀበሉና ለሐውልቱም እንዲሰግዱ የሚያሳስተው ሐሰተኛ ነቢይ ተያዙ። ሁለቱም በሕይወት እያሉ በዲን ወደሚቃጠል የእሳት ባሕር ተጣሉ።²¹ ከአውሬው ጋር ተሰልፈው የነበሩትም ሠራዊት በሙሉ በነጭ ፈረስ ላይ ከተቀመጠው አፍ በሚወጣው ስለታም ሰይፍ አለቁ። የሰማይም ወፎች ተሰብስበው ሥጋቸውን እስኪጠግቡ ድረስ በሉ።

ምዕራፍ 20

¹ የጥልቁን አዘቅት መከፈቻና ትልቅ ሰንሰለት የያዘ መልአክ ከሰማይ ሲወርድ አየሁ።² እርሱም + «ዲያብሎስ» ወይም

«ሰይጣን» የተባለውን ዘንዶ ፣ ያንን የድሮውን እባብ ይዞ ለሺህ ዓመት አሠረው።³ ሺህ ዓመት እስኪፈጸም ድረስ በዚያው እንዲቆይ ወደ ጥልቁ አዘቅት ውስጥ ጣለው። እንዳይወጣም ዘጋበትና በሩን በማጎተም አሸገው። መልአኩ ይህንን ያደረገውም ዲያብሎስ ሺው ዓመት እስኪፈጸም ድረስ ሕዝብን እንዳያሳስት ነበር። ነገር ግን ሺህ ዓመት ከተፈጸመ በኋላ ለአጭር ጊዜ ይፈታል።

⁴ ከዚህ በኋላ ዙፋኖችን አየሁ። በዙፋኖቹ ላይ ለመፍረድ ሥልጣን የተሰጣቸው ተቀምጠዋል። እንዲሁም ፣ ስለ እግዚአብሔር ቃልና ስለአያሱስ በመመስከራቸው ፣ አንገታቸው የተሰየረባቸውን ሰዎች ነፍስ አየሁ። እነርሱም ፣ ለአውሬውና ለሐውልቱ አልሰገዱም ፣ ምልክቱንም በግምባራቸው ወይም በእጃቸው አላደረጉም ነበር። እነርሱ ከሞት ተነሥተው ሺህ ዓመት ከክርስቶስ ጋር ነገሡ።

⁵ ይህ የመጀመሪያው ትንሣኤ ነው። የቀሩት ሙታን ግን ሺው ዓመት እስኪፈጸም ድረስ ከሞት አይነሡም።⁶ በመጀመሪያው ትንሣኤ ከሞት የሚነሡ የተባረኩና የተቀደሱ ናቸው። ሁለተኛው ሞት በእነርሱ ላይ ሥልጣን የለውም። እነርሱ የእግዚአብሔርና የክርስቶስ ካህናት ሆነው ከእርሱ ጋር ሺህ ዓመት ይነግሣሉ።

⁷ ሺው ዓመት ሲፈጸም ሰይጣን ከታሠረ በት ይፈታል። በአራቱ የዓለም ማዕዘን የሚኖሩትን ሕዝቦች ፣⁸ ነግና ማጎግን እያሳተ ፣ ለጦርነት ያስልፋቸዋል። የሠራዊታቸውም ቁጥር እንደ ባሕር አሸዋ የበዛ ይሆናል።⁹ እነርሱም በምድር ሁሉ ተሠራዊተው የእግዚአብሔርን ሕዝቦች ሠፈርና የእግዚአብሔርን ተወዳጅ ከተማ አያሩሳሌምን ይከባሉ። ነገር ግን እግዚአብሔር ከሰማይ እሳት አውርዶ ያጠፋቸዋል።

¹⁰ ያሳታቸው ዲያብሎስም እንደገና ይያዛል። አውሬውና ሐሰተኛው ነቢይ ወደ ተጣሉበት ወደ እሳት ባሕር ይጣላል። በዚያም ቀንና ሌሊት ከዘላለም እስከዘላለም ይሠቃያሉ።

¹¹ ቀጥሎም ትልቅ ነጭ ዙፋንና በዙፋኑም ላይ የተቀመጠውን አየሁ። ምድርና ሰማይም ከፊቱ ሸሹ፤ ሁለተኛው አልታዩም።¹² ታላላቆችና ታናናሾች ሙታንም ከሞት ተነሥተው በዙፋኑ ፊት ቆመው አየሁ። መጻሕፍት ተከፈቱ። እንዲሁም ፣ «የሕይወት መጽሐፍ» የተባለው ሌላ መጽ

ሐፍ ተከፈተ። ሙታንም እያንዳንዳቸው በመጻሕፍቱ ውስጥ ተጽፎ በተገኘው መሠረት ፣ እንደ ሥራቸው መጠን ተፈረደባቸው።¹³ ባሕርም በውስጡ ሰጥመው የነበሩትን ሙታን እስረከበ። ሞትና ሲኦልም ከሥልጣናቸው ሥር የነበሩትን ሙታን እስረከቡ። እያንዳንዱም ሰው እንደ ሥራው መጠን ተፈረደበት።¹⁴ ከዚህ በኋላ ሞትና ሲኦል ወደ እሳት ባሕር ውስጥ ተጣሉ። ይህ የእሳት ባሕር ሁለተኛው ሞት ነው።¹⁵ ስሙ በሕይወት መጽሐፍ ተጽፎ ያልተገኘ ማንኛውም ሰው ፣ ወደ እሳት ባሕር ውስጥ ተጣለ።

ምዕራፍ 21

¹ ከዚህ በኋላ አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር አየሁ። የመጀመሪያው ሰማይና የመጀመሪያው ምድር አልፈዋልና። ባሕርም ከእንግዲህ ወዲህ አይኖርም።² ቅድስቲቱ ከተማ አዲሲቷ ኢየሩሳሌም ፣ ባልዋን ለመገናኘት አሸብርቃ ብቅ እንደምትል ሙሽራ ፣ ከሰማይ ከእግዚአብሔር ዘንድ ስትወርድ አየሁ።

³ ከዙፋኑም አንድ ታላቅ ድምፅ ፣ «ከእንግዲህ ወዲያ የእግዚአብሔር መኖሪያ በሰዎች መካከል ይሆናል። እግዚአብሔር ከሰዎች ጋር ይኖራል፤ እነርሱም ሕዝቦቹ ይሆናሉ፤ እርሱም አምላካቸው ይሆናል።⁴ ከዓይኖቻቸው ላይ እንባቸውን ያብሳል። ከእንግዲህ ወዲያ ሞትም ፣ ኅዘንም ፣ ልቅሶም ፣ በሽታም አይኖርም። ምክንያቱም በአርጌው ሥርዓት ውስጥ የነበሩት እነዚህ ሁሉ ነገሮች ለዘላለም አልፈዋልና።»

⁵ በዙፋኑ ላይ የተቀመጠውም ፣ «እነሆ እኔ ሁሉን አዲስ አደርጋለሁ» አለ። ቀጥሎም እኔን እንዲህ አለኝ ፣ «ይህ የምንገርህ ቃል የታመነና እውነት ስለሆነ ጸፍ።⁶ እሁን ሁሉ ነገር ተፈጸመ። አልፋና አሜጋ ፣ የሁሉም ነገር መጀመሪያና መጨረሻ እኔ ነኝ። ለተጠማ ከሕይወት ውኃ ምንጭ በነፃ አጠጣዋለሁ።⁷ ድል የሚነሣ እነዚህን ሁሉ ይወርሳል። እኔም አምላክ እሆንዋለሁ፤ እርሱም ልጅ ይሆነኛል።⁸ ነገር ግን የፈረዎች ፣ የማያምኑ ፣ የርኩሶች ፣ የነፍስ ገዳዮች ፣ የአመንዝራዎች ፣ የአስማተኞች ፣ የጣዖት አምላኪዎችና የውሸተኞች ሁሉ የመጨረሻ ዕድል ፣ በዲን በሚቃጠለው የእሳት ባሕር ውስጥ መጣል ይሆናል። ሁለተኛው ሞት ማለትም ይህ ነው።»
⁹ የመጨረሻዎቹን ሰባት መቅሰፍቶች

ከያዙት ጽዋ ውስጥ ካፈሰሱት ሰባት መላእ ክት አንዱ ወደ እኔ ቀርቦ፣ «ወደዚህ ና፣ መሽራይቱን የበጉን ሚስት አሳይሃለሁ» አለኝ።¹⁰ በመንፈስም ወደ አንድ ከፍተኛ ተራራ ወሰደኝ፣ ቅድስቲቱን ከተማ ኢየሩሳሌምን ከሰማይ ከእግዚአብሔር ዘንድ ስትወርድ አሳየኝ።¹¹ እርሷም የእግዚአብሔርን ክብር ተዋልታ፣ «ኢያሰጲድ» እንደ ተባለው የከበረ ድንጋይ ታንጸባርቅና ታበራ ነበር።¹² አሥራ ሁለት በሮች ያሉት ታላቅና ረጅም የግንብ አጥር ነበራት። በአሥራ ሁለቱም በሮች ላይ የአሥራ ሁለቱ የአሥራ ኤል ነገዶች ስሞች ተጽፎባቸዋል። በአሥራ ሁለቱም በሮች መላእክት ቆመው ይጠብቃሉ።¹³ የከተማይቱ አጥር በምሥራቅ በኩል ሦስት፣ በሰሜን በኩል ሦስት፣ በደቡብ በኩል ሦስት፣ በምዕራብ በኩል ሦስት በሮች ነበሩት።¹⁴ የከተማይቱ አጥር በአሥራ ሁለት መሠረቶች ላይ የቆመ ነበር። በአሥራ ሁለቱ መሠረቶችም ላይ፣ የአሥራ ሁለቱ የበጉ ሐዋርያት ስሞች ተጽፎባቸዋል።

¹⁵ ከእኔ ጋር ይነጋገር የነበረው መልአክ የከተማይቱን ዙሪያ፣ በሮቿንና አጥሯን የሚላካበት የወርቅ ዘንግ ነበረው።¹⁶ ከተማይቱም ርዝመትዋና ስፋትዋ እኩል የሆነ ባለአራት ማዕዘን ነበረች። እርሱም ከተማይቱን በሚለካበት ጊዜ ርዝመትዋ ሁለት ሺህ አራት መቶ አሥራ አራት ኪሎ ሜትር ሆነ። ከፍታዋና ስፋትዋም ከርዝመትዋ ጋር እኩል ነበር።¹⁷ የግንቡም አጥር መልአኩ በሚጠቀምበት በሰው መለኪያ ሰባ ሁለት ሜትር ሆነ።¹⁸ የግንቡ አጥር የተሠራው፣ «ኢያሰጲድ» ከተባለው የከበረ ድንጋይ ነበር። ከተማይቱም እንደ መስተዋት ከጠራንጹ ወርቅ የተሠራች ነበረች።¹⁹ የከተማይቱ የግንብ አጥር መሠረት በሁሉ ዓይነት የከበረ ድንጋይ ያጌጠ ነበር። የመጀመሪያው መሠረት፣ «ኢያሰጲድ» ከተባለ የከበረ ድንጋይ፣ ሁለተኛው ከሰንጥር፣ ሦስተኛው ከኤልቄዶን፣ አራተኛው ከመረግድ፣²⁰ አምስተኛው ከሰርዶንክስ፣ ስድስተኛው ከሰርድዮን፣ ሰባተኛው ከክርስቲሎቢ፣ ስምንተኛው ከቢረሌ፣ ሠጠነኛው ከወራውሬ፣ አሥረኛው ከከርስጵራስ፣ አሥራ አንደኛው ከያክንት፣ አሥራ ሁለተኛው ከአሜቴስጢኖስ ነበር።²¹ አሥራ ሁለቱም በሮች አሥራ ሁለት ዕንቁዎች ነበሩ። እያንዳንዱም በር ከአንድ ዕንቁ የተሠራ ነበር። የከተማይቱ መንገድ የተሠራው መስተዋት ከሚመስል ጥሩ

ወርቅ ነበር።
²² ሁሉን የሚገዛ እግዚአብሔርና በጉ መቅደስ ስለሆኑ፣ በከተማይቱ ውስጥ ቤተ መቅደስ አይታይም።²³ የእግዚአብሔር ክብር ከተማይቱን በብርሃን ስለሚሞላት በጉም መብራትዋ ስለሆነ፣ የፀሐይ ወይም የጨረቃ ብርሃን አያስፈልጋትም።²⁴ ብርሃን ዋም ለሕዝቦች ሁሉ ያበራል። የምድርም ነገሥታት ክብራቸውን ወደ እርሱም ያመጣሉ።²⁵ በዚያም «ሌሊት» የሚባል ነገር የለም። የከተማይቱም በሮች ምን ጊዜም አይዘጉም።²⁶ የሕዝቦች ግርማና ክብር ወደ እርሱም ይገባል።²⁷ ርኩስ የሆነ ምንም ነገር አይገባባትም። አሳፋሪ ሥራ የሚፈጽሙ፣ ወይም ውሸተኞች ወደዚያች ከተማ አይገቡም። ወደ ከተማይቱ መግባት የሚችሉት በበጎ የሕይወት መጽሐፍ ውስጥ ስሞቻቸው የተጻፉ ብቻ ናቸው።

ምዕራፍ 22

¹ ከዚህ በኋላ መልአኩ ከእግዚአብሔርና ከበጉ ዙፋን የሚፈልቀውን እንደ መስተዋት የጠራውን የሕይወት ውኃ ወንዝ አሳየኝ።² ወንዙ በከተማይቱ መካከል ሰንጥቆ ያልፋል። በወንዙ ግራና ቀኝ በየወሩ አንድ ዓይነት፣ በዓመት ውስጥ አሥራ ሁለት የተለያዩ ዓይነት ፍሬዎች፣ የሚሰጥ የሕይወት ዛፍ ተተክሏል። የዛፉም ቅጠል ሕዝቦችን የሚፈውስ መድኃኒት ነበር።

³ ከተማይቱ ውስጥ ከፉ ነገር ዝር አይላባትም። የእግዚአብሔርና የበጉ ዙፋን በዚህች ከተማ ውስጥ ይሆናል። አገልጋዮቹም ያገለግሉታል።⁴ ፊቱንም ያያሉ፤ ስሙም በግምባራቸው ላይ ይጻፋል።⁵ በዚያም ሌሊት አይኖርም። እግዚአብሔር ብርሃናቸው ስለሚሆን መብራት ወይም የፀሐይ ብርሃን አያስፈልጋቸውም። ለዘላለምም ይነግሳሉ።

⁶ ከዚህ በኋላ መልአኩ እንዲህ አለኝ፣ «እነዚህ ቃሎች እውነትና የታመኑ ናቸው። መንፈሱን ለነቢያት የሚሰጥ እግዚአብሔር፣ በቅርቡ የሚሆነውን ነገር ለአገልጋዮቹ እንዲያሳይ መልአኩን ለኮለል።»

⁷ ጌታ ኢየሱስ እንዲህ ይላል፣ «እነሆ፣ በቅርብ ጊዜ ውስጥ እመጣለሁ። በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የተጻፉትን የትንቢት ቃሎች አምነው የሚጠብቁ የተባረኩ ናቸው።»

⁸ ይህን ያየሁትና የሰማሁት እኔ የሐንስ ነኝ። መልአኩ ይህን ሁሉ ካሳየኝና ካሰማኝ

በኋላ ልሰግድለት ፈልጌ ከእግሩ ሥር ተደፋሁ።⁹ እርሱ ግን፥ «ተው፥ ተው! ለእኔ እንዳትሰግድ! እኔ እንደ አንተና እንደ ወንድሞችህ እንደ ነቢያት፥ በዚህም መጽሐፍ ውስጥ የተጻፈውን ቃል እንደሚጠብቁት ሁሉ፥ እግዚአብሔርን የማገለግል ነኝ። ለእግዚአብሔር ብቻ ስንድ» አለኝ።

¹⁰ ቀጥሎም እንደገና እንዲህ አለኝ፥ «ያሳየሁህ ነገር ሁሉ የሚፈጸምበት ዘመን ደርሷል። ስለዚህ የዚህን መጽሐፍ የትንቢት ቃል ምሥጢር አድርገህ አትያዘው።

¹¹ ኃጢአተኞች በኃጢአታቸው፥ ርኩሶችም በርኩሶታቸው ይገፉበታል። በኃ ሥራ ይሠሩ የነበሩ በኃ ሥራቸውን ይቀጥላሉ። በቅድስና ይኖሩ የነበሩትም ቅድስናቸውን ይጠብቃሉ።

¹² እነሆ ጌታ ኢየሱስ እንዲህ ይላል፥ «በቅርብ ጊዜ እመጣለሁ፤ ለእያንዳንዱም እንደ አገልግሎቱ መጠን የምሰጠውን ሽልማት ይገዙለሁ።¹³ አልፋና አሜጋ፥ ፊተኛውና ኋለኛው፥ የሁሉም ነገር መጀመሪያና መጨረሻ እኔ ነኝ።

¹⁴ «ከሕይወት ዛፍ ፍሬዎች መብላት እንዲችሉ በከተማይቱም በሮች እንዲገቡ፥ ልብሳቸውን አጥበው የተገኙ የተባረኩ ናቸው።¹⁵ ነገር ግን ርኩሶች፥ አስማተኞች፥ አመንዝራዎች፥ ነፍሰ ገዳዮች፥ ጣዖት አምላኪዎች፥ ውሸተኞችና አጭበርባሪዎች ወደ ከተማይቱ እንዲገቡ አይፈቀድላቸውም። ስለዚህ በውጭ ይቀራሉ።¹⁶ እነዚህን ነገሮች ሁሉ እንዲነግራችሁ ወደ አብያተ ክርስቲያን መልክኬን የላክሁ እኔ ኢየሱስ ነኝ። እኔ የዳዊት ሥርና ዝርያ ነኝ፥ የሚያበራም የንጋት ኮከብ ነኝ።»

¹⁷ መንፈስ ቅዱስና ሙሽራይቱ «ና!» ይላሉ። ይህንንም የሚሰማ ሁሉ፥ «ና» ይበል። የተጠማም ሁሉ ይምጣ። የሚፈልግም ከሕይወት ውኃ በነፃ ይቅዳ።¹⁸ እኔም ዮሐንስ በዚህ መጽሐፍ የተጻፉትን የትንቢት ቃል ለሚሰማ ሁሉ የሚከተለውን አስጠነቅቃለሁ። ግንም በእነዚህ ቃሎች ላይ እንዳት ነገር ቢጨምር፥ እግዚአብሔር በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የተጻፉትን መቅሰፍቶች ይጨምርበታል።¹⁹ ግንም ከእነዚህ የትንቢት ቃሎች አንድ ነገር ቢያጎድል፥ እግዚአብሔር ያንን ሰው በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ከተገለጸው ከሕይወት ዛፍ ፍሬ ከመብላትና ወደ ቅድስቲቱም ከተማ ከመጣ ባት ዕድሉን ያጎድልበታል።

²⁰ እነዚህን ነገሮች ሁሉ የገለጸው፥ «አዎን፥ በቅርብ ጊዜ እመጣለሁ» ይላል። አሜን፥ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፥ ቶሎ ና!

²¹ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከቅዱሳኑ ሁሉ ጋር ይሁን፤ አሜን።